

Studii de educație creștină

„Educația Domnului Hristos a fost câștigată din izvoarele stabilite de Dumnezeu, printr-o lucrare folositoare, prin studierea Sfintelor Scripturi, din natură și din experiențele vieții - manualele lui Dumnezeu.”

Divina vindecare, p.266

Experiențele educaționale *înainte de* **strigătul de la miezul nopții**,
comparate cu
Experiențele educaționale *înainte de* **marea strigare.**

**„Acum, ca niciodată mai înainte,
avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației.
Dacă dăm greș în a înțelege aceasta, nu vom mai avea
niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu.”**

E.G. White

Cuprins

01.	Începutul istoriei educaționale în Statele Unite	2
02.	Istoria Reformei Educaționale mai înainte de 1844	10
03.	Locul Bibliei în educație	11
04.	Clasicii lumesti - antici și moderni	13
05.	Cursuri la alegere în programa de studii și titluri academice	14
06.	Întrecere, onoruri și premii	18
07.	Reforma în dietă	19
08.	O așezare potrivită pentru școli și viața de la țară a studenților	21
09.	Simplitatea construcțiilor	22
10.	Instruirea manuală și practică în educație.	25
11.	Munca manuală, înlocuită prin atletism, sporturi și jocuri	30
12.	Autoconducerea studentului și democrația creștină	31
13.	Instruirea misionarilor pentru a se susține singuri-o mișcare misionară laică	35
14.	Selectarea și instruirea profesorilor	44
15.	Câteva experiențe ale adventiștilor de ziua a șaptea din domeniul educației	50
16.	Principii de educație	63
17.	Subiecte practice pentru programul de învățământ	66
18.	Anexe	69

01. Începutul istoriei educaționale în Statele Unite

ACEA BISERICĂ VA TRIUMFA care sfărâmă jugul educației lumesti și dezvoltă și practică principiile educației creștine.

*„Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă dăm greș în a înțelege aceasta, nu vom avea niciodată un loc în Împărăția lui Dumnezeu.”*¹

*„Știința adevăratei educații este adevărul... Solia îngerului al treilea este adevăr.”*²

Se știe sigur că toți adventiștii de ziua a șaptea cred că **educația creștină** și **întreita solie îngerească** sunt **unul și același adevăr**. Acestea două sunt tot atât de inseparabile cum sunt rădăcinile copacului de trunchiul și ramurile lui.

Obiectivul acestor studii este acela de a ne face **să înțelegem mai bine cauza declinului și a decăderii morale ale denominațiunilor protestante în timpul strigătului de la miezul nopții, din anul 1844**, și să ne ajute, ca adventiști de ziua a șaptea, **să evitam greșelile lor pe măsură ce ne apropiem de marea strigare**, pe care, în curând, trebuie să o adresăm lumii.

O scurtă trecere în revistă a istoriei denominațiunilor protestante arată că prăbușirea lor spirituală în 1844 a fost rezultatul eșecului lor de a **„înțelege adevărata știință a educației”**. Pentru că nu au înțeles și nu au practicat educația creștină, nu au fost în stare să vestească lumii solia revenirii Domnului Hristos. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost atunci chemată la existență pentru a face lucrarea pe care bisericile populare nu au reușit s-o facă și anume aceea de a-i instrui pe misionarii lor să o facă.

Denominațiunile protestante nu puteau să vestească întreita solie îngerească, o mișcare de reformă care este o avertizare împotriva fiarei și a semnului ei, pentru că încă se mai agățau de acele învățături și principii de educație care formează ele însele fiara și chipul ei.

Este important ca tinerii adventiști de ziua a șaptea să studieze în mod serios cauzele declinului spiritual al acestor biserici din 1844, ca nu cumva să repetăm și noi istoria lor și să fim dați la o parte de Duhul lui Dumnezeu și, în felul acesta, să pierdem locul în împărăția lui Dumnezeu. Pentru ca adventiștii de ziua a șaptea să reușească acolo unde aceștia au dat greș, trebuie să avem un sistem de educație care să înlăture acele principii care în ele însele promovează fiara și chipul ei. **„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să le slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1Cor. 10,11)**

PROTESTANTISMUL, născut în secolul al XVI-lea, a fost pe punctul să-și piardă lumina în Europa. Atunci, Dumnezeu a pregătit o nouă țară, viitoarea Statele Unite ale Americii, ca un leagăn pentru protecția și dezvoltarea acelor principii, și, din această țară, trebuie să pornească, spre lumea întregă, solia care să vestească revenirea Mântuitorului.

„Dorința după libertatea de conștiință a fost aceea care i-a însuflețit pe peregrini să înfrunte primejdiile unei călătorii lungi peste ocean, să suporte greutatea și pericolele pustiurilor și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să pună temelia unei națiuni puternice pe țărmurile Americii... Biblia era privită ca temelie a credinței lor, izvorul înțelepciunii și o carte a libertății. Principiile ei erau prezentate cu sârguință în cămin, în școală și în biserică, iar roadele se vedeau în economie, în inteligență, în curăție și în cumpătare... S-a demonstrat astfel că principiile Bibliei constituie cele mai sigure garanții ale demnității naționale.”³

ACEȘTI REFORMATORI, ajungând în America, au renunțat la învățăturile papale în biserică și stat, **dar au reținut sistemul papal de educație.**

„În timp ce reformatorii au respins crezul Romei, ei nu se detașaseră cu totul de spiritul ei de intoleranță... Reformatorii englezi, cu toate că renunțaseră la învățăturile romanismului, au păstrat totuși multe dintre formele lui.”

Unii „le priveau ca simboluri ale sclaviei din care fuseseră eliberați și la care nu erau dispuși să se întoarcă... Mulți doreau cu înfocare să se întoarcă cu sinceritate la curăția și simplitatea care au caracterizat biserica primară. Anglia a încetat pentru totdeauna să mai fie un loc ospitalier. Până la urmă, unii s-au hotărât să caute adăpost în Olanda. Au întâmpinat greutatea, pierderi și întemnițare... Și-au părăsit casele, bunurile și mijloacele lor de trai... Dar au primit cu bucurie situația și n-au pierdut timpul în lenevie sau cârtire... Ei erau conștienți că erau peregrini... în exil și în greutate, dragostea și credința lor se întărea. Ei se încredeau în făgăduințele lui Dumnezeu, iar El nu i-a părăsit în timp de nevoie... Iar când mâna lui Dumnezeu le-a arătat drumul peste mare, către un pământ unde și-ar fi putut găsi o țară în care să lase copiilor lor o moștenire prețioasă a libertății religioase, au pornit într-acolo, fără să pregete, pe calea arătată de Providență... Puritanii s-au unit printr-un legământ solemn, ca popor liber al Domnului, „să meargă împreună în toate căile Lui cunoscute sau pe cale de a fi făcute cunoscute. Aici era adevăratul spirit al reformei, principiul vital al protestantismului.”⁴

SISTEMUL DE EDUCAȚIE al bisericii, care i-a făcut să plece din patria lor, a fost una dintre cele mai serioase greșeli de care puritanii n-au putut să se debaraseze. Acest sistem de educație, în timp ce era papal în spirit, era, până la un anumit punct, protestant în formă. Istoricii au scris despre școlile puritanilor din Lumea Nouă că toate cursurile lor erau „potrivite programei consacrate pentru colegiu. Ei predau mult latina și greaca, un curs extins de matematică și, în mare, erau puternic angajați, printre altele, în latura umanistă... Aceasta (programa) era modelată după Rugby, Eton și alte renumite școli engleze.” De asemenea, citim că *„rădăcinile acestui sistem erau înfipte adânc în marele sistem eclesiastic”*. *„De la începutul lucrării sale de instruire, Dunster, unul dintre primii președinți ai Universității Harvard, a copiat cursurile în mare măsură după cele ale universităților engleze.”* Ei au copiat așa de fidel modelul englez - **Cambridge University**

-, încât au fost numiți cu acest nume și cronicarul a scris despre **Harvard**: „*în multe cazuri, tinerii din patria mamă au fost trimiși la Universitatea americană Cambridge pentru a-și termina educația.*” Boone, vorbind despre cursurile lui William și Mary înainte de revoluție, spune că „*toate erau după modelul englez*”. Despre **Yale**, care a început mai târziu, a spus că „*regulamentele, în cea mai mare parte, erau acelea de la Harvard, așa cum erau, de asemenea, și cursurile*”. Cel tânăr urma exemplul celui mai vechi, mai bătrân. Era numai normal ca **Universitatea Yale** să se înființeze și să se organizeze după sistemul papal, pentru că fondatorul **Elihu Yale** a petrecut douăzeci de ani în școlile engleze. „*El a petrecut douăzeci de ani în școli, făcând studii speciale.*”⁵

Advenștii de ziua a șaptea n-au lăsat ca acest lucru să treacă neobservat. Cele trei școli principale ale coloniilor erau înființate de bărbați care au fugit de învățăturile papale din lumea veche; dar acești educatori, datorită pregătirii lor în aceste școli papale, cum și datorită ignoranței lor în ceea ce privește relațiile dintre educație și religie, în mod neintenționat și-au modelat instituțiile după sistemul educațional al bisericii din care se retrăseseră. Este surprinzător că acești reformatori englezi, după sacrificiul pe care l-au făcut pentru o cauză mai bună, au îngăduit totuși ca un sistem de educație atât de nepotrivit cu toate scopurile și țintele lor să fie în realitate doica copiilor lor, din al cărui sân se hrănesc acești copii. *Ei nu și-au dat seama că atât caracterul, cât și experiența creștină ale acestor copii depind de natura hranei pe care o primesc.* Dacă ei ar fi înțeles relația dintre educația copilului și experiența aceleiași persoane în biserică, atunci n-ar fi împrumutat acest sistem papal de educație, ci l-ar fi înlăturat în întregime, ca fiind prea periculos pentru a fi tolerat în limitele protestantismului.

UNELE FAPTE din istoria educațională vor clarifica declarația conform căreia sistemul de educație de la **Oxford, Cambridge, Eton și Rugby** era papal și că reformatorii din New England, modelându-și școlile după aceste modele, *nu făceau decât să planteze sistemul papal de educație în America.* Laurie spune că „*Oxford și Cambridge s-au modelat în mare măsură după Paris... Un mare număr de profesori și elevii lor au părăsit Parisul... Astfel că partea engleză a Universității (din Paris) a mers la Oxford și Cambridge*”. Relația dintre Universitatea din Paris, mama Universităților din Oxford și Cambridge, și papalitate este exprimată astfel: „*Aceasta s-a datorat faptului că ea a fost centrul învățării teologice, a avut atât de multe privilegii de la papa și a fost într-o strânsă legătură cu scaunul papal.*”⁶

LUTHER ȘI MELANCHTON, marii reformatori ai secolului al XVI-lea, au înțeles în mod clar că era imposibil să ai o permanentă reformă religioasă fără o educație creștină. Astfel, nu numai că au dat atenție problemei învățăturilor papale, dar, de asemenea, au dezvoltat un puternic sistem de școli creștine. **Melanchton spunea:** „*A-i neglija pe tinerii din școlile noastre este ca și când am scoate primăvara din ciclul anual al anotimpurilor, fapt ce face ca școlile să cunoască un declin, pentru că religia nu poate fi menținută fără ei.*” „Melanchton și-a îndreptat în mod ferm eforturile spre dezvoltarea educației și crearea de școli creștine bune... în primăvara anului **1525**, cu ajutorul lui Luther, el a reorganizat școlile din **Eisleben și Magdeburg.**” El a declarat: „*Cauza adevăratei educații este cauza lui Dumnezeu.*”⁷

„În **1528**, Melanchton a formulat „**Planul Școlii Saxone**”, care a servit ca bază de organizare pentru multe școli din toată **Germania**. Acest plan se ocupa de problema „*multiplelor studii, care nu numai că erau neroditoare, ci chiar dăunătoare... Profesorul nu ar trebui să-i împovăreze pe copii cu prea multe cărți*”⁸. Acești reformatori și-au dat seama că tăria bisericii papale stă în sistemul său de educație și ei au dat o lovitură zdrobitoare acestui sistem, l-au rănit și au adus biserica papală pe genunchi. Reformatorii au înființat un sistem de școli creștine ce au făcut protestanți din copii. Această minunată revoluție în educație și religie a fost îndeplinită într-o singură generație, în scurtul timp al vieții unui singur om.

Pentru a avea o idee despre această mare mișcare educațională creștină, **cronicarul**, vorbind de mai multe țări europene, spune: „*Nobilimea acelei țări studiază la Wittemberg - toate colegiile din țară erau pline cu protestanți... Nu mai mult de a treizecea parte din populație a rămas catolică... De asemenea, ei nu și-au mai lăsat copiii să meargă la școlile catolice. Locuitorii din Maniz n-au ezitat să-i trimită la școlile protestante. Ideile protestante și-au extins energia lor însufiețitoare până în cele mai îndepărtate și uitate colțuri ale Europei. Ce domeniu imens au cucerit ei într-un răstimp de numai patruzeci de ani! Douăzeci de ani au trecut, de când, în Viena, un singur student al Universității optase pentru discipline preotești... Cam în aceeași perioadă de timp, profesori din Germania erau, aproape fără excepție, protestanți. Întregul corp al generației ce se ridica a fost pus în mișcare și a fost îmbibat cu ură împotriva papei o dată cu primele noțiuni de învățătură.*”⁹

După moartea lui **Luther** și a lui **Melanchton**, *teologii în mâinile cărora a început lucrarea reformatiunii*, în loc să înmulțească școlile creștine, au fost absorbiți numai de amănuntele teologiei și au trecut astfel pe lângă cea mai mare lucrare a veacului. Ei *și-au vândut dreptul de întâi-născut pentru un blid de linte*. Când succesorii lui Luther și Melanchton n-au continuat acea lucrare constructivă, care, în mare măsură, s-a concentrat în educarea tinerilor, care aveau să fie viitorii misionari și stâlpi ai bisericii, au început să se ivească neînțelegeri interne. Timpul lor a fost în mare parte folosit criticând părerile unora dintre colaboratorii lor, care aveau puncte de vedere diferite de ale lor în unele puncte neimportante de teologie. În felul acesta ei au devenit destructivi, în loc să fie constructivi. Au dat o mare atenție doctrinelor și au cheltuit mare parte din energia lor în păstrarea ortodoxiei. Ei și-au cristalizat doctrina într-un crez; au încetat să se mai dezvolte și au pierdut spiritul educației creștine, care era uleiul pentru lămpile lor. Protestantismul a degenerat într-o ortodoxie moartă și s-a rupt în grupări opuse. Biserica protestantă, slăbită astfel, n-a putut rezista mării puteri a educației papale reîntinere.

SUCESUL REFORMATOILOR s-a datorat controlului avut asupra tinerilor prin sistemul lor educațional. Școlile papale au fost aproape uitate în timpul activității lui Luther și Melanchton. Dar când acești reformatori au murit și pe urmașii lor i-a interesat mai mult o teologie abstractă decât o educație creștină, folosindu-și timpul, energia și banii bisericii în predicarea și scrierea unei teologii abstracte, sistemul școlilor papale, revenindu-și, a pornit o luptă pe viață și pe moarte cu biserica protestantă. Suntem surprinși de iscusința și tactul folosite de educatorii papali în atacurile lor și rapiditatea cu care au câștigat biruința. Această -experiență ar trebui să fie pentru totdeauna o pildă pentru adventiștii de ziua a șaptea.

O ȘCOALĂ CREȘTINĂ ÎNSUFLEȘITĂ DE SPIRITUL PAPAL Ochii succesivilor lui Luther și Melanchton au fost orbiți. Ei n-au înțeles „*adevărata știință a educației*”. N-au văzut importanța ei și n-au priceput dependența caracterului de educație: „*Adevăratul scop al educației este acela de a reface chipul lui Dumnezeu în suflet.*”¹⁰ Satana a profitat de această orbire pentru a-i determina pe unii din propriii lor educatori, *asemenea lupilor îmbrăcați în piei de oaie*, să se arunce asupra mieilor. Lider între aceștia a fost **John Sturm**, pe care acești reformatori orbi *l-au considerat a fi un bun protestant*. Sturm a introdus practic întregul sistem papal de educație în școlile protestante din **Strasburg**. Și pentru că el pretindea că este un protestant, succesorii lui Luther au privit favorabil întreaga lui schemă educațională. El a fost considerat de către așa-numiții reformatori cel mai mare educator al timpului său și școala sa a devenit așa de populară printre protestanți, încât a fost luată ca model pentru școlile protestante din **Germania**, iar influența ei s-a extins și în **Anglia** și de aici în **America**. „*Nici unul dintre cei care sunt familiarizați cu educația dată în principalele noastre școli clasice - Eton, Winchester și Westminster - , cu patruzeci de ani în urmă, nu poate să nu vadă că programa lor analitică era alcătuită în mare măsură după modelul lui Sturm.*”

Istoricii spun că a fost ambiția lui Stunn aceea „de a reproduce **Grecia și Roma în mijlocul civilizației moderne creștine**”.¹¹

ACEST LUP EDUCATOR, îmbrăcat în haină creștină, s-a infiltrat printre mieii turmei și a făcut astfel posibilă o biruință papală. Într-o biserică, cel mai primejdios dintre toți vrăjmașii este propria ei școală, care se pretinde creștină, „cu profesori și administratori care sunt numai pe jumătate convertiți... care sunt obișnuiți cu metode populare, care îngăduie unele lucrări și fac o reformă numai pe jumătate, preferând să lucreze după propriile lor idei”¹², care pas cu pas înaintează spre o educație lumească, ducând împreună cu ei și pe mieii lor nevinovați. În ziua judecății, va fi mai ușor pentru acel om care a fost rece și un inamic fățiș al unei mișcări de reformă, decât pentru acela care pretinde că este un păstor, dar care a fost un lup îmbrăcat în blană de oaie, care a înșelat mieii până când aceștia n-au mai putut să se salveze. Aceasta este lovitura de maestru a lui Satana de a nimici lucrarea lui Dumnezeu în lume și nu este o influență mai greu de contracarat ca aceasta. Nici o altă formă a răului nu este mai puternic denunțată ca aceasta: „Știi faptele tale; că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Apoc. 3,15.16)

ȘCOALA LUI STORM a stat ca un semn la jumătatea drumului între școlile creștine ale lui Luther și Melancton și școlile papale din jurul lui. Ea a oferit un amestec de literatură medievală și clasică cu o bucată subțire de Scriptură între ele, pentru efect, ca un sandvici cu aromă de doctrine ale bisericii. Cursurile ei nu erau practice; metodele ei de învățare erau mecanice: **activitatea memoriei era pe primul loc**; conducerea, administrarea ei era arbitrară și empirică. „O cunoaștere fără vlagă, mecanică a cuvintelor a luat locul unei cunoașteri vii, practice a lucrurilor... Elevii erau obligați să învețe, dar nu erau educați să vadă și să audă, să gândească și să dovedească și nu erau conduși către o desăvârșire independentă și personală. Profesorii considerau că sarcina lor era de a preda textul prestabilit și nu de a ajuta la dezvoltarea armonioasă a tinerei ființe omenești cu legile naturii.”¹³ Macaulay, vorbind despre acest sistem de educație, adaugă: „Ei promiteau ceea ce nu era practic și desconsiderau ceea ce era practic. Ei au umplut lumea cu cuvinte lungi și bărbi lungi și au lăsat-o tot așa de ignorantă și de stricată cum au găsit-o.”¹⁴

ȘCOLILE IEZUITE. Acest studiu trebuie să clarifice faptul că învățătorii protestanți au slăbit și au făcut ca denominațiunea protestantă să nu fie în stare să reziste în fața atacului lansat de papalitate prin sistemul de educație introdus de **Loyola**, întemeietorul ordinului iezuiților. Mai înainte de aceasta, biserica catolică și-a dat seama de neputința ei de a se împotrivi mării mișcări protestante, inaugurate de mii de misionari educați în școlile creștine ale lui Luther și Melancton. Notând însă faptul că biserica protestantă s-a întors la ortodoxismul mort sub conducerea ineficientă a succesorilor lui Luther, papalitatea a recunoscut punctul slab, vulnerabil al protestantismului.

ORDINUL IEZUIȚILOR a avut ca misiune specială combaterea Reformațiunii. Fiind cel mai eficient mijloc de blocare a progresului, a dezvoltării protestantismului, ei au ținut la controlul educației. Au dezvoltat o imensă activitate educațională în țările protestante și „au câștigat o mare reputație pentru școlile lor. Mai mult decât orice altceva, aceasta a stopat progresul Reformațiunii și „au reușit chiar să recâștige teritorii cucerite deja de protestantism... Ei au lucrat în principal prin școlile lor, pe care le-au înființat și le-au controlat în număr mare. Fiecare membru al ordinului (iezuit) a devenit un profesor competent și practic.”¹⁵

URMĂTOARELE METODE de învățare sunt caracteristice școlilor iezuite: „Memoria era cultivată ca un mijloc de a împiedica activitatea liberă de gândire și claritatea judecății”. În loc de independență, „metoda lor de disciplină era un sistem mutual de neîncredere, spionaj și informare. Ascultarea implicită elibera pe elev de orice responsabilitate în ceea ce privește justificarea morală a faptelor lor.”¹⁶

„Iezuiții s-au folosit mult de competiție. Cel care știa cum să trezească spiritul de întrecere sau rivalitate a găsit cei mai puternici mijloc auxiliar în lucrarea sa de profesor. Nimic nu putea fi mai onorabil decât a depăși, a o lua înaintea colegului tău student și nimic nu era mai dezonorant decât a fi întrecut. Premiile erau împărțite celor mai buni elevi și cu cea mai mare solemnitate... Această educație urmărea rezultate de efect cu care să uluiască lumea prin strălucirea lor; o dezvoltare armonioasă nu conta... Iezuiții nu urmăreau dezvoltarea tuturor facultăților elevilor lor, ci numai a celor **receptive și reproductive**.” Când un student „putea să facă o expunere strălucită din resursele unei memorii bine dotate (aprovizionate) însemna că el a atins punctul cel mai înalt la care iezuiții au căutat să-l aducă.”

„Originalitatea și independența gândirii, iubirea adevărului de dragul adevărului, puterea gândirii și a formării unor judecăți corecte nu numai că erau neglijate, ci erau chiar reprimare, înăbușite de sistemul iezuit.”¹⁷

„Sistemul iezuit de educație a avut un succes deosebit și, timp de un secol, aproape toți oamenii de frunte ai creștinătății au venit din școlile iezuite.”¹⁸

SUCESUL ȘCOLILOR IEZUITE. Cu privire la succesul sistemului de educație iezuit în înfrângerea protestanților nepăsători și indiferenți, citim: „*Ei și-au adus la îndeplinire scopul lor*”. **Ei au eclipsat școlile protestante** și, asemenea unui parazit, **le-au „supt” viața**. „Munca lor era dedicată în primul rând Universităților. Protestanții și-au chemat înapoi copiii din școlile de la distanțe mari la care învățau și i-au încredințat grijii iezuite. Iezuiții ocupau posturile de profesori... Ei au cucerit Germania pe propriul lor teren, în casele lor și au smuls astfel de la ei o parte a țării lor natale.”¹⁹

Această cucerire s-a întins în mod rapid în mai toate țările Europei. Ei au cucerit Anglia, luând pe tinerii englezi la Roma și educându-i în școlile iezuite, trimițându-i apoi înapoi ca misionari și profesori în țările lor de baștină. Și, în acest fel, ei s-au instalat în școlile din Anglia. Iezuiții au invadat, de asemenea, și lumea nouă, unde s-au fixat bine și de atunci au folosit și aici metodele lor caracteristice. Aici, ca și în alte părți, **singurul lor scop a fost acela de „a obține în exclusivitate conducerea educației, astfel încât, luând pe tineri în mâinile lor, să-i poată modela după chipul și asemănarea lor”**²⁰

„În cincizeci de ani din ziua în care Luther a ars Bula papei Leon în fața porții din Wittenberg, protestanții au atins cea mai înaltă culme a lor, o ascendență pe care însă au pierdut-o în curând și pe care n-au mai recâștigat-o niciodată.”²¹

„Cum se face că protestantismul care a realizat atât de mult, cu toate acestea, n-a mai făcut nimic? Cum se face că biserica Romei, care a pierdut o mare parte a Europei, nu numai că a încetat să mai piardă, dar realmente a recâștigat aproape jumătate din ceea ce a pierdut? Aceasta este în mod sigur cea mai curioasă și mai importantă întrebare.” Am avut deja răspunsul, bine formulat astfel de către **Macaulay**, care a înțeles rolul jucat de școlile iezuite întemeiate de Loyola: „Astfel a fost celebrul **Ignatius Loyola**, care, în marea contrareformațiune, a avut aceeași parte pe care a avut-o Luther în marea mișcare protestantă. La picioarele acestui iezuit au fost educați tinerii din înalta societate sau clasa de mijloc de la copilărie și până la maturitate, de la primele noțiuni și până la cursurile de retorică și filozofie... Marele ordin a mers înainte biruitor și ca să biruiască. Primul lor obiectiv a fost acela de a nu scoate, a nu excomunica pe nimeni din biserică.”

VÂNAREA EREZIEI A ÎNFRÂNT CAUZA PROTESTANTĂ. Macaulay ne prezintă astfel cauzele acestei înfrângeri a protestantismului și a succesului papalității: „Războiul dintre Luther și Leon a fost un război între o credință fermă și necredință; între zel și apatie; între energie și indolență; între seriozitate și frivolitate; între o puritate morală și viciu. Războiul care a făcut să degenereze protestantismul a fost foarte diferit și a fost dus împotriva unui catolicism regenerat, făcut posibil prin sistemul educațional iezuit. „Reformatorii au contractat unele din corupțiile din Biserica Romei, care tocmai fuseseră condamnate. Ei au devenit încropiți și lumești. Marii și bătrânii lor conducători au fost duși

la mormânt și n-au lăsat urmași. Pretutindeni în rândurile protestanților vedem apatie: pretutindeni în rândurile catolicilor vedem zel și devoțiune. Aproape că tot zelul protestanților era îndreptat unul împotriva altuia. În cadrul bisericii catolice nu au existat dispute serioase cu privire la punctele de doctrină... Pe de altă parte, forțele care trebuia să ducă bătălia Reformațiunii erau epuizate în conflicte civile.”

PAPALITATEA A ÎNVĂȚAT O LECȚIE AMARĂ ÎN TRATA.REA ERETICILOR. DE LA REFORMAȚIUNE EA ȘI-A CONSERVAT PUTEREA, PUNÂNDU-I LA LUCRU.

Macaulay spune că „Roma a înțeles bine ceea ce nici o altă biserică n-a înțeles vreodată - cum să se poarte cu entuziaștii. Biserica Catolică nu s-a supus, n-a cedat în fața entuziasmului și nici nu l-a impus, ci l-a folosit... În consecință, ea l-a înrolat pe entuziaștii în serviciul ei. Pentru un asemenea om, cu o asemenea stare de spirit, de gândire, nu este nici un loc în rândul bisericilor ortodoxe sau protestante. El n-a urmat nici un colegiu... și i se spune că, dacă vrea să rămână în rândurile bisericii, trebuie să fie ascultător și că, dacă este hotărât să fie profesor, trebuie să înceapă prin a fi un schismatic (un eretic). Alegerea este imediat făcută și începe să țină cuvântări pe **Tower Hill** sau în **Smithfield**. Se formează o congregație și în câteva săptămâni biserică (protestantă) a pierdut pentru totdeauna o sută de familii.”

Papalitatea a fost mai înțeleaptă decât protestanții vis-a-vis de aceia care au devenit într-o oarecare măsură confuzi în vederile lor. Ea a petrecut puțin timp în judecăți, în cadrul bisericii. A direcționat eforturile lor, în loc de a încerca să-i forțeze să iasă din biserică. *„Entuziaștii ignorant, pe care biserica engleză l-a socotit cel mai primejdios vrăjmaș al ei a fost făcut de către biserica catolică un erou.”* Ea l-a sfătuit să-și lase barbă, l-a acoperit cu o mantie cu glugă dintr-un material aspru de culoare închisă, l-a legat cu o frânghie la mijloc și l-a trimis să învețe pe alții în numele ei. Unul ca acesta n-a costat-o nimic. El n-a luat nici un ducat din fondurile obișnuite. *„EI trăia din milosteniile acelor care respectau caracterul lui spiritual și erau astfel recunoscători pentru lucrarea de instruire pe care o făcea... toată această influență era folosită pentru întărirea bisericii. În felul acesta, Biserica Romei una în sine toată forța organizației bisericii și toată tăria dizidenților. Așază pe Ignatius Loyola la Oxford. În mod sigur că el va deveni conducătorul unei formidabile sciziuni. Pune pe John Wesley la Roma. El va fi în mod sigur primul general al unei noi societăți devotate interesului și onoarei bisericii.”*²²

De la reîntinerirea ei, Biserica Romei este literalmente vie, cu ostași hotărâți, entuziaști și zeloși, care nu știu altceva decât să trăiască, să se cheltuiască și să moară pentru biserică. Ea este hotărâtă să cucerească și să aducă înapoi bisericile protestante umilite, zdrobite și subjugate în mod complet. Prin profesorii ei iezuiți, ea are peste tot redactori, oficiali publici, oameni la lucru care să modeleze sentimentele publice, să ocupe poziții importante și de control în administrația publică și, în mod deosebit, să obțină controlul, prin profesorii ei, asupra minții copiilor și tinerilor protestanți. Ea acordă valoare aceluiași principiu etern care spune: „învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Prov. 22,6) Lasă-mă să învăț, să fac educația unui copil până când ajunge la vârsta de doisprezece ani, spun catolicii, și el va rămâne pentru totdeauna catolic. Putem înțelege mai bine acum de ce acei reformatori englezi n-au înțeles caracterul și primejdia sistemului de educație la modă (en vogue) la Cambridge, Oxford, Etan și Westminster și, în mod neînțelept, au plantat acest sistem de educație pe țărnișurile noii patrii și în fiecare dintre școlile lor creștine, în mod ignorant, și urmașii lor, asemenea urmașilor lui Luther și Melancton, au devenit așa de plini, de infectați de spiritul Romei, încât în 1844 bisericile protestante erau, din punct de vedere moral, asemenea mamei lor.

Până aici, am trasat rădăcinile care au susținut copacul educației din Statele Unite. În timp ce Harvard, prima școală din New England, la început „a fost puțin mai mare decât o școală de instruire a pastorilor” și dacă „Biblia era studiată în mod sistematic”, este totuși

clar pentru orice student de la cursurile Facultății Harvard că, în afară de învățarea sau studierea Bibliei, programa lui analitică era modelată după Eton, Rugby și alte școli de seamă engleze, care se bazau toate pe sistemul Sturm, Yale, William și Mary, cum și alte instituții din Statele Unite sunt modelate după același sistem. Iată America protestantă educându-și copiii în școli ce erau modelate după școlile papale ale lui Sturm.

SECRETUL RESPINGERII DENOMINAȚIUNILOR PROTESTANTE

În 1844 se află în istoria educației de care tocmai am vorbit. Vedem că, în timp ce se agață de formele protestantismului, sistemul lor educațional picură în mod continuu în student viața papalității. Faptul acesta produce o formă de protestantism îmbibat cu spirit papal. Aceasta se numește Babilon. N-ar trebui oare ca studenții noștri să analizeze în mod serios caracterul sistemului educațional în care se află. Dacă nu cumva se găsesc în compania celor cinci fecioare neînțelepte, care sunt respinse în timpul mării strigări tot așa cum marile biserici creștine au fost respinse în timpul strigătului de la miezul nopții pentru că nu au înțeles „adevărate știință a educației?” „Ei nu s-au aflat pe linia adevăratei educații” și au respins solia.

UNELE IDEI DIVINE CU PRIVIRE LA REFORMĂ ÎN ADMINISTRAȚIA CIVICĂ au fost primite din partea lui Dumnezeu prin unii oameni din această țară, în decursul zilelor cât papalitatea a primit rana de moarte. Acești oameni au îndrăznit să învețe și să practice aceste adevăruri. Ei au ridicat adevăratele principii ale guvernării administrației civile la un asemenea nivel, încât solia îngerului al treilea a putut fi vestită sub acoperământul ei. Dar sistemul papal de educație, așa cum este el folosit de bisericile protestante, a fost o continuă amenințare pentru această reformă civilă, pentru că bisericile nu au renunțat la stilul clasic, medieval, de acordare de titluri și onoruri - fără de care este dificil pentru aristocrație și imperialism să prospere, fie în biserică, fie în stat. Dar, în ciuda eșecului bisericilor de a o rupe cu acest sistem, reformatorii civili au respins toate coroanele, titlurile și onorările care aveau menirea să perpetueze aristocrația și imperialismul european. Bisericile, pentru că se mai agață încă de sistemul de educație papal, devin responsabile nu numai pentru spiritul papal ce există în mijlocul lor, dar și pentru revenirea imperialismului, manifestat acum așa de deschis în conducerea noastră de stat, în mod deosebit observat prin tendința spre centralizare ca trusturi, monopoluri și uniuni...

Anul 1844 a fost una dintre perioadele cele mai critice din istoria bisericii, din zilele apostolilor și până în prezent. Către acest an a arătat mâna profeției de-a lungul veacurilor. Tot cerul era interesat în ceea ce era gata să se întâmple, îngerii lucrau cu un interes imens pentru aceia care susțineau că sunt urmași ai Domnului Hristos pentru a-i pregăti să accepte solia ce era necesară lumii pentru timpul acela. Dar istoria citată mai sus a arătat că denominațiunile protestante se agațau de sistemul de educație împrumutat de la papalitate și care îi făcea în totul nepregătiți să primească solia sau să o transmită. În consecință, a fost imposibil ca ei să poată instrui bărbați care s-o vestească.

Lumea se apropia de marea zi a Ispășirii din Sanctuarul ceresc, anul 1844. Mai înainte de această dată, Istoria a înregistrat o remarcabilă mișcare educațională creștină, cum și o trezire religioasă. Bisericile populare se apropiau cu repeziciune de crucialul lor test sau timp de probă. Și Dumnezeu știa că pentru ei era imposibil să ducă în mod acceptabil solia de încheiere, solia sfârșitului, dacă nu aveau o clară înțelegere a adevăratei „științe a educației”. Aceste cuvinte li se aplicau și lor: „Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă nu înțelegem acest lucru, atunci nu vom avea niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu.”

CU CEEA CE AU FOST CONFRUNTATE BISERICILE PROTESTANTE ÎN ANUL 1844, SUNTEM CONFRUNTAȚI NOI, ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA, ASTĂZI. Vom vedea cum denominațiunile protestante s-au opus principiilor educației creștine și în felul acesta au dat greș în a-i instrui pe tinerii lor, pentru ca aceștia să facă să răsunе strigătul de la miezul nopții. Tinerii adventiști de ziua a șaptea, mii dintre cei care sunt în școlile

acestei lumi, nu-și pot permite să repete acest eșec. Căderea morală a bisericilor populare a dat loc la marea strigare „A căzut, a căzut Babilonul...”, strigare ce n-ar fi fost niciodată rostită, dacă ei ar fi fost credincioși principiilor educației creștine. Dacă fiecare adventist de ziua a șaptea va aborda marea strigare cu aceeași experiență cu care protestanții au abordat strigătul de la miezul nopții, vor fi la fel ca fecioarele neînțelepte, cărora le-a fost închisă ușa. Toate fecioarele din parabola Domnului Hristos au candelă, învățatură dar le lipsește iubirea față de adevăr, care face ca aceste doctrine să strălucească. „Știința adevăratei educații este adevărul, care trebuie să fie atât de adânc implantat în suflet, încât să nu poată fi șters de rătăcirea care abundă în tot locul. Solia îngerului ai treilea este adevăr, lumină și putere.”²³ Nu este deci educația creștină lumina doctrinelor? Educația papală nu poate să aprindă, nu poate să facă să lumineze acele candelă, căci este întuneric.

În mod sigur, acesta este un timp serios pentru tinerii adventiști de ziua a șaptea, un timp în care fiecare profesor din țară, fiecare student și lucrător misionar în perspectivă din biserică ar trebui să privească situația drept în față și ar trebui să-și hotărască poziția față de principiile educației creștine. Căci, mai înainte de a duce solia adevărului prezent în toată plinătatea tui în alte țări, trebuie ca mai întâi să sfărâmăm orice jug. Noi trebuie să fim de acord, să ne conformăm adevăratei educații. „Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă dăm greș în a înțelege aceasta, atunci nu vom avea niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu”. Aceasta este o problemă de viață și de moarte.

Note

1. E.G. White, *Manuscris nepublicat*, 8 iulie 1897
2. E.G. White, *Mărturii* voi. 6/ed. 1995, Ed. Viață și Sănătate, p. 134.135
3. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, ed. Viață și Sănătate, p.297.298.301.302
4. *Idem*, p.294-296
5. Boone, *Education in the United States*, p.24-40
6. Laufie, *Rise and Constitution of Universities*, p. 153.162.242
7. Melancton, *Life of Melancton*, p.81
8. Printer, *History of Education*, p.152
9. Von Ranke, *History of the Popes*, p.135
10. E.G. White, *Christian Education*, p.63
11. Printer, *History of Education*, p.163
12. E.G. White, *Mărturii*, voi. 6, p. 171
13. Printer, *History of Education*, p.156
14. Maca'ay's Bacon. p.379
15. Printer, *History of Education*, p.166
16. Rosencranz, *Philosophy of Education*, p.270
17. Printer, *History of Education*, p. 172,173
18. Rosencranz, *Philosophy of Education*, p.272
19. Von Renke, *History of the Popes*, p.134-139
20. *Footprints of the Jesuits*, p.419
21. Macaulay's Von Ranke
22. Macaulay's Von Ranke
23. E.G. White, *Mărturii*, voi.6, p.134.135

02. Istoria Reformei Educaționale mai înainte de 1844

Abordăm acum studiul reformei educaționale, duse printre denominațiunile protestante, în legătură cu prima solie îngerească, mai înainte de 1844. Următoarea declarație arată că era nevoie la data aceea de o reformă în educație:

„Atunci când adevărul pentru aceste zile de pe urmă va fi adus în lume prin proclamarea primei, celei de a doua și a treia solie îngerească, ne-a fost arătat că, în ceea ce privește educația copiilor noștri, trebuie să fie introdusă o nouă ordine a lucrurilor.”¹

Este imposibil, în limitele timpului, să studiem în amănunțime întreaga experiență a grupului de mai mult de șazeci de școli care susțineau reforma în educație mai înainte de 1844. Fără a încerca să epuizăm acest subiect, ținta va fi aceea de a arăta că lumina educației creștine, arătată cu suficientă claritate în diferite școli din Statele Unite ale Americii, a acordat denominațiunilor protestante ocazia de a strânge aceste principii pe măsură ce ele s-au dezvoltat în diferite școli, să le încorporeze în propriile lor școli de biserică, pentru ca „să ne conformăm adevăratei educații și să instruiim o armată de misionari care să vestească lumii solia pentru timpul acela. Pentru ușurință, diferitele faze ale educației creștine vor fi analizate după cum urmează: Locul Bibliei în Educație; Clasicii lumesti Antici și Moderni; Studiul cursurilor la alegere; Diplome și onoruri; Reformă în dietă; Așezarea școlilor și clădirile școlilor; Instruirea pentru lucrarea misionară self-supporting (care se autoîntreține), și Mișcarea a laicilor.

Atitudinea studentului adventist de ziua a șaptea față de aceste probleme va măsura eficiența sa în vestirea soliei îngerului al treilea.

CITATE ALE UNOR ISTORICI. Istoria mișcării de reformă a educației mai înainte de 1844, din care cităm, a fost scrisă, în cea mai mare parte, de oameni care nu aveau simpatie față de reformele care se făceau la data aceea. Multe din aceste școli, după ce și-au abandonat reformele, au dezvoltat un sistem popular de educație. Educatorii legați de aceste școli în istoria lor de mai târziu nu sunt mai mândri de această perioadă care acoperă experiențele acestor reforme decât este omul care l-a cunoscut cândva pe Hristos, l-a urmat în simplitate, dar mai târziu s-a întors în lume. Un astfel de om este capabil să trateze cu ușurință experiența sa religioasă și să găsească scuze pentru atitudinea sa din trecut față de reformă.

Astfel că acești istorici, scriind după perioada reformei, au înfățișat adesea reforma într-o lumină nefavorabilă și chiar ridicolă. Dacă am avea acces chiar la reformatori, fără îndoială că mișcarea ar apărea într-o lumină mult mai puternică. S-a făcut destul, chiar de către vrăjmașii mișcării, pentru a-i convinge pe cititori că Duhul lui Dumnezeu a mișcat inimile conducătorilor educaționali și ai bisericii în legătură cu aceste mari reforme și sub călăuzirea Lui ei au încercat să le practice.

03. Locul Bibliei în educație

Cu privire la această problemă, legătura pe care Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui s-o aibă și cu alte subiecte din programa analitică a constituit motivul războiului pe care educatorii l-au dus timp de secole. Conducătorii de ambele părți ale acestei controversă au înțeles că această biruință depinde de poziția pe care Biblia o are în școală.

Istoria luptei dintre aceste două forțe cu privire la poziția Cuvântului lui Dumnezeu în educația tinerilor poate să fie citită în următorul pasaj biblic:

„Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua, și în tot timpul bătrânilor care au trăit după Iosua... și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel... au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor și au mâniat pe Domnul... Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. El i-a dat în mâinile unor prădători care i-au prădat... și nu s-au mai putut împotrivi vrăjmașilor lor... Cu toate acestea, Domnul a ridicat judecători, ca să-i izbăvească

din mâna celor ce-i prădau... Dar, după moartea judecătorului, se stricau din nou... ducându-se după alți dumnezei.” (Judecatori 2)

Aceasta este în mod condensat istoria vechiului Israel. Când Cuvântul lui Dumnezeu își avea locul ce i se cuvenea în cămin și în școală, Israel prospera și națiunile lumii spuneau despre ei:

„Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” (Deut. 4,6).

Apoi, citim că ei *„au uitat lucrurile”* lui Dumnezeu și *„n-au învățat pe copiii lor” (vers.10)* Cuvântul. Acești copii neînvățați (în ceea ce privește Cuvântul) *„s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor, au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei... S-au spurcat prin faptele lor, au desfrânat prin faptele lor...”* Și El *„i-a dat în mâinile neamurilor, cei ce îi urau au stăpânit peste ei... El de multe ori i-a izbăvit” (Ps. 106).*

Cercetătorul Bibliei poate găsi în această istorie a vechiului Israel o serie de reforme care au înălțat Cuvântul lui Dumnezeu la locul cuvenit în cămin și în școală. Acest lucru a fost urmat însă de o neglijență în ceea ce privește studiul Bibliei și practicarea sau trăirea principiilor ei în cămin și la școală. Aceasta a însemnat că ideile oamenilor din lume au avut întâietate, față de Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce a avut ca rezultat o așa slăbiciune, încât până și păgânii pe care israeliții au fost așa de dornici să-i imite i-au disprețuit pentru că i-au imitat și i-au privit cu un așa dezgust, încât au adus pe Israel la o sclavie vrednică de plâns; și *Israel a pierdut stima lumii pentru că au neglijat Cuvântul lui Dumnezeu. În lumea educațională, ei au devenit coadă în loc de cap.* A fost o luptă regală între **Hristos** și **Satana**, Domnul Hristos așezând totdeauna înțelepciunea Cuvântului Său înaintea poporului Său ca fiind *„lucrul principal”, „un pom al vieții”,* în timp ce dumnezeul lumii acesteia ne ține în robie ori de câte ori iubirea pentru adevăr moare în inimile noastre. A fost totdeauna scopul său acela *„de a jefui prin filozofie și înșelăciune deșartă după tradiția oamenilor, după cunoștințele rudimentare ale lumii”.* Și astfel, problema în **conflictul dintre Hristos și Satana, în controversa referitoare la educație în trecut, prezent și viitor, a fost cu privire la locul Bibliei în mințile și viața profesorilor și studenților.**

Istoria Israelului modern poate fi scrisă într-un limbaj asemănător aceluia al vechiului Israel, înlocuind numai termenii moderni și perioadele pentru a întipări mai puternic, mai viu comparațiile și aplicațiile. Generația ademenită ca să prefere literatura lumească Cuvântului lui Dumnezeu a fost rareori în stare să aplice aceste lecții la ea însăși, pentru că *„dumnezeul veacului acesta le-a orbit mîntea ca să nu vadă” (2 Cor. 4,4).*

„Mai presus de toate celelalte cărți, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiul nostru, marele manual de studiu, temelia oricărei educații, iar copiii noștri trebuie să fie educați în adevărurile cuprinse în el, indiferent de obiceiurile și deprinderile anterioare. Făcând lucrul acesta, profesorii și elevii vor afla comoara ascunsă, educația superioară... Pentru realizarea acestei lucrări, trebuie să se așeze o temelie larg-cuprinzătoare. Trebuie să se introducă un scop și să i se găsească un loc, iar elevii trebuie să fie ajutați să aplice principiile biblice la tot ceea ce fac. Tot ce e strâmb, tot ce este sucit, în afara liniei drepte, trebuie să fie lămurit, arătat și evitat, deoarece este o nelegiuire care nu trebuie să fie continuată.”²

Studenții din școlile noastre creștine trebuie să cerceteze fiecare fapt și declarație prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu. *Toate informațiile care nu rezistă probei trebuie să fie respinse ca fiind pleavă, căci nu constituie ulei pentru candelile lor și nu vor face decât să-i împiedice să dea marea strigare.* *„O ordine diferită a lucrurilor trebuie să fie introdusă”* în școlile noastre și tot ceea ce este *„strâmb sau sucit”* trebuie să fie îndreptat prin sau de către principiile Bibliei. Dacă aceste principii ar fi fost urmate mai înainte de **1844**, studenții ar fi fost pregătiți să primească strigătul de la miezul nopții și să ducă solia până la marginile pământului.

BIBLIA LA OBERLIN. Colegiul Oberlin, înființat în Oberlin, **Ohio**, în anul **1833**, a avut cea mai remarcabilă experiență în instruirea lucrătorilor creștini. Un istoric al instituției scria: „*Sfânta Scriptură, atât în limba engleză, cât și în limba originală, a fost considerată ca având cea mai mare, cea mai înaltă valoare educațională și, ca atare, ar trebui să fie studiată la început, la sfârșit și totdeauna între început și sfârșit... Biblia este potrivită să fie și trebuie să fie cel puțin la egalitate cu clasicii și ar trebui să aibă un loc în fiecare plan de educație de la clasele primare și până la Universitate... N-ar trebui oare ca studenții în teologie să citească toată Biblia în ebraică și greacă? Oberlin a hotărât să repună Biblia la locul ei ca un manual permanent în tot ciclul școlar... Educație creștină fără Biblie? O monstruozitate în lumea religioasă, o piatră de poticnire în calea celor necredincioși.*”³

Următoarele cuvinte prezintă concluziile unei largi clase de oameni învățați ai aceluși timp, care s-au străduit să aducă o reformă în educație: „*În evul mediu, clasicii erau la început disprețuiți, apoi prețuiți prea mult, iar Biblia - neluată în seamă. Acum, din nou, vedem că Biblia este bună pentru stil și gust... Biblia este trecută cu vederea și neglijată în educație. Lăsați ca Biblia să-și aibă locul ei. Probleme ca acestea n-ar trebui să fie hotărâte de către obiceiurile sau tradiția școlilor care sunt încă saturate cu multe obiceiuri de pe timpul cardinalului Bembo.*”⁴

Un efort stăruitor a fost făcut de mulți reformatori în probleme de educație pentru a așeza Biblia acolo unde îi este locul în școală. Puterea lui Dumnezeu a însoțit acest efort. Dacă profesorii n-ar fi cedat presiunii esxercitate de conducătorii care aveau legături de simpatie cu educatorii lumești, istoria bisericilor populare ar fi fost cu totul diferită și aceea a adventiștilor de ziua a șaptea de asemenea.

OBERLIN A ÎNGĂDUIT CA BIBLIA SĂ DECADĂ DIN POZIȚIA EI ÎNALTĂ și, **după trecerea a șaizeci de ani**, din următoarele cuvinte ne putem da seama că *Biblia n-a ajuns să-și ocupe locul pe care ar trebui să-l ocupe chiar printre studenții noștri: „Biblia n-a fost făcută o materie standard în educația lor, dar au fost așezate înaintea lor cărți amestecate cu necredință și care propagă teorii asemănătoare.*”⁵

04. Clasicii lumești - antici și moderni

Studenții dintr-un sistem lumesc de educație sunt inspirați de idei propagate de clasicii păgâni și alți autori lumești, așa cum studenții care beneficiază de o educație creștină sunt inspirați de Biblie.

Clasicii sau umaniștii nu vor fi totdeauna nominalizați în programul de învățământ al unor așa-numite școli creștine, dar, cu toate acestea, dacă sistemul nu este animat de spiritul Bibliei, rezultatul educației se va vedea în caractere lumești.

„*Lucrările unor autori neinspirați sunt așezate în mâinile copiilor și tinerilor din școlile noastre ca manuale de studiu - cărți din care ei urmează să fie educați. Ele sunt puse înaintea tinerilor și le consumă timpul lor prețios, aceștia studiind acele lucruri pe care nu le vor putea folosi vreodată. Trebuie ca toate aceste materii care nu sunt necesare să fie scoase din programa de învățământ și înaintea studentului să fie puse numai studii care să aibă o valoare reală.*”⁶

CLASICII LA OBERLIN. Reformatorii educaționali dinainte de 1844 s-au străduit să urmeze adevărul, în materiile pe care le predau. Oberlin, printre altele, a avut această experiență: „*Clasicii păgâni*” - aceste două cuvinte stau pentru o altă problemă dintre problemele arzătoare din timpul celor șaizeci de ani de până acum.

„*Subiectul a fost dezbătut pretutindeni în alte părți. Președintele Mahan, în 1835, a obiectat față de planul prezent în legătură cu limbile greacă și latină, în mod deosebit cu ultima. Planul, spunea el, este mai bine adaptat pentru educarea păgânilor decât a creștinilor. Noi putem să disciplinăm mintea cu ebraica și greaca Sfintelor Scripturi, și acestea pot purifica mintea. Aceasta este opinia celor mai buni oameni și a celor mai buni*

oameni de știință. Să avem mai puțini clasici și mai multe cunoștințe din științele naturale, din legislația americană, din istorie, să știm mai mult despre oameni și lucruri. Dați-ne adevăr, fapte, o cunoaștere practică și utilă.”

Anunțul anual al institutului Oberlin, publicat în **1834**, conține această declarație:

„Departamentul academic va oferi o instruire tot așa de extinsă ca și celelalte colegii, deosebindu-se de unele prin înlocuirea celor mai nedoriți și supărători autori păgâni cu limba ebraică și clasicii sacri.”

Motivul prezentat pentru înlocuirea autorilor păgâni cu Sfânta Scriptură în original a fost acela că *„anumiți autori clasici au fost **dezgustător de necurați**, încât nu este altceva decât un **act criminal** acela de **a-i pune în mâinile tineretului nostru**”.*

Șaizeci de ani după aceea, noi, adventiștii de ziua a șaptea, am primit următoarea instrucțiune cu privire la acest subiect, *pentru că școlile noastre n-au luat o poziție pozitivă în problema clasicilor și a autorilor lumești pe care acești reformatori educaționali au luat-o mai înainte de strigătul de la miezul nopții:*

„Sentimentele păgâne și necredincioase să fie ele prezentate studenților noștri ca acumulări de valoare la bagajul lor de cunoștințe?”⁷

Consiliul de administrație a cerut corpului profesoral de la **Oberlin** *„să analizeze cu multă rugăciune și chibzuință dacă timpul consacrat studierii clasicilor păgâni n-ar fi mai bine folosit prin studierea Scripturii în limba ebraică și a științelor naturii.”* **Trei ani mai târziu**, același comitet de administrație a ridicat problema, spunând că *„n-ar fi mai bine ca studenții în teologie să studieze întreaga Biblie în ebraică și greacă?”* **Doi ani mai târziu**, ei au votat ca *„nici unui student să nu i se refuze diploma de absolvire a colegiului pe motivul lipsei cunoașterii clasicilor păgâni, cu condiția ca el să susțină cu bine un examen în alte ramuri necesare pregătirii sale pentru a predica pe Hristos”.*

Mișcarea înlocuirii clasicilor păgâni cu Sfânta Scriptură a fost întâmpinată favorabil în multe școli. În **1830**, *un avocat de renume, un absolvent al Universității Yale, a pledat pentru cunoștințele sacre în locul clasicilor păgâni.* Președintele lui **Amhurst**, președintele lui Cuper Union și profesorul **Stowe** de la Colegiul **Dartmouth**

*„au simpatizat în totul cu dorința de a vedea, în mod comparativ, mai puțină onoare acordată literaturii Greciei și Romei antice și, comparativ, mai multă onoare acordată literaturii Palestinei antice”.*⁸

Aceste citate arată că unele instituții de învățământ care astăzi îi susțin pe clasici, cândva, în istoria lor, au favorizat înlocuirea clasicilor cu Sfânta Scriptură.

05. Cursuri la alegere în programa de studii și titluri academice

Educația lumească îi obligă pe studenți, fără să țină seama de nevoile lor sau de activitatea lor viitoare, să urmeze cursurile prestabilite pentru instruirea lor. Acestea sunt obligatorii pentru toți studenții. *Educația creștină recunoaște nevoia individului și lucrează în vederea desăvârșirii caracterului individual.* Ea le îngăduie studenților, prin înțelegere cu profesorii, să aleagă acele materii care corespund nevoii lor viitoare. **Papalitatea** nu poate prospera decât dacă îi înrolează pe studenți într-un curs mai dinainte stabilit și care să *„macine”*, să distrugă **independența și individualitatea**. *Protestantismul este reversul.*

„Acest proces interminabil, adăugând și iar adăugând mai mult timp, mai multe discipline, constituie una din cursele lui Satana de a ține pe lucrători în loc. Dacă am avea o mie de ani înaintea noastră, o astfel de profunzime a cunoașterii ar fi inutilă, deși poate ar putea părea potrivită, dar acum timpul nostru este limitat.”⁹

CURSURI LA ALEGERE. **Thomas Jefferson**, în declarația Principiilor pentru Universitatea din Virginia, în **1823**, spunea cu privire la programa stereotipă de învățământ:

„Nu sunt pe deplin informat cu privire la practicile de la Harvard, dar este una de care noi cu siguranță ne deosebim, deși ea a fost copiată, așa cred eu, de aproape fiecare colegiu și institut de învățământ din Statele Unite. Aceasta îi obligă pe toți studenții să studieze un curs impus, interzicând o înscriere exclusivă numai la acele ramuri sau domenii care să-i califice pentru o anumite vocație către care simt atracție. Din contră, noi le îngăduim o alegere necontrolată a cursurilor la care ei doresc să participe și cerem numai însușiri elementare și o vârstă potrivită.”

Boone spune în continuare că

*„această metodă funcționează de atunci încolo... Nu există un plan de studii, ca în majoritatea instituțiilor de învățământ de același grad... Aceasta este „libertatea de a da învățatură și este corelată cu cea egală și fundamentală libertate de învățare care în țara aceasta a ajuns să fie cunoscută ca sistemul deschis sau sistemul liberei alegeri”.*¹⁰

PLANUL LUI JEFFERSON pentru un curs la alegere a fost o lovitură dată principiilor fundamentale ale sistemului papal, care nu îngăduia un studiu la alegere și, desigur, acestui plan i s-au opus cei care erau controlați de sistemul papal. **Boone** spunea că „în **1814**, după numeroase înfrângeri și o continuă opoziție din partea Colegiului William și Mary, a majorității bisericilor protestante și a conducătorilor politici ai timpului, Mr. Jefferson și prietenii săi au căutat să ofere o universitate care să recunoască marele principiu al libertății în educație.

COLEGIUL RANDOLPH - MALCON, o instituție metodistă, întemeiată pe la **1828**, a înțeles lumina educației creștine și a făcut eforturi pentru a desființa sistemul medieval care îi înălța pe scriitorii clasici. **Randolph-Malcon** a inițiat această acțiune cu privire la vechile cursuri medievale:

„Sistemul libertății de a alege a fost adoptat... Se confirma faptul că se putea face un lucru mult mai profund folosind acest sistem decât vechiul sistem al planului de învățământ, dar studenților nu le era îngăduit să aleagă fără să se consulte cu corpul profesoral. În mod practic, fiecare student are un plan de învățământ ales pentru el, în armonie cu cursurile pe care acesta dorește să le urmeze.”

Randolph-Malcon a avut greutăți și n-a reușit să ducă până la capăt această reformă:

*„Era o mișcare nouă și ea a întâmpinat prejudecăți sau indiferența rece din partea predicatorilor și a poporului.”*¹¹

HARVARD, această școală care este plină de sistemul papal al lui **John Sturm** de la English Cambridge și care a adus toate celelalte școli americane în sistemul papal de educație, a fost printre primele din vechile școli care au încercat să se alinieze adevăratei educații în cadrul acestei reforme. A început cam pe la **1824**.

*„Experiența **Harvard**-ului, în timpul lungii tranziții de la impunerea unei uniforme programe de învățământ, la o reglementată libertate în alegerea studiilor, poate să fie de ajutor și altor instituții... A fost adaptat un curs descris ca fiind cel mai larg plan legiferat până la data aceea.”* Studenților le erau date largi posibilități în alegerea studiilor lor. Li se îngăduia să aleagă din următoarele subiecte... Era o largă îngăduință care a avut o permanentă influență asupra cursului.¹²

YALE, care a imitat atât de strâns pe Harvard în istoria ei de la început, a fost afectată din punct de vedere material de reforma cursurilor făcută de Harvard și le-a acordat studenților o mai mare libertate în alegerea studiilor (cursurilor):

„Până și Yale, care a fost în general privită - și pe bună dreptate - ca fiind foarte conservatoare în ceea ce privește autoritatea în cadrul procesului de învățământ într-un colegiu, a acordat într-un sfert de secol o mare libertate... Atât de numeroase au fost concesiile făcute, încât aproape jumătate din lucrarea ultimilor doi ani a fost lăsată la

hotărârea fiecărui elev în parte. Juniorii au ales aproape 60% din lucrarea lor, iar seniorii aproape 80%... Din punctul de vedere al celor din vechime sau chiar al unui învățat din perioada revoluționară, schimbarea părea să fie dezastruoasă, să ducă la ruină, dar nimeni nu mai nega atât necesitatea, cât și înțelepciunea principiului electiv. A îngădui ca elevul să aleagă este primejdios; dar a nu-i permite acest lucru este mult mai primejdios."

UNIVERSITATEA DIN MICHIGAN, cu ani în urmă, a devenit mai generoasă și „studentilor li s-a îngăduit să urmeze cursuri speciale și să obțină la plecare certificate de competență”.

UNIVERSITATEA CORNELL a înțeles de asemenea principiul educației creștine cu privire la subiectul cursurilor la alegere. „*Libertatea în alegerea studiilor este considerată ca fiind fundamentală.*” În multe școli ce-și cunosc interesele se pune această întrebare:

„*Să se acorde oare titlul universitar B.A. (Bachelor of Arts - licențiat în litere sau alte discipline umaniste - n.tr.) acolo unde clasicii au fost omiși? John Hopkins răspunde: Da!*”

13

Un educator proeminent a rezumat astfel virtuțile sistemului electiv: El încurajează alegerea de timpuriu a activității de-o viață a cuiva; dezvoltă individualitatea; acordă o șansă pentru o alegere și conducere individuală; oferă ocazia de a preda (ca profesor) ceea ce studentul are cel mai mult nevoie; reține cel mai bine interesul studentului; descoperă de timpuriu capacitatea studentului.

Vechile cursuri, așa cum erau ele stabilite, erau arbitrare și necesare pentru dezvoltarea unui trust educațional care să corespundă nevoilor papalității. Fără astfel de cursuri, era foarte greu să-i conducă pe studenți, făcându-i unelte eficiente în mâinile conducătorilor. Nimănui nu i se îngăduia, în armonie cu ideile lor despre instruire, să-și exercite dreptul de alegere, de teamă că nu va fi condus, dirijat ca un slujitor ascultător de către sistem atunci când va fi angajat în activitatea vieții sale. **În mod individual și personal, toată independența și originalitatea puteau foarte bine să fie sfărâmate, înrolându-i pe studenți în studiile lor într-un curs obișnuit, impus.** Nimănui nu-i era îngăduit să învețe pe alții, să predice sau să facă orice altceva important fără ca mai întâi să termine un curs și să primească o diplomă.

Astfel că Domnul, pentru a pregăti lucrători pentru strigătul de la miezul nopții, i-a inspirat pe reformatori să atace cu putere și repede cursul de studii ce a fost moștenit, practic fără să fie schimbat, din veacurile trecute - un curs ce ținea gândirea studenților într-un trecut întunecat și învechit; ce i-a orbit față de lucrurile interesante și practice ale vieții și i-a lăsat nepregătiți să intre în viață, incapabili să pună în practică lucrurile învățate în școală. **O astfel de instruire era în totul nefolositoare pentru cel care se pregătea să dea glas strigătului de la miezul nopții.**

TITLURI ACADEMICE. Creștinii trebuie să afirme, să susțină înaintea lumii că „*toți oamenii sunt creați egali; că ei sunt înzestrați de Creatorul lor cu unele drepturi inalienabile; printre acestea sunt viața, libertatea și urmărirea fericirii*”.

Papalitatea s-a opus acestor adevăruri și a găsit cele mai eficiente unelte ale ei în înfrângerea acestor drepturi inalienabile, în sistemul de educație cu cursurile și titlurile lui academice. Pe de o parte, acestea distrug libertatea, independența și originalitatea în gândire, în vreme ce, pe de altă parte, ele dezvoltă o clasă distinctă, aristocrată și imperialistă.

Apostata biserică apostolică, pentru a-și ține membri ei supuși voinței sale în ceea ce privește instruirea, a găsit că este necesar să dezvolte un trust educațional. Acest monopol educațional a devenit efectiv, eficient și complet, atunci când a adoptat schema păgână a cursurilor rigide ce duceau la obținerea de titluri academice. Ea i-a dat o formă de creștinism și au înlocuit Duhul lui Dumnezeu cu un spirit păgân. Combinația aceasta de formă creștină și viață păgână a produs papalitatea. **Hartman**, scriind despre sistemul de

educație al bisericii apostate, spune: „*Conferirea de titluri academice a fost introdusă de un papă.*”¹⁴

„*Mulți dintre aceia care pretind că sunt convertiți se agață încă de doctrina sau principiile filozofiei lor păgâne și nu numai că ei continuă să o studieze, ci o impun și altora ca un mijloc de extindere a influenței lor printre păgâni.*”¹⁵

„*Atâta vreme cât plutim pe curentul lumii, nu avem nevoie nici de pânze, nici de rame. Osteneala începe însă atunci când ne întoarcem pentru a vâsli împotriva curentului. Satana va introduce tot felul de teorii pentru a perverti adevărul. Lucrearea va merge greu.*”¹⁶

„*Este nevoie de o convertire a inimii printre profesori. Se cere o adevărată schimbare a gândirii și a metodei de învățământ pentru a-i așeza acolo unde vor avea o legătură vie cu un Mântuitor personal.*”¹⁷

THOMAS JEFFERSON, omul care a scris acel mare și vechi document, „*Declarația de Independența*”, care a anunțat lumii despărțirea noastră de forma papală de guvernământ și **a enunțat principiul divin că toți oamenii sunt creați liberi și egali**, s-a străduit să dezvolte un sistem educațional în armonie cu reforma poziției pe care guvernul și-a asumat-o. El a văzut necesitatea renunțării la cursurile rigide și la titlurile academice și să introducă sistemul electiv, așa cum am văzut.

„*La început, el a încercat să înlăture lungile titluri academice așa cum erau ele stabilite, în afară de M.D. (doctorat în medicină), și să adopte titlul simplu de absolvent al Universității Virginia, numele școlii sau al școlilor în care studentul a fost declarat ca având rezultate remarcabile - acest lucru fiind formulat în 'certificatul' său, care trebuia să fie atestat de un anume profesor, un profesor special.*”¹⁸

Profesorul **Tappan**, primul președinte al Universității **Michigan**, a aplicat planul **Jefferson**.

„*Studentilor li se îngăduia să urmeze cursuri speciale și să primească la plecarea lor certificate care să le ateste. pregătirea.*”¹⁹

Faptul că „*primele preocupări de a schimba vechile obiceiuri au adus încercări destul de severe*” (**E.G. White**) a fost foarte bine ilustrat în experiența întemeietorilor Universității Virginia, căci, „*în câțiva ani, Consiliul corpului profesoral a fost forțat să abandoneze reforma*”.

Am văzut că **cererea populară pentru vechile cursuri și titluri academice a fost prea puternică pentru ca Jefferson să i se poată împotrivi**. Mai târziu, Duhul lui Dumnezeu a mișcat bisericile, ceea ce a dat loc la o agitație în școala **Oberlin**, oferindu-le ocazia de a scăpa de acel sistem atât de eficient în menținerea papalității, cum și pentru a pregăti poporul lui Dumnezeu pentru strigătul de la miezul nopții. Despre Colegiul Oberlin se spune că

„*simțământul democratic, spiritul de egalitate, absența claselor și a castelor, bazate mai mult pe o deosebire artificială, sunt tot atât de puse în evidență, de marcate în instituție, ca și în sat.*”²⁰

Nu a existat nici o acțiune pozitivă a membrilor consiliului de administrație sau a corpului profesoral pentru a se opune unor astfel de titluri academice, numai o antipatie tradițională. Până și obișnuitele titluri academice, în decursul timpului, au fost adesea desconsiderate printre studenți.

Jumătate din clasa anului 1838, clasă în număr de douăzeci, au refuzat să primească titlul academic și președintele a anunțat cu ocazia serbării de absolvire că aceia care doresc să primească titlul academic își pot lua diploma de la secretariatul colegiului.”²¹

Presiunea controlului bisericii asupra Colegiului Oberlin a fost așa de puternică, încât reformatorii nu au fost în stare să o rupă cu vechiul sistem de educație.

Cine poate spune **câtă greutate a avut această neputință a lor în aducerea bisericilor protestante în starea numită „Babilon”** ?

06. Întrecere, onoruri și premii

Acordarea titlurilor academice, a premiilor, onorurilor etc. este o practică împrumutată de la sistemul papal de educație.

*„În instituțiile noastre de învățământ trebuie să fie exercitată o influență care să contracareze influența lumii și să nu încurajeze satisfacerea apetitului, satisfacerea egoistă a simțurilor, a mândriei, ambiției, iubirii de îmbrăcăminte și etalarea exterioară, complacerea în a fi lăudat și flatat, cum și lupta pentru mari și multe răsplătiri și onoruri, ca recompensă pentru o bună erudiție. Toate acestea trebuie să fie descurajate în școlile noastre. Va fi imposibil să eviți aceste lucruri și, cu toate acestea, să le aduci în școlile publice.”*²²

Mai înainte de 1844, Dumnezeu S-a străduit să facă pentru toate denominațiunile protestante ceea ce *El Se străduiește să facă acum pentru adventiștii de ziua a șaptea. Reforma în educație mai înainte de strigătul de la miezul nopții s-a dovedit a fi un eșec.*

Dar *acela care ia parte la marea strigare trebuie să aibă succes în reforma educației.*

*„Oberlin este, într-o măsură oarecare, deosebit în problema calificativelor, premiilor, onorurilor și altele de genul acesta. În perioada anilor treizeci (1830 n.tr.) Când dl. Shipherd și asociații lui puneau temeliile, era pretutindeni o discuție aprinsă cu privire la valoarea și legitimitatea întrecerii în viața studentului. Majoritatea educatorilor mai de frunte susțineau cu energie faptul că, în ceea ce-i privea, nu era necesar să obțină cele mai bune rezultate, în vreme ce, în general, tendința era cu totul vătămătoare și vicioasă. În orice caz, era mult mai bine să apelezi la toți elevii, de toate clasele, făcând apel numai la calitățile cele mai înalte ale naturii lor. Influențați în mare măsură de astfel de convingeri, întotdeauna, lucrările la seminarii și examinările sunt notate și se păstrează o evidență a acestora, însă nu pentru a stabili o bază pentru triere sau categorisire sau pentru împărțirea onorurilor, ci numai pentru o consultare personală a profesorului, a studentului sau a altor persoane interesate. Nu se face nici un anunț cu privire la situația studenților.”*²³

UNIVERSITATEA DIN NASHVILLE. În timp ce Oberlin se lupta cu problema premiilor, a răsplătirilor, a clasicilor etc, și alte instituții se luptau cu aceleași probleme. Doctorul **Lindsley**, fondatorul **Universității din Nashville**, *predecesorul renumitului Institut Peabody*, înființat în această perioadă de timp, a spus:

„S-a renunțat la acordarea de premii ca răsplată pentru munca, activitatea depusă și cunoștințele însușite” și întemeietorul acestei Universități ne spune că

*„au predominat pacea, armonia, mulțumirea, ordinea, hărnicia și decența morală.”*²⁴

HORACE MANN, eminentul profesor, scriitor și părintele sistemului școlar public din Statele Unite, a dezaprobat din toată inima sistemul clasic de întrecere. Domnul **Mann** spune:

*„Susțin și totdeauna am susținut că este în totul **necreștinește** să pui doi copii într-o asemenea relație unul cu celălalt, încât, *dacă unul câștigă, celălalt trebuie să piardă.* Puși într-o asemenea situație, elevii pierd ceea ce câștigă din punct de vedere intelectual, da, de o mie de ori mai mult ei pierd în virtute... Cunoașteți părerea mea cu privire la întrecere. *Ea poate să facă învățați străluciți, dar ea face politicieni ticăloși și negustori pungași.*”²⁵*

Domnul Mann s-a opus practicilor papale iezuite, atât de necesare succesului sistemului lor de educație, care spune:

*„Nimic nu va fi mai onorabil decât de a întrece pe colegul tău, student ca și tine, și nimic mai dezonorant decât de a fi întrecut. Premiile vor fi acordate celor mai buni elevi cu cea mai mare solemnitate posibilă.”*²⁶

07. Reforma în dietă

„Adevărata știință a educației” îi conferă studentului o cunoaștere a legilor ce guvernează corpul său și o dragoste față de aceste legi. Fiecare școală creștină trebuie să furnizeze studenților ei cunoștințe pentru o dietă corectă și o îmbrăcăminte decentă și să-i familiarizeze cu acele faze ale vieții care să-i facă misionari de succes. Un val al reformei în ceea ce privește dieta, îmbrăcăminte și alte principii importante de sănătate a trecut peste țară și mulți reformatori în materie de educație s-au străduit să introducă aceste subiecte practice în școlile lor. **Duhul lui Dumnezeu îi pregătea pentru cruciala încercare din 1844.**

*„Printre studiile alese pentru vârsta copilăriei, fiziologia ar trebui să ocupe primul loc... Ea trebuie privită ca fiind baza oricărui efort educațional.”*²⁷

*„În timp ce școlile pe care le-am înființat au cuprins în programa lor studiul fiziologiei, ele nu s-au prins, așa cum ar fi trebuit, cu o energie hotărâtă de el. Ei n-au pus în mod inteligent în practică ceea ce au primit prin cunoaștere.”*²⁸

*„Sănătatea ar trebui să fie tot atât de sacru păzită ca și caracterul.”*²⁹

FONDATORII COLEGIULUI OBERLIN, mișcați de duhul reformei, au spus că,

*„pentru a avea timp și sănătate pentru a sluji Domnului, noi trebuie să mâncăm numai hrană simplă și sănătoasă, renunțând la toate obiceiurile rele și în mod deosebit la fumat și la mestecarea tutunului, iar dacă nu este necesar, la medicamente și la toate băuturile tari și dăunătoare, chiar la ceai și la cafea, în măsura în care se folosesc, și la tot ceea ce este scump și se folosește numai pentru a satisface apetitul.”*³⁰

În **1832**, Domnul **Sylvester Graham**, inventatorul fainei Graham,

*„a început să-i cheme pe oameni să se pocăiască de păcatele săvârșite la masă. După această autoritate clasică, vegetalele și fructele trebuie să constituie baza fiecărei mese și trebuie să fie consumate cât mai aproape de starea lor naturală. Pâinea trebuie să fie făcută din făină de grâu din care nu s-a scos tărața, deci integrală (aceasta fiind starea naturală a acesteia), secara și porumbul sunt îngăduite dacă nu sunt decorticate, de asemenea, orezul și sago (măduva arborelui de pâine, n.tr.), dacă sunt bine coapte. Smântână bună poate să fie folosită în locul untului, deși laptele și mierea sunt oarecum mai bune. Carnea și peștele sub orice formă este mai bine să fie îndepărtate de la masă. Nici un fel de grăsime sau sosuri nu trebuie să fie gustate și nici un fel de hrană lichidă ca, de exemplu, supe sau ciorbe. Prăjiturile sunt o urâciune, ca și cozonacul la care s-a folosit grăsime sau unt. Pâinea ar trebui să fie mâncată după cel puțin douăsprezece ore după ce a fost scoasă din cuptor, dar cel mai bine, după douăzeci și patru de ore. În ceea ce privește condimentele, piperul, muștarul, uleiul, oțetul etc. și stimulente ca ceaiul și cafeaua ar trebui să fie evitate cu orice preț ca fiind vrăjmașii de moarte ai sănătății.”*³¹

Profesorii **Shpherd** și **Finney** de la **Oberlin** au mărturisit că amândoi și-au refăcut sănătatea prin reforma dietei promovate de **Graham**.

„Amvonul de la Oberlin a devenit în mod agresiv grahamit. Comitetul departamental al școlii a fost pus sub conducerea unui discipol al lui Graham. „Ceaiul și cafeaua nu au fost introduse în sala de mese a colegiului până în 1842 - posibil mai târziu... Multe din familii au renunțat la ceai și cafea și câțiva au adoptat dieta vegetariană.”

Cu privire la dieta vegetariană, citim: *„Timp de doi sau trei ani, studenții erau aprovizionați la sala de mese cu 'mâncare graham'. Ei nu erau limitați numai la aceasta. Era încă servită masa pentru aceia care preferau o dietă diferită.”*³²

REFORMA DIETEI ÎN ALTE ȘCOLI. Colegiul Oberlin nu era singurul preocupat cu aceste reforme. „În Colegiul Williams a fost formată o asociație în 1831, care cuprindea majoritatea studenților ce aveau masa stabilită pe principiile abstenenței de la ceai și cafea și folosirea numai a hranei celei mai simple din toate punctele de vedere.”

„Aceeși reformă a fost înregistrată și în istoria Colegiului Hudson.” în **Seminarul Lane,**

„a fost dorința studenților aceea de a se dispensa de ceai, cafea și alte delicatose și a trăi după principiile simplității și economiei creștine.”

„În Danville, Ky., și Colegiul Maryville Tennessee, era la fel, pentru că noi dorim ca pastorii noștri să nu sufere de dispepsie și de dureri de ficat.”

Cel ce a scris istoria Colegiului Oberlin a spus că „grupul celor care nu foloseau nici carne, nici pește, nici unt și nici lapte, nici ceai și nici cafea era mare”.³³

HORACE MANN spunea că:

„noi trebuie să dăm o mai mare atenție sănătății studenților, nu numai învățându-i legile fiziologice ale sănătății, ci și instruindu-i să asculte în mod obișnuit de aceste legi. Solomon n-a zis să-l înveți pe copil calea pe care el vrea să meargă, ci a spus să-l instruiști, ceea ce înseamnă că trebuie să i se ceară copilului să facă el singur acel lucru, să-l repete mereu și mereu, de zeci de ori să-l facă din nou, până când va deveni un obicei”.

Domnul **Mann** a spus, în continuare, că,

întrucât **exercițiul fizic** intră într-o măsură așa de mare în mijloacele de obținere și menținere a sănătății, este un lucru cert acela că nici un colegiu nu va putea menține vreodată o condiție mai bună de sănătate printre studenții lui, decât **numai dacă** ei vor face **în fiecare zi eforturi fizice**. De aceea, corpul profesoral al colegiului **Antioh** le cere studenților săi să facă **zilnic exerciții fizice**... încurajăm munca manuală în orice mod poate să fie practică și dacă un public generos sau un individ generos ne va da teren pentru agricultură sau chiar pentru **scopuri horticole**, le făgăduim că vechea dispoziție sau poruncă de **a ara pământul și a-l cultiva nu va fi uitată**.”

Cu greu găsești un scriitor cu o înțelegere mai clară a principiilor sănătății așa cum sunt ele învățate în Cuvântul lui Dumnezeu. După ce descrie creșterea și înmulțirea bolilor în lume din cauza îndepărtării omului de planul original al lui Dumnezeu, Domnul **Mann** spune că:

„acest lucru se va întâmpla numai pentru că omul va călca legile cerului; pentru că, de dragul banilor sau din mândrie, boala se va adăuga bolii; pentru că, atunci când Dumnezeu i-a poruncit omului să lucreze - adică să facă unele exerciții fizice în grădină, adică în aer liber, oamenii nu vor face mișcare și vor locui în case, în locuințe în care vor adăuga otravă artificială la cea naturală și apoi vor inspira acest amestec toxic”³⁴

Dacă **reforma sanitară trebuie să fie învățată** de către pastorii și profesorii adventiști de ziua a șaptea și **înțeleasă și practică de toți aceia care vor triumfa în strigarea cea mare**, atunci suntem obligați să tragem concluzia că Domnul le-a dat bisericilor protestante, prin școlile lor, această lumină a reformei sanitare pentru că era necesar să o înțeleagă și să o practice mai înainte de strigătul de la miezul nopții, așa cum este și pentru noi mai înainte de marea strigare.

Suntem obligați, de asemenea, să tragem concluzia că eșecul lor de a trăi în lumina reformei sanitare i-a făcut incapabili să aprecieze și să accepte o altă lumină. Astfel că este **extrem de primejdios** pentru studenți să aibă acum o atitudine nepăsătoare față de această reformă.

08. O așezare potrivită pentru școli și viața de la țară a studenților

Sistemul papal de educație este reprezentat prin cuvântul **centralizare**; *el înalță pe om, ideile și căile lui*. Cu alte cuvinte, este un studiu umanist a ceea ce este mai degrabă artificial decât natural. *O astfel de schemă de educație poate să fie adusă la îndeplinire cel mai bine în viața de la oraș*. De aceea, școlile papale și acele școli copiate după modelul papal sunt de obicei așezate în orașe mari și comune. **În opoziție cu aceasta**, *educația creștină înseamnă descentralizare; ea înalță pe Dumnezeu și lucrările Lui, este o întoarcere la căile sau modul de a acționa al lui Dumnezeu*. Acest sistem poate fi cel mai bine dezvoltat la țară, într-o fermă, unde trebuie să se câștige o experiență necesară pentru a duce lumii ultima solie.

„Dumnezeu ne cere să înființăm școli departe de orașe, acolo unde, fără opreliști sau obstacole, să putem face lucrarea de educație în conformitate cu planurile ce sunt în armonie cu solia solemnă ce ne-a fost dată s-o ducem lumii. O astfel de educație poate să fie cel mai bine adusă la îndeplinire acolo unde există pământ de cultivat... Această folositoare instruire la ferma școlii este chiar educația cea mai esențială pentru aceia care merg ca misionari în multe țări străine.” ³⁵

„Unii nu apreciază valoarea muncii agricole. Aceștia nu ar trebui să facă planuri pentru școlile noastre, deoarece ei vor împiedica orice înaintare pe căile drepte, în trecut, influența lor a fost o piedică.” ³⁶

CU PRIVIRE LA TERENUL ȘCOLII - se spune:

*„Terenul acesta nu trebuie să fie ocupat cu clădiri, decât în măsura necesară procurării celor trebuincioase pentru profesorii și elevii noștri. **Terenul din jurul școlii trebuie să fie folosit ca fermă a școlii**. El trebuie să devină o parabolă vie pentru elevi, care nu trebuie să privească terenul școlii ca pe ceva de rând... Ei trebuie să-l planteze cu copaci ornamentali și cu pomi fructiferi și să cultive grădini de zarzavat... **Ferma școlii trebuie să fie privită ca un manual în natură**... Aduceți toate energiile voastre în dezvoltarea fermei Domnului... Motivele care ne-au determinat în câteva locuri să ne depărtăm de orașe și să ne așezăm școlile la țară se potrivesc și pentru școlile din alte locuri... Dacă banii care au fost investiți de școlile noastre mai mari în clădiri costisitoare ar fi fost investiți în procurarea de teren, unde elevii ar fi putut primi o dreaptă educație, nu s-ar lupta acum sub povara unor datorii crescânde un număr așa de mare de elevi, iar lucrarea acestor instituții ar fi într-o situație mult mai bine echilibrată, care i-ar fi pregătit, nu numai pentru **lucrarea practică în diferite meserii**, dar și **pentru un loc în ogorul Domnului, pe noul pământ**.”* ³⁷

Am văzut că Dumnezeu S-a străduit să trezească bisericile populare ca să accepte educația creștină. Aceasta a însemnat o reformă în amplasarea școlilor lor. Cu câțiva ani mai înainte de 1844, mulți reformatori în domeniul educației au fost influențați să înființeze școli departe de orașe și într-o fermă.

METODIȘTII, cam pe la **1735**, sub conducerea lui **Wesley** și **Whitefield**, au încercat să aducă la îndeplinire ideea lui Dumnezeu cu privire la educație în Georgia. Ei au înființat o școală la zece mile de **Savannah**. Raportul istoricului spune că:

*„Dl. **Habbersham** a dat cinci sute de pogoane (acri) de pământ”.*

Wesley a declarat că această școală trebuie să fie:

„un loc și o pepinieră pentru o instruire sănătoasă și o educație religioasă”.

UNIVERSITATEA DIN VIRGINIA LA O FERMĂ - Când **Thomas Jefferson** a făcut planuri pentru **Universitatea din Virginia**, într-un raport făcut președintelui Camerei Delegaților, a declarat că a

*„cumpărat la o distanță de o milă de Charlottesville două sute de pogoane (acri) pe care se afla un loc ce putea fi ales pentru Colegiu, un loc înalt, uscat, deschis, având o apă bună și nimic în vecinătate care ar putea amenința sănătatea studenților.”*³⁸

OBERLIN LA O FERMĂ. Domnul **Shipherd**, fondatorul Colegiului Oberlin, scria astfel despre primele sale planuri:

„Urmează să înființăm școli de prim rang, de la școli pentru copii de grădiniță și până la școli academice, care să ofere o bună educație în engleză și limbi folositoare, și dacă Providența ne este favorabilă, o instruire de durată în teologie - adică o teologie practică. Noi trebuie să legăm atelierele și ferma cu instituția.”

O suprafață mare de pământ a fost cumpărată în pădurile virgine din **Ohio** și 640 pogoane (acri) din acest pământ au fost păstrate pentru școală. Solul era argilos și umed și suprafața de pământ *„a fost timp de ani de zile neluată în seamă ca nefiind bună de folosit”*. Pentru acest motiv, achiziția aceasta a fost foarte sever criticată. S-a cumpărat acest teren deoarece credința fondatorilor i-a făcut în stare să vadă unele lucruri pe care până și experții în terenuri le-au trecut cu vederea. Adventiștii de ziua a șaptea să citească experiența asemănătoare a fondatorilor școlii de la **Avondale, Cooranborg, Australia**.

Fondatorii Colegiului Oberlin *„au fost călăuziți de o înțelepciune mai mare, mai înaltă decât a oamenilor, deoarece așezarea colegiului Oberlin, aproape respingătoare în aspectul său fizic, și timp de ani de zile foarte greu accesibilă, a fost o condiție indispensabilă de formare a caracterului și pentru îndeplinirea lucrării la care Colegiul Oberlin a fost chemat.”*³⁹

COLEGIUL RICHMOND (VIRGINIA) a fost întemeiat de către **baptiști**, în **1832**. Ei au *„cumpărat ferma 'Spring' - o mică întindere de pământ, cam patru mile nord-vest de oraș - și acolo, în 4 iulie, s-a deschis o școală de lucru manual, numită „Seminarul Baptist Virginia”*.⁴⁰

COLEGIUL EMORY și HENRY, un institut metodist, a fost înființat în Virginia, în **1835**. El trebuia să fie *„ceea ce a fost numit un colegiu de muncă manuală, o instituție de învățământ în care elevii trebuie să fie educați să muncească și tot atât de bine să gândească. Acest aspect al muncii manuale a fost foarte proeminent în cadrul întreprinderii, așa cum a fost adus pentru prima dată înaintea publicului... O fermă, având șase sute de pogoane (acri) de pământ foarte productiv, a fost cumpărată și plătită din primele fonduri strânse. La început, s-a intenționat ca această fermă să fie cultivată prin munca studenților, pentru care să li se dea o compensație care să ajute la plata cheltuielilor.”*⁴¹

Ar fi interesant să studiem mai departe această reformă, căci multe alte școli au urmat această lumină și și-au luat terenuri departe de orașe și așezări mari. Când vom studia instruirea manuală această fază a reformei în educație va fi adusă din nou în atenție.

09. Simplitatea construcțiilor

REFORMA ÎN EDUCAȚIE INCLUDE CLĂDIRILE în care trebuie să fie instalată instituția educațională. Spiritul centralizării este o caracteristică necesară a papalității și, asociată cu sistemul papal de educație al Europei medievale, se găsește în mod obișnuit într-o anumite formă **caracteristică a clădirilor** - clădiri ale ordinilor călugărești, *întunecoase, mănăstiri sumbre*, cu care sunt asociate *rugăciuni lungi, numărarea rozariilor, Biblii legate în lanțuri, sutane, robe, toca cu vârful pătrat, nopți de veghe, examinări lungi, titluri academice, suluri de pergament; lucrare de memorizare, în loc de rațiune; vedere, nu credință; gândire, nu acțiune*.

Boone spune: *„Educația călugărească caută ca prin mijloacele unei tăceri depline să așeze sufletul într-o stare de imobilitate, care, prin lipsa oricărei interschimbări a gândurilor, să se afunde, în cele din urmă, într-o totală apatie și antipatie față de toată*

cultura intelectuală.” Gândiți-vă la încercarea de a da o astfel de educație într-o țară liberă, deschisă, sau în clădiri cu geamurile deschise, prin care să pătrundă în râuri lumina strălucitoare a soarelui de pe cer, înconjurată de păsări cântătoare, de grupuri de oameni ce muncesc, de vaci ce dau lapte, de lanurile de grâu și de zgomotul ciocanului și al ferăstrăului. O astfel de ambianță ucide acest sistem de educație tot așa de sigur cum lumina ucide microbii.

*„Greșelile care s-au făcut în trecut în construirea clădirilor ar trebui să fie un avertisment salvator pentru noi în viitor... Ideile noastre cu privire la construirea și mobilarea instituțiilor trebuie să fie modelate și cizelate de o practică și dreaptă cunoaștere a ceea ce înseamnă a umbla smerit cu Dumnezeu. Niciodată să nu se considere necesar să dăm o aparență de bogăție. Niciodată să nu se folosească aparența ca mijloc de a câștiga succes... **Nu clădirile mari și costisitoare, nu mobilierul bogat, nu mesele încărcate cu delicatose vor da lucrării noastre influență și succes.**”⁴²*

THOMAS JEFFERSON, în schema sa pentru a oferi o educație democratică, a renunțat la sistemul dormitorului medieval al școlilor papale.

„În loc de a construi un singur edificiu mare, care poate să înghită toate fondurile lor și să nu mai rămână nimic sau prea puțin pentru alte cheltuieli esențiale, ei au gândit că este mai bine să ridice o clădire mică și separată pentru fiecare profesor, cu un apartament pentru cursurile sale și altele pentru locuințele lor, legând aceste vile printr-un șir de dormitoare capabile să găzduiască fiecare numai câte doi studenți - o măsură favorabilă atât pentru studiu, cât și pentru morală și ordine.”

Despre căsuțele studenților se spune că *„ele constau din dormitoare cu un etaj ce făceau o impresie ce nu era deloc neplăcută”*, aceste clădiri având fiecare teren pentru *„grădinile”* lor.

În mod cert, aceasta cerea independență. Îi așeza pe profesori și studenți la același nivel, încuraja simplitatea vieții; era economic și prezenta un puternic interes pentru aceia care erau limitați în ceea ce privește suma de bani pe care o puteau cheltui cu clădirile școlii și cu amenajarea lor. Dar mai sunt prezentate și alte motive pentru planul acesta al vilelor. **Jefferson** spunea că: *„planul oferea și alte avantaje și anume o mai mare siguranță împotriva focului și a infecției, extinderea clădirilor făcându-se în pas cu fondurile existente, putând să se adauge acestora și altele după aceea... în locul unei clădiri imense, eu optez pentru a avea una mică pentru fiecare profesor, aranjate în jurul unui scuar care să permită extinderea, legate printr-o verandă, astfel încât ei să poată merge fără să fie udați de la o școală la alta. Acest plan este preferabil unei singure clădiri mari, pentru mai multe motive, în mod deosebit în caz de incendiu, pentru sănătate, economie, liniște și pace”. „Un astfel de plan a fost aprobat în cazul Colegiului Abelmarle”.* Cabal a fost, de asemenea, pe deplin convins de trăinicia acestei concepții cu privire la clădirile universității. **Până și vrăjmașii instituției** au recunoscut că **procedul conceptului lui Jefferson era înțelept.**

Un vizitator influent *„a fost câștigat pentru universitate printr-o simplă vizită de inspecție pe care a făcut-o; l-au impresionat extinderea și splendoarea instituției... în mod categoric, nu era nimic în vecinătatea orașului Charlottesville care să-i atragă pe profesori sau elevi.* Situația l-a obligat pe **Jefferson** să creeze ceva vizibil și impresionant, care să smulgă admirație. Mai înainte de deschiderea universității, Jefferson scria despre zece case distincte pentru profesori, că *„fiecare avea câte o grădină”* și *„o sută nouă dormitoare, fiecare îndestulătoare pentru doi studenți”.*

Jefferson a văzut efectul arhitecturii asupra minții impresionabile a studenților și a spus că *„înclinația mea pentru această împărțire nu este bazată numai pe concepția mea privind educația, ci pe ceva infinit mai mult și anume ca mijloc pentru o mai bună administrare a conducerii noastre, cum și pentru o veșnică păstrare a principiilor republicane.”⁴³*

FONDATORII COLEGIULUI OBERLIN s-au aliniat adevărului în problema unor clădiri simple. *„Pentru a dezvolta mijloacele noastre de prestare de servicii... vom ține seama de simplitate și durabilitate în construcția caselor noastre, a mobilierului, trăsurilor și a tot ce ne aparține.”*⁴⁴

*„Există un stil simplu, curat și modest al clădirii, care se recomandă singur bunului simț al fiecărui om luminat și care deși nu va fi foarte mult apreciat de lume, nu este o urâciune înaintea Domnului.”*⁴⁵

PLANUL VILELOR pentru găzduirea studenților a fost urmat și de alte școli. Despre Universitatea **Oglethorpe**, una dintre instituțiile prezbiteriene de frunte din istoria de la început a **Georgiei**, se spune că *„era un rând de dormitoare cu un etaj pentru găzduirea studenților... Erau așezate cam la distanța de douăsprezece picioare unul de altul și fiecare era împărțit în două camere, cu optsprezece picioare pătrate fiecare”*.⁴⁶ Aceasta era în **1837**, când prezbiterienii se luptau cu *„adevărata știință a educației”* și se confruntau cu întrebarea dacă vor ajuta sau nu vestirea ultimei solii adresate lumii.

Scopul școlii creștine este acela de a-i instrui pe tineri să *„suporte greutatea ca niște buni ostași ai lui Isus Hristos”*. Guvernele lumii, atunci când îi instruiesc pe soldați, evită acele înlesniri sau belșug care tind să-i facă pe ostași incapabili să îndure greutatea de pe câmpul de luptă. Ei nu sunt încartiruiți în hotelurile de lux. Dar adesea clădirile unei școli sunt construite și utilizate mai degrabă pentru comoditatea profesorilor, pentru găzduirea și masa studenților, decât pentru instruirea necesară care să-i facă pe acești tineri să devină soldați care să îndure greutatea. Uniforma, înfățișarea și în general cizelarea tinerilor studenți primesc o mai mare atenție decât antrenamentul adevărat din partea multor ofițeri care au o mai mare experiență în îmbrăcămintea de paradă decât în viața din tranșee. Mai este oare nevoie să ne mai mirăm de ce un mare procent de studenți, după o lungă instruire, preferă să ocupe o slujbă într-o instituție, cu facilități *„la zi”* și unde se asigură o hrană bună, haine și un salariu, decât să facă lucrare de pionierat într-o întreprindere unde, în mare măsură, depind de propriile lor resurse? În ce măsură școlile mari și bine înzestrate sunt responsabile pentru toate acestea? În aceste zile de pe urmă, școlile ce-i învață pe studenți să se mulțumească cu o hrană și îmbrăcămintă simple, care încurajează spiritul de sacrificiu și-ți dă posibilitatea să spui: *„De aici înainte, pământul acesta este țara mea care are nevoie de ajutorul meu”*, vor fi în mare măsură căutate de acei studenți care așteaptă să triumfe în marea strigare.

Pe acest principiu, **Thomas Jefferson** a construit clădiri simple pentru școală, în care să instruiască o clasă de oameni care să promoveze principiile democrației în Statele Unite. Și, în mod practic, fiecare guvern din lume a fost afectat de aceste principii.

Un profesor obișnuit, atunci când se gândește la o școală în care tinerii să fie instruiți, concepe clădiri mari, echipate cu facilități și dotări moderne, care cer o mare cheltuire de mijloace financiare. Dar voi, studenții, nu aveți un asemenea loc aici, în fața voastră. Școala voastră de abia poate să fie recunoscută ca o instituție de educație de către cineva care are o concepție obișnuită despre o școală în care să se facă o lucrare de instruire. Această capelă, sălile mici pentru seminarii, sălile de mese, prăvăliile, căsuțele (vilele) și celelalte clădiri grupate în jurul fermei oferă școlii condiții favorabile. Condițiile noastre, ca o regulă, sunt mai simple decât multe dintre cele pe care voi le aveți în casele voastre. Care este rezultatul? Zeci de studenți din acest loc au recunoscut posibilitatea de a înălța școli cu mijloace limitate. Ca rezultat, peste treizeci de astfel de centre mici oferă educație la sute de copii din afara bisericii, în timp ce, dacă aceiași studenți ar fi fost educați sau instruiți într-o școală bine înzestrată și scumpă, fără îndoială că numărul școlilor înființate ar fi cu mult mai mic.

Și iarăși, o persoană obișnuită, atunci când se gândește la un sanatoriu, are înaintea minții sale una din marile noastre instituții, având toate facilitățile și dotările moderne. Ați avut înaintea dumneavoastră un sanatoriu mic, alcătuit din trei construcții, vile cu un etaj,

legate între ele cu terase acoperite, utilizate atât de simplu, încât pot fi reproduse în aproape orice misiune. Ați văzut acest sanatoriu plin de pacienți și o listă de persoane ce așteaptă să fie primite. Mulți și-au revoluționat ideile datorită acestui mic sanatoriu și multe case de sănătate ce se înființează urmează să fie conduse după planuri asemănătoare.

Aceste două ilustrații sunt citate pentru a arăta că efectele produse asupra minții studenților, de clădirile înconjurătoare și de modul în care sunt utilizate, sunt peste puțință de a fi calculate. *Această lumină a fost dată protestanților înainte de 1844 pentru a-i călăuzi în ridicarea de clădiri, în utilizarea și mobilarea lor, în dietă, îmbrăcăminte și cele din jur, astfel încât o mare armată să poată fi în stare, într-un mod simplu, să acopere pământul cu această puternică solie, strigătul de la miezul nopții.*

10. Instruirea manuală și practică în educație.

Timpul cere o educație care să formeze bărbați și femei capabili să producă bunuri. Sistemul papal desparte procesul instruirii de viața practică și-i descalifică astfel pe bărbați și femei pentru a transmite lumii avertizarea finală. Dumnezeu a stăruit pe lângă fiecare denominațiune înainte de 1844 pentru a pune în mod practic educația creștină la îndemâna tinerilor.

„Dacă sistemul de educație folosit de-a lungul atâtor generații ar fi fost condus după un plan cu totul diferit, tinerii acestei generații nu ar fi astăzi atât de stricați și fără valoare... Ar fi trebuit ca în timpul generațiilor trecute să se fi luat măsuri pentru o educație pe o scară mai largă. Școlile ar fi trebuit să fie instituții cu profil agricol și industrial. Ar fi trebuit să existe profesori și pentru munca în gospodărie. Dacă școlile ar fi fost înființate pe baza planurilor pe care le-am amintit, n-ar fi acum atâtea minți dezzechilibrate. Aceasta m-a făcut să întreb: Trebuie oare ca tot ce au mai valoros tinerii noștri să fie sacrificat numai pentru ca ei să obțină o educație în școală? În legătură cu școlile noastre, dacă ele ar fi fost întreprinderi cu profil agricol și industrial și ar fi fost angajați profesori competenți care să-i educe pe tineri în diferite ramuri de studiu și muncă, consacrand o parte din fiecare zi pentru dezvoltarea minții și o altă parte pentru munca fizică, acum ar exista o clasă de tineri mult mai elevați, angajați în acțiuni practice, care ar avea influență în modelarea societății. Mulți dintre tinerii care ar fi absolvit aceste instituții ar fi pășit înainte cu un caracter stabil, echilibrat. Ei ar fi avut perseverență, tăria și curajul de a trece peste obstacole, cum și principii de la care să nu se abată datorită influențelor rele, oricât ar fi ele de populare. Ar fi trebuit să fie profesori cu experiență, care să le dea tinerelor doamne lecții de bucătărie, de pregătirea hranei. Tinerele fete ar trebui să fie instruite să croiască și să confecționeze îmbrăcăminte, să cârpească hainele, în felul acesta ajungând să fie educate pentru îndatoririle practice ale vieții.

JEFFERSON, așa cum ne-am fi așteptat, a întrezărit această importantă fază a educației și a făcut o încercare de a o pune în practică la **Universitatea din Virginia**.

„El a propus ceea ce a numit o Școală a Filozofiei Tehnice... La o astfel de școală vor veni: marinarul, tâmplarul, constructorul de vapoare, cizmarul, ceasornicarul, mecanicul, opticianul, turnătorul... cel ce face săpun, tăbăcarul, cel ce lucrează în ocnele de sare, sticlăru, pentru a învăța atât cât le este necesar spre a-și continua arta lor în mod inteligent... în această școală tehnică, Jefferson a propus să-i grupeze pe studenți în clase potrivite pentru o instruire elementară și practică prin cursuri care să fie ținute seara, astfel încât să li se ofere ocazia să lucreze în timpul zilei.” ⁴⁸

Jefferson spune: *„Nici o națiune nu va supraviețui prea mult prăbușirii agriculturii ei”.* ⁴⁹

„SOCIETATEA PENTRU PROMOVAREA LUCRULUI MANUAL ÎN INSTITUȚIILE LITERARE a fost înființată în **New York**, în **1831**, având aproape o duzină de nume eminente printre oficialii ei... Un impuls extraordinar s-a dat mișcării prin publicarea în

1833 a renumitului pamflet al lui Theodore D. Welds cu privire la munca manuală, sub auspiciile societății. El conține mărturia a sute de oameni reputați, toate acestea având ca efect faptul că acest panaceu (leac universal) era fără îndoială puternic în proprietăți vindecătoare... Când s-a publicat, raportul său a produs una din senzațiile timpului.”⁵⁰

MUNCA MANUALĂ LA OBERLIN. Colegiul Oberlin s-a numărat, printre școlile din acea perioadă care s-au așezat în mâinile lui Dumnezeu pentru a fi folosite în educația practică a sute și sute de tineri, care mai târziu aveau să fie chemați să facă o lucrare epuizantă pentru Domnul. Cel care a scris istoria Oberlinului declară că, la data la care școala a început, exista „o trezire intelectuală destul de întinsă, incluzând reforme radicale în metodele de educație”. Dl **Shiphherd**, unul dintre fondatorii Colegiului Oberlin, care dorea să fie în armonie cu planul divin de educație, spunea: „Sute de tineri promițători vor fi, fără îndoială, educați pentru a-I sluji lui Dumnezeu sau nu vor fi educați deloc, în măsura în care noi le vom oferi sau nu mijloace pentru o completă educație prin propria lor hărnicie și economie.”

În primul raport anual al Colegiului Oberlin, publicat în **1834**, citim: „Departamentul muncii manuale este considerat indispensabil pentru o educație completă.” Istoricul declară că „munca cinstită va fi onorată, cei bogați și cei săraci se vor întâlni zilnic la un nivel comun, sănătatea tuturor va fi asigurată, un stimulent magic va fi infuzat minții și moralei; dar, mai presus de orice și cel mai sigur dintre toate, indiferent de sex, va fi câștigarea unei educații pentru care studenții vor putea cu ușurință să-și plătească singuri taxele școlare prin lucrul mâinilor lor”.

Departamentul industrial al Colegiului Oberlin, spune istoricul, „este dotat cu un motor cu aburi, care pune în mișcare un joagăr, o moară, un ferăstrău de făcut scânduri, care pune în mișcare un strung, căruia îi vor mai fi adăugate și alte mașini. Se ridică acum un atelier care va fi utilat cu unelte și altele vor fi adăugate”.

„Munca manuală a fost printre elementele cele mai indispensabile ale concepției Colegiului Oberlin. Nimic n-a făcut mai mult pentru înființarea și dezvoltarea școlii Oberlin. Timp de o jumătate de generație, mulți studenți au fost aduși aici din toată țara, care altfel n-ar fi intrat niciodată în sălile lui, și chiar mai mult, după toate probabilitățile, nu și-ar fi făcut niciodată o educație.”

Unul dintre fondatorii Oberlinului scria, în **1833**, că departamentul fetelor va fi înființat pe baza planului muncii manuale, cuprinzând gospodărie, prelucrarea lânii, cultivarea mătășii, grădinărit, acele lucrări potrivite pentru ele, în mod deosebit cultivarea semințelor pentru a fi vândute la piață, confecționarea îmbrăcămintei etc.

De fapt, scopul urmărit de Oberlin, așa cum a fost el prezentat în primul său catalog, „s-a spus că este acela de a face educația cea mai folosită cu cheltuiala cea mai mică în ceea ce privește banii, sănătatea și timpul; să extindă beneficiile unei astfel de educații la ambele sexe și la toate clasele comunității; ... prin profesori creștini calificați atât pentru amvon, cât și pentru școală..., răspândirea unei științe folosite, a unei moralități sănătoase și a unei religii curate printre mulțimile ce trăiesc în valea râului Mississippi, cum și la milioanele nevoiașe de pe tot pământul prin slujitori și pastori evlavioși”.

Munca manuală a fost întâmpinată cu o puternică opoziție, dar în 1833, dl **Shiphherd** scria, radiind de bucurie:

„Elevii studiază și lucrează bine; cinci minute după ce a bătut clopotul pentru lucrul manual, ciocanele și ferăstraiile elevilor de la secția mecanică trezesc totul în jurul nostru.” După ce numește avantajele instruirii manuale, el adaugă:

„într-un cuvânt, ea răspunde nevoilor omului ca o ființă complexă și previne obișnuita și uimitoarea cheltuie, risipă de bani, timp, sănătate și viață.”⁵¹

NUMEROASE INSTITUȚII DE LUCRU MANUAL. „În toate acestea, Oberlin nu a fost nicidecum original, ci numai a copiat, cu foarte puține modificări, ceea ce se putea găsi în

numeroase instituții din statele din estul, mijlocul și vestul statelor americane, în 1830, puteau fi numite zece dintre acestea care aveau lucrul manual adăugat, în timp ce, în decursul următoarelor decade, mai multe duzini se adăugau numărului de mai sus. Măine Wesleyan era renumit la timpul său și era printre cele dintâi, în timp ce Seminarile Bowdoin, Waterville și Bangor aveau aceste avantaje, în Dexter, Măine, nu numai tuturor studenților, ci și profesorilor li se cerea să lucreze cel puțin patru ore pe zi. Massachusetts avea cel puțin o jumătate de duzină... New York-ul era favorizat cu mai multe, Institutul Oneida fiind proeminent; și Institutul Rochester de Educație Practică, în care studenții care aveau o îndemânare obișnuită în domeniul mecanicii, în timp ce învățau o meserie, puteau să-și plătească aproape toate cheltuielile cu internatul și s-a calculat că, atunci când sunt oferite unele înlesniri sau condiții favorabile ce se au în vedere, ei își vor putea plăti toate cheltuielile. Pennsylvania, de asemenea, era bine aprovizionată. La Colegiul La Fayette, Easton, președintele Jenkins și studenții executau munca de construcție a unei clădiri cu două etaje. În Vest, unde oamenii erau mai săraci și pământul era mai ieftin, munca manuală era foarte populară. Hudson (Ohio) avea magazine și o fermă Marietta și Seminarul Lane, la fel ca multe altele. Michigan a pășit în această mare problemă, în timp ce era încă un teritoriu și nici Indiana, Illinois, Kentucky sau Tennessee nu erau nicidecum mai în urmă în folosirea mușchilor clasei studenților.”⁵²

SOCIETĂȚILE DE EDUCAȚIE ALE TUTUROR PRINCIPALELOR DENOMINAȚIUNI erau participante active, fie ei baptiști, congregaționali, episcopali, metodiști sau prezbiterieni, și majoritatea educatorilor de frunte erau plini de entuziasm și zel... Secretarul episcopalian a putut să exclame:

„Aproape că îi invidiem pe urmașii noștri în cursurile academice atunci când ceva din vigoarea taților se va găsi în lucrătorii intelectuali ai zilei și culoarea galbenă a dispepsiei va înceta să fie dovada uniformă a vieții de studiu.”⁵³

Dr. **Lindsley**, întemeietorul **Universității din Nashville**, acum **Institutul Peabody**, a fost un apărător al muncii manuale. El „avea să atașeze școli de toate gradele, ferme și ateliere. Aceste ferme și ateliere vor servi un întreg scop. Ele vor furniza exercițiile fizice necesare, vor fi folosite pentru învățarea unor meserii și vor oferi băieților săraci ocazia să-și câștige cele necesare vieții”.

COLEGIUL EMORY ȘI HENRY, în **1835**, era „un colegiu al lucrului manual, un institut de învățământ în care elevii trebuia să fie educați să lucreze și să gândească. Această latură a muncii manuale era foarte importantă în întreprindere... Această particularitate a devenit proeminentă în aceste mișcări începătoare, căci instituțiile au fost întemeiate de oameni angajați cu totul în agricultură și artele mecanice, oameni printre mulți alții în care există o prejudecată împotriva unei rase de oameni învățați și leneși.”⁵⁴

INSTRUIREA MANUALĂ ÎN ȘCOLILE BAPTISTE. „În **1830**, câțiva bărbați devotați s-au întâlnit în **Second Baptist Church** la orele 5 a.m. pentru a propune un plan pentru o mai bună dezvoltare a tinerilor care, după părerea bisericii, erau chemați la lucrarea de slujire... Ei au organizat „Societatea Baptistă de Educație, Virginia” și timp de doi ani ei i-au ajutat pe tineri, strimițându-i la școli particulare... În **1832**, societatea a cumpărat ferma „Spring” și a deschis o școală de muncă manuală, pe care au numit-o „Seminarul Baptist Virginia”. Numărul studenților s-a ridicat la douăzeci și șase, cam două treimi din ei pregătindu-se pentru pastorație... Pe lângă cele nouă pogoane (acri) cumpărate, s-au mai adăugat încă șase în **1836**... Scopul pentru care s-a adăugat mai mult pământ a fost extinderea acestei laturi a muncii manuale, a școlii. Autoritățile au insistat mult asupra acestui lucru, pentru a oferi celor lipsiți posibilitatea de a se ajuta singuri și tuturor celorlalți ocazia de a face exerciții, mișcare fizică. Dar planul s-a dovedit a fi nepopular printre studenți... în cele din urmă, în raportul din 1841, citim că această formă a fost în mod efectiv abandonată.”⁵⁵

BAPTIȘTII DIN GEORGIA au înființat, în **1833**, **Universitatea Mercer**, o școală

„care să unească munca în agricultură cu studiul și să fie deschisă numai pentru aceia care se pregătesc să devină pastori. Ideea de înființare a unei școli în care să se pună accentul pe munca manuală, unde teoria și practica să se îmbine, o schemă foarte mult apropiată de aceea a bapțiștilor din Georgia, se pare că își avea originea la Dr. Sherwood, primul care a demonstrat posibilitatea realizării ei în institutul înființat de el lângă Etonton, în ținutul Putnam”.⁵⁶

Am putea să înmulțim datele istorice cu privire la instuirea manuală în școli în timpul acestei remarcabile reforme educaționale dinaintea anului **1844**. Exemplele date până aici sunt tipice în ceea ce privește experiențele a mai bine de șazeci de școli cu program de instruire în munca manuală din această perioadă. Pentru reformatorii adventiști de ziua a șaptea în domeniul educației aceste experiențe erau emoționante. Care ar fi fost rezultatele dacă bărbații responsabili cu aceste reforme de la început ar fi stat fermi pentru aceste principii, în loc să cedeze presiunii făcute asupra lor de către frații din conducerea respectivelor lor denominațiuni? **Această împotrivire era greu de înfruntat, dar eșecul cauzei s-a datorat realmente lipsei de curaj și devotament pentru aceste principii, căci acolo unde există curaj puternic și iubire pentru lucrarea lui Dumnezeu, opoziția nu face decât să-i întărească pe reformatori.** Adventiștii știu că îngerii sunt pretutindeni prezenți pentru a încuraja aceste reforme. Este uimitor faptul că aceste școli și-au abandonat poziția lor reformatoare privind instruirea manuală tocmai în preajma timpului când trebuia să aibă loc strigătul de la miezul nopții. Dacă ei ar fi rămas credincioși acestei reforme, istoria ar fi prezentat un raport cu totul diferit. Istoria lucrării de educație a adventiștilor de ziua a șaptea ar fi fost, de asemenea, și ea diferită.

Dacă școala **Oberlin**, de exemplu, ar fi rămas credincioasă ideii că, în ceea ce privește instruirea manuală, lucrătorii ei misionari, trebuie să continue să meargă la muntenii din Sud și la sclavii eliberați din Sud, ar fi schimbat întreaga înfățișare a istoriei Sudului. Faptul acesta ar fi așezat statele din Sud cu patruzeci de ani mai înainte de situația prezentă. Lucrarea lui **Booker T. Washington** pentru negri ar fi fost înființată cu un sfert de secol mai înainte de timpul său. Dar, „*pentru că oamenii nu pot înțelege scopul lui Dumnezeu în planurile așezate înaintea noastră pentru educația lucrătorilor, au fost folosite metode în unele dintre școlile noastre care au făcut ca lucrarea lui Dumnezeu să dea înapoi mai degrabă decât să înainteze. Anii au trecut în veșnicie cu rezultate mici, care, de fapt, ar fi trebuit să arate realizarea unei mari lucrări.*”⁵⁷

AVANTAJELE MUNCII MANUALE. *Studentii erau împărțiți în grupe mici de opt sau zece persoane și fiecare grupă era așezată sub supravegherea unui student mai în vârstă... Aceasta făcea să se spargă monotonia obișnuitei vieți studentești; promova sănătatea și vioiciunea spiritului. În orele de lucru la câmp și în pădure, se găsea nu numai o despovărare de stresul studiului, dar și o varietate de întâmplări, încât studenții acelor zile găseau mai multe mijloace de satisfacție și bucurie sănătoasă decât au avut alții de atunci... Toți studenții, cu excepția celor de la zi, care luau masa într-o sală obișnuită, prin practicarea economiei și cu ajutorul unei ferme, realizau un surplus variabil în fiecare an, surplus ce era folosit pentru a face îmbunătățiri.*”⁵⁸

MUNCA MANUALĂ, ca o parte a planului de învățământ din aceste școli de instruire a pastorilor și lucrătorilor misionari, este o parte a „*științei adevăratei educații*”, pe care Dumnezeu a făcut-o cunoscut unor bărbați și femei mai **înainte de 1844**. A fost una din căile lui Dumnezeu de instruire practică a misionarilor pentru câmpurile misionare ale lumii. În ciuda faptului că, în mod practic, fiecare denominațiune protestantă avea o oarecare experiență în conducerea școlilor cu profil de instruire în munca manuală, aceste denominațiuni, ca un tot, s-au opus ideii, iar persistența lor opoziție a forțat în cele din urmă școlile care au mers pe acest drum al reformei să închidă departamentele în care se făcea muncă manuală. Închiderea lor era un semnal al întoarcerii la sistemul educațional

al Europei medievale. Ei au început să instruiască studenții în cele lumești, în loc de cele creștine. Aici este una dintre cele mai mari greșeli ale denominațiilor protestante mai **înainte de 1844**. Aici este unul din motivele pentru care ei n-au fost pregătiți pentru strigătul de la miezul nopții și pentru solia îngerului întâi. Munca fizică, manuală, în educație a fost numită de oamenii din aceste școli de instruire „*un panaceu puternic pentru a vindeca*”. Școlile de instruire a lucrătorilor creștini care au pierdut acest „*panaceu*” au devenit bolnave din punct de vedere spiritual și au încetat să mai apere reformele educaționale creștine. El este numit „*un impuls misionar*”, care prin munca manuală „*a făcut posibil chiar și pentru cel mai sărac băiat sau cea mai săracă fată să-și asigure o educație și în felul acesta să-și extindă capacitatea de a aduce la îndeplinire îndatoririle vieții*”.

ROADELE COLEGIULUI OBERLIN. Dumnezeu a răsplătit în mod bogat această școală pentru că s-a alăturat adevărului și pentru produsul muncii ei, în ciuda faptului că, în cele din urmă, ea a fost obligată să renunțe. Despre Oberlin se spune: „*Deși chiar și numele ei a fost de temut și urât, au fost totuși destui prieteni care să dorească și să solicite mai mulți profesori decât aveau. Calitatea lucrării lor a fost excelentă, așa că era numai înțelept să se treacă peste prejudecăți pentru a beneficia de lucrarea lor de instruire.*”

„*Într-un an,... nu mai puțin de 530 de profesori au ieșit ca să-și împlinească vocația... Cine poate măsura beneficiul adus de aceste mari grupe de bărbați și femei cu inimile pline de zel care, timp de mai mult de o generație, și-au cheltuit energia cu copii și tineri în număr de zeci de mii... Oberlin este mama roditoare a colegiilor -Colegiul Olivet, Colegiul Tabor, Colegiul Benzonia, Colegiul Berea, Universitatea Fisk, Colegiul Talladega, Universitatea Atlanta, Universitatea Straight, Institutul Emerson, Universitatea Haward și alte școli și întreprinderi care au absorbit mulți ani de activitate misionară a bărbaților și femeilor de la Oberlin.*” Studenții lor au intrat în unele câmpuri străine ca

„*Turcia în Europa și Asia, India, Siam, America de Sud, Haiti și Burma.*”⁵⁹

„*Studenții pot foarte repede să-și dea seama din această scurtă prezentare cât de întinsă ar fi putut să fie influența Colegiului Oberlin, dacă acesta ar fi rămas credincios reformei.*” Cuvintele adresate reformatorilor adventiști în problema educației se aplică în egală măsură și cu aceeași putere și fondatorilor școlii Oberlin. „*Reformatorii au fost biruiți și unii au încetat să mai stăruie pentru reforme. Ei par neputincioși să pună stavilă curentului îndoielii și criticii.*”⁶⁰

OPOZIȚIA. Studenții vor găsi interesante câteva declarații care arată declinul aceluiași instituții sub presiunea atmosferei înăbușitoare a suspiciunii, critici și opoziției conducătorilor. Oberlin a rezistat opoziției mai mult timp și cu mai mult succes decât majoritatea celorlalte școli. Următorul citat dă cititorului un tablou al îndoielii și criticii aduse împotriva reformelor practicate la Oberlin de către conducătorii bisericilor prezbiteriene și congregaționale: „*Munca manuală, de exemplu, are mulți prieteni și admiratori, dar un mare număr privesc chiorâș la această idee. Studentul nu avea nevoie și nici nu-și putea permite ca patru ore pe zi să lucreze la fermă sau într-o prăvălie. Și nici rezultatul financiar n-ar fi fost de o valoare considerabilă, nici pentru el, pentru student, nici pentru instituția căreia îi aparținea.*” Așa au spus criticii.

„*Astfel că, în New England și în alte părți, capetele au început să se scuture.*” Din nou „*am unele îndoieli în legătură cu proiectul care a început în această regiune și care nu cere puțin din partea noastră ca organizații de binefacere. Mă refer la Oberlin, pentru care s-au primit mari sume de bani și se mai strâng încă. Ce nevoie mai este oare de o altă universitate sau un alt colegiu în pădurile din Ohio, înconjurate de alte instituții situate la mică distanță și care se mai luptă încă pentru a supraviețui?... Se spune că trebuie să avem muncă manuală, fizică, dar așa are Hudson... De ce oare să fie studenții deranjați să părăsească instituția în care se află, pentru a merge la Oberlin?*”⁶¹

CEDÂND ÎN FAȚA OPOZIȚIEI. „După începutul deceniului patruzeci, am auzit puțin despre munca manuală. O dată cu creșterea generală a nivelului de trai, era mai puțină nevoie de valoarea materială, atâta cât era, pe care școala o avea. Conștienta binelui era mai puțin scrupuloasă în legătură cu a face exerciții afară printr-o muncă folositoare și gimnaziul modern și atletismul au început în curând să facă suficient de mult pentru bunăstarea fizică a lumii studenților.”⁶² Să reținem anul când a avut loc acest declin.

Universitatea Mercer, la care ne-am referit mai sus, a avut această experiență:

„În 1844, sistemul muncii manuale, care fusese încercat chiar de la întemeierea Institutului în 1833, a fost abandonat, dovedindu-se ineficient. Mai multe încercări au fost făcute în timpul aceleiași decade pentru a înființa școli în diferite locuri care să aibă în program munca manuală, dar care, cu o singură excepție, au dat greș.”⁶³

Au reținut oare adventiștii de ziua a șaptea importanța acestei date? Dumnezeu nu poate să suporte la infinit necredința, eforturile cu jumătate de inimă și indiferența rece și ușuratică în ceea ce privește principiile divine.

„Dacă toți aceia care au activat uniți în lucrarea din anul 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi vestit-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Cu ani mai înainte, dacă locuitorii pământului ar fi fost avertizați, încheierea lucrării ar fi fost terminată, iar Hristos ar fi venit pentru mântuirea poporului Său. N-a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rățăcească patruzeci de ani în pustie. El dorea să-i ducă direct în țara Canaanului... La fel, n-a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie amânată atâta vreme.”⁶⁴

11. Munca manuală, înlocuită prin atletism, sporturi și jocuri

Nici o școală nu poate să păstreze cu succes munca manuală în programa sa de învățământ pe picior de egalitate cu celelalte studii, decât atunci când scopul lui Dumnezeu pentru o astfel de instruire practică este recunoscut atât de profesori, cât și de elevi. Și atunci când scopul este recunoscut, iubirea, interesul și entuziasmul generate de o educație care promovează lucrurile folositoare aduc mai multă bucurie și plăcere deosebită studentului decât le pot aduce aceste înlocuitoare ale muncii manuale care sunt sporturile și jocurile.

„Exercițiile fizice au fost puse în atenție de către Dumnezeul înțelepciunii. Câteva ore zilnic trebuie să fie consacrate unei educații folositoare pe linia lucrării, care să-1 ajute pe student să învețe îndatoririle vieții practice, care sunt esențiale pentru toți tinerii noștri. Dar aceasta a fost dată la o parte și au fost introduse distracțiile care oferă un simplu exercițiu, fără să fie o binecuvântare specială în a face binele... Timpul folosit pentru exerciții fizice, un pas ce duce spre exces, la intensificarea jocului, cum și exercitarea forței, a puterii, trebuie să fie folosite în lucrarea lui Hristos și binecuvântarea lui Dumnezeu va fi asupra acelor care fac astfel... Un studiu sânguincios este tot atât de esențial ca și o muncă sânguincioasă și perseverentă. Jocul nu este esențial. Printre studenți a crescut influența căutării după distracții, după o putere fascinantă, fermecată, pentru a contracara influența adevărului asupra minții și caracterul omului... Ce forță a puterii este pusă în jocurile voastre de fotbal și în alte invenții ale voastre după felul neamurilor - exerciții care nu binecuvântează pe nimeni... Nu găsesc nici un moment în viața Domnului Hristos în care El să fi consacrat timp pentru jocuri de amuzament.”⁶⁵

Este ușor să determini sistemul de educație în funcțiune în orice școală industrială. Studenții cărora le plac jocurile și sportul mai mult decât o muncă folositoare au ales în mod sigur un sistem de educație care le va fi de puțin ajutor în pregătirea pentru a intra în locurile grele ale lumii sau pentru pregătirea în vederea ploii târzii.

Am amintit deja că opoziția față de o muncă folositoare la Oberlin a adus această schimbare. *„Sala de gimnastică modernă și atletismul au început în curând să facă suficient de mult pentru bunăstarea fizică a lumii studenților.”* În mod treptat, *„Oberlin a introdus jocurile moderne, ca base-ball, fotbal și în general atletismul”,*⁶⁶ dar *„sala de gimnastică și-a făcut drumul încet la Oberlin, pentru că se părea că este incompatibilă cu ideea de muncă manuală”.*⁶⁷ Toate acestea sunt în armonie cu declarația privitoare la sălile de gimnastică. Ei le-au introdus pentru a *„suplini nevoia unei instruirii fizice și au devenit populare în cadrul instituțiilor educaționale.”*⁶⁸

Mai înainte de sfârșit, toate școlile care sfârșeam de pe *„grumazul studenților jugurile lumești”* și care aduc pe studenții lor pe *„linia unei adevărate educații”*, astfel încât ei să poată *„duce solia adevărului prezent în toată plinătatea ei și altor țări”*, vor vedea că toate aceste substituiri, cum sunt de exemplu fotbalul, base-balul etc. sunt înlocuite cu arte și meserii autentice și folositoare.

12. Autoconducerea studentului și democrația creștină

INDIVIDUALITATEA, ORIGINALITATEA ȘI INDEPENDENȚA gândirii și a acțiunii din partea studentului sunt, în cele din urmă, distruse de sistemul papal de educație, precum și de alte sisteme derivate din acesta. Acest sistem este orientat de către promotorii lui să distrugă elementele vitale ale caracterului, pentru a face din individ un slujitor ascultător, fără voință proprie și orb față de cei care îi conduc pe oameni. Papalitatea nu poate prospera decât dacă distruge aceste foarte bune facultăți ale omului. Individualitatea, originalitatea și independența în gândire și acțiune sunt dezvoltate de educația creștină. Acest sistem urmărește să dezvolte minți capabile să se lase călăuzite de Duhul Sfânt, chiar dacă drumul acela este uneori diametral opus conducerii oamenilor. Ele învață să primească ordine de la Căpitanul oștirii Domnului, a cărui mână este printre roțile treburilor oamenilor pentru a preveni confuzia, anarhia și neascultarea în orice organizație care este bazată pe principii corecte.

Dumnezeu a pregătit un grup ce poate să fie călăuzit în mod total de Duhul Său, pentru a face să răsunе marea strigare. Numai aceia care sunt instruiți să ia inițiativa, să fie independenți, vor avea curajul ca, la chemarea lui Dumnezeu, să se rupă din rătăcirile și obiceiurile Romei, așa cum se găsesc ele în bisericile protestante.

*„STRIGĂTUL DE LA MIEZUL NOPTII a fost vestit de mii de credincioși. Asemenea revărsării unui val puternic, mișcarea s-a răspândit în toată țara... Fanatismul dispărea dinaintea acestei vestiri ca rouă dimineții înaintea soarelui care răsare... Toți erau o inimă și un gând... Ea a produs slăbirea iubirii pentru lucrurile din lumea aceasta, o aplanare a controverselor și certurilor, o mărturisire a păcatelor... îngerii din cer au fost trimiși să-i trezească pe aceia care se descurajaseră și să-i pregătească pentru a primi solia... Nu cei mai talentați, ci cei mai umili și devotați au fost printre primii care au auzit și au luat aminte la chemare. Fermierii și-au lăsat recoltele pe câmp, negustorii și-au lăsat sculele și, cu lacrimi de bucurie, au ieșit să vestească avertizarea. Aceia care mai înainte fuseseră în fruntea lucrării au fost printre cei din urmă care s-au alăturat ei. Bisericile, în general, și-au închis ușile față de această solie și o mare parte dintre aceia care o primiseră au rupt legăturile lor cu ele... Ea a mers cu o putere convingătoare ce mișca sufletul.”*⁶⁹

Nu este necesară o gândire profundă pentru a descoperi cauza acestui eșec al sistemului de educație al denominațiunilor protestante de a-i instrui pe bărbați și femei să participe la marea strigare. Întreaga schemă a educației, care în mare măsură era la pământ din cauza presiunii conducătorilor bisericii populare, era menită să formeze oameni conservatori, cărora le este teamă să părăsească cărările bine bătătorite ale acțiunii și, desigur, **„în general, bisericile și-au închis porțile în fața acestei solii”**. Profesorii și predicatorii protestanți, în armonie cu papalitatea, au legat timp de mulți ani

mințile studenților și ale membrilor bisericii în crezuri atât în educație, cât și în religie, până când adepții lor au fost conduși de tradiție, prejudecată și bigotism și de teama de conducătorii lor. **Ei și-au pierdut iubirea și puterea de autoconducere, de independență. În consecință, Dumnezeu nu i-a putut conduce prin Duhul Său; organizația lor a fost lepădată; din punct de vedere moral, ei erau căzuți; al doilea înger i-a numit Babilon.**

Pe de altă parte, în câteva școli devotate, reformatori educaționali și pastori au instruit o mică grupă care să aprecieze privilegiul de a fi conduși de Duhul lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Cuvântul Său. Ei au pus în practică ceea ce au învățat despre autoconducere sau independență, până când au fost dispuși să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt. **Aceasta arată că adevărata autoguvernare (independență) nu înseamnă să faci ceea ce-ți place; ea înseamnă, de fapt, ca Eul să fie condus de Cuvântul lui Dumnezeu.** Această grupă a fost exclusă din organizațiile bisericii, în timp ce și-au părăsit holdele, uneltele și pe foștii salariați de toate felurile pentru a participa la ceea ce li se părea acelora care n-au învățat autoconducerea (independența) o mișcare fanatică, cu toate că dintr-o astfel de grupare a ieșit minunata Biserică a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Și această biserică este chemată să pună înaintea lumii un sistem de școli, instituții și organizații de creștini ce se autoguvernează, așa cum n-a mai văzut lumea niciodată mai înainte.

CARACTERUL capabil să ducă strigătul de la miezul nopții a trebuit să fie dezvoltat în școli creștine de instruire în munca manuală sau în școli obișnuite ce pregăteau pentru diferite profesii. Conducătorul acestei mișcări, **William Miller, „profetul fermier”, asemenea Domnului Hristos și a lui Ioan Botezătorul, a fost educat în ultimul tip de școli.** Biograful său, un om bine calificat pentru a judeca valoarea sistemului popular de educație al bisericilor, scria: *„Care avea să fie acum efectul a ceea ce este numit un curs obișnuit de educație? îl va perverti, așa cum s-a întâmplat cu mii de studenți? Sau îl va face un instrument pentru un mai mare bine pentru cauza lui Dumnezeu? Își va îndeplini ea lucrarea ce-i revine, aceea de a disciplina, lărgi și îmbogăți mintea, lăsând neslăbite de către acest proces energiile ei naturale, sentimentul dependenței și răspunderii față de Dumnezeu? Sau îl va așeza în rândurile mulțimii acelora care se mulțumesc să se împărtășească de onoarea de a repeta palavre, adevărate sau false, care trec drept adevăr în școală sau într-o grupare și care i-a făcut ceea ce sunt? Considerăm că avea să fie dificil să-1 pervertească; dar, având în vedere că atât de mulți care au fost considerați foarte promițători au fost stricați de acest proces, el avea să fie în mare primejdie. Ar fi putut să devină, din punct de vedere exterior, un supus mai bun al acestei lumi; dar ne îndoim că ar fi putut fi mai potrivit ca să fie folosit ca un instrument al Providenței. Sunt și din aceia care scapă nevătămați din aceste cursuri obișnuite; sunt și din aceia care beneficiază de pe urma lor, până acolo încât să se înalțe la același nivel cu oamenii ce au o capacitate obișnuită și la care n-ar fi ajuns niciodată fără un ajutor special. Și mai este și o a treia clasă, care este o reprezentare stereotipă a ceea ce face din ei acest curs; dacă îl ridică pe unul dintre semenii lor din noroi, ei nu-1 aduc niciodată mai aproape de cer decât școala la care ei au fost educați. Oricare ar fi fost rezultatul oricărui curs de educație în cazul lui William Miller, un astfel de curs era peste posibilitățile lui; el a fost lipsit de această binefacere, a fost scăpat de perversitate.”*⁷⁰

Acesta este **William Miller, „profetul fermier”, care mai târziu a adus prima solie îngerească la Oberlin.** Zădărnicia faptului de a depinde de oameni care n-au fost educați în privința autoconducerii s-a văzut în experiența strigătului de la miezul nopții. Fiecare adventist de ziua a șaptea se apropie de proba finală, așa cum bisericile protestante au avut-o pe a lor în 1844. A noastră va veni o dată cu marea strigare și ploaia târzie. **Aceia cărora le lipsește instruirea în ceea ce privește autoconducerea, aceia care nu sunt în stare să depindă de eforturile lor proprii pentru susținerea vieții, care nu fac din Biblie baza**

studiului lor și fiziologia baza fiecărui efort educațional, toți aceia care, cu alte cuvinte „nu înțeleg adevărata știință a educației”, nu vor avea parte de împărăția lui Dumnezeu și de marea strigare.

CARACTERUL NECESAR PENTRU MAREA STRIGARE ESTE ASEMĂNĂTOR CU ACELA AL MARI STRIGĂRI. *„Tot astfel va fi vestită și solia îngerului al treilea. Când vine timpul ca ea să fie proclamată cu cea mai mare putere, Dumnezeu va lucra prin unelte umile, conducând mințile acelor care se consacră slujirii Sale. Lucrătorii vor fi calificați mai mult prin ungera Duhului Său decât prin educația dată de instituțiile de învățământ. Bărbați ai credinței și ai rugăciunii vor fi constrânși să meargă cu zel sfânt, făcând cunoscut cuvintele pe care Dumnezeu li le-a încredințat.”*⁷¹

Școlile iezuite îi învață pe studenții lor să asculte orbește. Studentului nu i se cere să meargă la Dumnezeu pentru înțelepciune în ceea ce privește comportarea sa. Profesorul său și-a asumat această responsabilitate. Adevărata autoconducere, care poate fi definită ca fiind aducerea comportamentului cuiva în armonie cu principiile lui Dumnezeu așa cum sunt ele exprimate în Cuvântul Său, a fost în mod absolut neglijată. Efectele teribile ale sistemului papal de disciplină școlară au fost văzute în timpul primei solii îngerești. Acei studenți care i-au urmat orbește pe profesorii lor, în loc să urmeze principiile lui Dumnezeu, au fost legați de obiceiuri, tradiții, organizații și conducători într-un timp când Duhul lui Dumnezeu îi chema să urmeze adevărul. Ca o pregătire pentru marea strigare, ni se spune că *„planul școlilor pe care le vom înființa în acești ani de încheiere a lucrării trebuie să fie cu totul diferit de acelea pe care le-am instituit”*.⁷²

„JINTA - OBIECTUL DISCIPLINEI este formarea copilului pentru a se autoconduce... Din cauză că niciodată nu au învățat cum să se conducă singuri, tinerii nu recunosc nici o altă restricție decât cerințele părinților sau profesorilor. Lipsind acestea, ei nu știu cum să-și folosească libertatea și deseori se lasă în voia poftelor, care se dovedesc ruinătoare... Studenții nu ar trebui conduși până acolo încât să creadă că nu pot merge nicăieri fără să fie urmăriți, observați... Faceți-i să simtă că li se acordă încredere și puțini vor fi aceia care nu se vor dovedi demni de încredere. Căci, este mai bine a cere decât a porunci... Cel care este abordat în felul acesta are ocazia să se dovedească credincios față de principiile binelui. Ascultarea sa este mai curând rezultatul alegerii decât al constrângerii. Regulile care predomină în sălile de clasă ar trebui, pe cât este posibil, să reprezinte vocea, glasul școlii... Astfel, el va simți responsabilitatea de a veghea ca să fie ascultate regulile la a căror alcătuire a ajutat și el. Regulile ar trebui să fie puține și bine chibzuite și odată făcute, ele trebuie să devină obligatorii... Aceia care vor să controleze pe alții trebuie ca mai întâi să se controleze pe ei.”

„Conlucrarea ar trebui să fie spiritul sălii de clasă, legea vieții ei.”

*„Fie ca cel bătrân să ajute pe cel mai tânăr, cel tare pe cel slab... Lucrul acesta va încuraja respectul de sine și dorința de a fi folositor.”*⁷³

JEFFERSON, PĂRINTELE DEMOCRAȚIEI, știind că autoguvernarea (autoconducerea) nu a fost învățată în școlile din zilele sale și că democrația nu poate exista în Statele Unite decât numai dacă sunt învățate mai întâi principiile și practicile ei în școli, a introdus acest principiu în Universitatea din Virginia. *„Se cunoștea la modul foarte general faptul că la Universitatea din Virginia exista un remarcabil sistem al autoconducerii studentului, prin care s-a menținut cu succes o înaltă ținută morală și un ton bărbătesc al unei încrederi în sine.”* Autoconducerea este pusă în contrast cu ceea ce este numit „spionajul profesoral”. Autoconducerea a stabilit un spirit deschis și bun de conlucrare între profesor și elev. El reprimă toate practicile dezonorante de înșelăciune la seminarii și examene și promovează un spirit de independență și respect de sine.”⁷⁴

OBERLIN a găsit necesar ca, în educarea unei bune categorii de misionari, să dezvolte un sistem de autoconducere. La Oberlin, „sentimentul democratic, spiritul de egalitate, absența claselor și a castelor bazate mai mult pe distincții artificiale este vizibilă, clară...

Profesorii n-au căutat niciodată să domnească peste studenți ca fiind superiori acestora și nici n-au insistat să li se acorde onoruri deosebite, stimă profundă sau respect. Ei joacă rolul fraților mai mari în relațiile lor cu elevii. Titlurile sunt necunoscute și studenții se adresează profesorilor lor cu **'Frate Finney'** sau **'Fratele Mahan'**. *„Stăpânirea de sine era idealul. Tinerii adunați acolo trebuia să învețe cum să folosească libertatea, rămânând totuși liberi. Un sentiment public trebuia să fie forța controlatoare... Fiecare individ are deplina libertate de a scoate cât mai mult posibil din el și de a sta numai pentru ceea ce are el de valoare în inimă sau creier. Promoția Yells (exclamație aprobativă la întrecerile sportive), promoția culorilor a venit mai târziu și în mod ocazional promoția pălăriilor, a bastoanelor și altele de felul acesta; la intervale destul de rare și o promoție a robelor, dar cu înțelegerea judecății și a gustului care să fie împotriva oricărei îndepărtări de moda în îmbrăcăminte care este 'en vogue' în societatea bună.”* ⁷⁵

LA OBERLIN, *„regulile sunt puține. Nu s-a făcut niciodată o strictă supraveghere personală. În mare măsură, s-a pus accentul asupra studentului, răspunderea pentru propria sa comportare, cu înțelegerea faptului că va continua să se bucure de privilegiile școlii, atâta vreme cât comportamentul său va fi satisfăcător... Nici un sistem de monitorizare n-a fost adoptat vreodată. Fiecare tânăr raportează săptămânal în scris profesorului însărcinat cu acest lucru dacă a adus la îndeplinire sau nu îndatoririle stabilite. Tinerile raportau și ele doamnei directoare.”* ^{75a} Aceasta sună foarte asemănător cu următoarele afirmații:

„Tinerii trebuie să știe că profesorii au încredere în ei... Dacă elevii au impresia că nu pot ieși sau veni, să stea la masă sau să meargă oriunde, chiar și în camerele lor, numai dacă sunt supravegheați, că un ochi critic îi urmărește mereu ca să-i critice și să raporteze, aceasta va avea o influență demoralizatoare asupra lor și timpul petrecut nu va aduce nici o plăcere. Această supraveghere continuă este mai mult decât o supraveghere părintească, este mult mai rea... Ea nu este naturală și produce rele ce ar trebui evitate.” ⁷⁶

HORACE MANN ȘI AUTOCONDUCEREA. În acele zile când denomi-națiunile protestante își hotărâu destinul veșnic, când hotărâu dacă vor auzi solia judecății întregii lumi și dacă se vor pregăti pentru strigătul de la miezul nopții, oameni ca Horace Mann au scris: *„Unul dintre cele mai înalte și de valoare obiective pe care influența unei școli poate să-1 atingă este instruirea copiilor noștri pentru ca aceștia să se autoconducă.”*

Dl Mann a avut următoarea experiență în relațiile cu studenții. El le-a dat de înțeles tinerilor că *„așteaptă de la ei să fie propriii lor păzitori.”*

„Când un preceptor (tutore) care locuia în dormitorul băieților pentru a menține ordinea a fost schimbat și înlocuit cu o profesoară, dl Mann a apelat la clasa 'seniorilor' într-o zi, după serviciul de la capelă, ca să știe dacă ei nu erau destul de puternici în ceea ce privește forța morală pentru a-și asuma răspunderea privind îngrijirea clădirii, fără a mai fi supravegheați. Aceștia s-au ridicat cu toții în picioare, au acceptat cu bucurie și, cu toată răspunderea, și-au ținut bine promisiunea și au transmis acest spirit și celor ce au venit după ei.” Cu toate acestea, dl **Mann** era totdeauna în alertă pentru a-i ajuta pe acești studenți care se autoguvernau printr-un cuvânt de atenționare sau avertizându-i mai dinainte de necazurile care-i amenințau:

„Era mândria și deliciul dlui Mann ca totdeauna după ce mergea prin căminul băieților, la orice oră din zi sau din noapte, să ia vizitatori cu el pentru a-i convinge de adevăratul spirit de onoare și credincioșie ce putea să se trezească la acești tineri, în probleme de autoconducere. Odată a scris că „dormitorul nostru aproape plin cu studenți nu are nici un supraveghetor. În orele de studiu este tot atâta liniște ca și acasă la dumneavoastră. Nu avem scandalagii, jocuri de noroc sau jocuri de cărți și am reușit aproape să alungăm lucrurile profane și tutunul.” ⁷⁷

„Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea nu are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește hrana vara, și strânge de ale mâncării în tot timpul secerișului.” **Prov. 6,6-8**

13. Instruirea misionarilor pentru a se susține singuri - o mișcare misionară laică

A fost planul divin ca strigătul de la miezul nopții și întreita solie îngerească să fie duse la fiecare națiune, norod, limbă și popor. Dumnezeu are nevoie de o armată instruită care să ducă mai departe această religie practică la o lume care a fost educată departe de ordinea Evangheliei de către sistemele de educație păgâne și papale.

Am văzut că educația creștină, așa cum a fost ea dezvoltată de către reformatorii din domeniul educației din fiecare denominațiune protestantă, a făcut posibilă o mare mișcare laică. Putem înțelege cum acești misionari ce se întrețineau singuri au putut să ducă foarte repede solia lumii. **A fost efortul studiat al lui Satana acela de a strica această mișcare laică ce se întreținea singură.** El și-a asigurat rezultatele dorite înălțând literatura lumească mai presus de Biblie, consumând practic tot timpul studenților într-un efort mintal și facându-i să nu aprecieze practica în educație, printr-o treptată substituie a muncii manuale cu atletismul, sportul și jocurile. Satana se străduiește să înșele chiar și pe cei aleși, biserica rămășiței.

*Denominațiunile protestante n-au putut să ducă solia adevărului prezent în toată plinătatea ei în alte țări, pentru că ele n-au „sfârșit mai întâi orice jug al educației lumesti”, nu au „intrat în rândul sau pe linia adevăratei educații”, nu au „făcut educație pentru a pregăti un popor care să înțeleagă solia și apoi să ducă solia lumii.”*⁷⁸

STUDENȚI ȘI PROFESORI CE SE ÎNTREȚIN SINGURI. *„Profeții s-au susținut singuri, arând pământul sau angajându-se în munci mecanice... Mulți dintre profesorii religioși s-au susținut singuri prin munca manuală.”*⁷⁹

*„Trebuie să se înființeze școli departe de orașe, acolo unde tinerii pot învăța să cultive pământul și, în felul acesta, să ajungă, atât ei, cât și școala, să se întrețină singuri... Să se adune mijloace pentru înființarea unor astfel de școli.”*⁸⁰

*„Instruirea în școlile noastre n-ar trebui să fie așa cum a fost în trecut, când s-au introdus multe lucruri care păreau esențiale, dar care, de fapt, sunt de mică importanță.”*⁸¹

*„Școala voastră trebuie să fie un exemplu de modul în care sunt combinate studiul Bibliei, educația în general, educația fizică și lucrarea medicală, în multe școli mici ce vor fi înființate în simplitate în multe locuri.”*⁸²

*„Avem nevoie de școli care să se întrețină singure și lucrul acesta se poate realiza dacă profesorii și studenții vor fi de ajutor, harnici și economi... Sacrificii trebuie făcute oricând și oriunde.”*⁸³

LUCRAREA PENTRU LAICII CE SE SUSȚIN SINGURI. *„Vine timpul când poporul lui Dumnezeu, din cauza persecuției, va fi răspândit în multe țări și aceia care au primit o educație deplină vor avea mari avantaje oriunde vor fi.”*⁸⁴

Apostolul Pavel *„a ilustrat în mod practic ce poate fi realizat în multe locuri de către membri laici consacrați. Este un câmp larg deschis înaintea lucrătorilor Evangheliei, care se susțin singuri... El a primit însărcinarea din partea cerului și de la cer așteaptă el răsplătirea atunci când lucrarea încredințată lui este terminată.”*⁸⁵

Mulți reformatori în domeniul educației **înainte de 1844** au fost impresionați de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pentru a face o educație practică astfel ca studenții lor să poată fi liberi să ducă adevărul în orice câmp în care i-ar putea chema Dumnezeu. Acești reformatori au văzut că sistemul educațional în vogă în bisericile protestante era cu totul nepotrivit pentru a pregăti un misionar care să îndrăznească să vestească un adevăr

nepopular, contrar voinței conducătorilor acelor denominațiuni. Profesorul **Finney** de la **Colegiul Oberlin** spunea:

*„Am constatat din fapte concrete că, în general, bisericile protestante din țara noastră au fost fie indiferente, fie ostile față de aproape toate reformele morale din veacul nostru... Regretabil, dar în general bisericile degenerează. Ele s-au depărtat foarte mult de Domnul și El le-a părăsit... În general, bisericile n-au primit avertizarea. **Pastorii lor... n-au învățat adevărul nici din mărturiile profetilor și nici din semnele timpului. Faptul că solia era, într-o mare măsură, predicată de laici a fost folosit ca argument împotriva ei... Multimile, încrezându-se orbeste în pastorii lor, au refuzat să asculte avertizarea.**”⁸⁶*

SUTE DE MISIONARI CE SE SUSȚIN SINGURI au fost trimiși de același președinte al Colegiului Oberlin, **Finney**, care *„a enunțat un dicton cam radical și chiar surprinzător, care spunea că nimeni **nu este pregătit să fie un misionar, dacă nu este dispus ca având un singur spic de grâu în buzunarul său, să pornească spre Rocky Mountains.**”⁸⁷*

Acesta era **spiritul credinței și al îndrăznelii**, al curajului trezit în inimile studenților care erau învățați să-și croiască drum pornind de jos.

SOCIETATEA AMERICANĂ DE EDUCAȚIE a fost departamentul educațional al bisericii congregaționale și lucrarea ei era aceea de a supraveghea toate instituțiile de educație ale acelei denominațiuni. Oberlin a fost înființat de oameni ai lui Dumnezeu din biserica congregațională care doreau să facă din școala lor un instrument de instruire a misionarilor bisericii congregaționale.

„Unii dintre candidații pentru pastorație au făcut cereri acestei organizații pentru a fi ajutați financiar, lucru pe care consiliul de administrație a refuzat să-l aprobe, dar, după aceea, deși de silă și într-un mod supărător, neîndemânatic, l-a aprobat. Oberlin a intrat într-o luptă prelungită cu Societatea Americană de Educație; cauza care a provocat acest lucru se afla în unele idei favorite ale fondatorilor, bărbați de seamă, una din acestea fiind ideea de self-support (autoîntreținere), lucru care poate fi făcut cu ușurință prin virtuțile puternice ale muncii manuale.”

EFORTUL COLEGIULUI OBERLIN DE INSTRUIRE a misionarilor ce se susțin singuri a fost atacat de Colegiul Hudson, o școală congregațională care a încercat să strice influența Colegiului Oberlin în cadrul denominațiunii. *„Aici era o ocazie prea bună pentru Hudson ca s-o piardă.”* În ianuarie **1837**, a apărut această critică nedreaptă din partea lui Hudson:

„Când Oberlin a început, s-a spus că studenții vor suporta singuri cheltuielile și astfel nu vor avea nevoie de ajutor. Colegiul a lucrat împotriva societății de educație și mulți au refuzat să mai contribuie, astfel că, atunci când Oberlin s-a convins că schema lui era vizionară și a căutat să obțină ajutor pentru studenți, consiliul de administrație le-a cerut să spună deschis că Oberlin nu era adeptul programului self-supporting, pentru a deschide ochii publicului cu privire la această noțiune. Dar lucrul acesta nu s-a făcut... Ne pare rău că ei n-au spus imediat 'noi nu ne întreținem singuri'. Acum, se pare că studenții de la Oberlin nu pot câștiga mai mult decât alții și au foarte mult nevoie de ajutor, în acest fel, munca manuală la Oberlin, nu se află într-o situație mai bună decât în alte părți.”⁸⁸

Oberlin n-a fost totdeauna o favorită printre celelalte instituții surori și *„a fost determinată să apară ca o pricină de tulburări în Israel, o ismaelită. Lane și Hudson aveau un necaz, o plângere. Aici era însă un păcătos nerușinat, un fel de braconaj pe domeniul lor.”⁸⁹*

Aceasta s-a întâmplat datorită *„exodului în masă al studenților care se îngrămădeau la școala dlui Shepherd”.*

Profesorii de la Lane și Hudson au considerat că *„în toate lucrurile, în timp ce Oberlin era radical, ei erau conservatori. Da, și Oberlin a fost invadat, pur și simplu, de studenți”,*

și aceasta în ciuda faptului că „Oberlin a lucrat cu toată puterea să redea bisericilor linia de conduită, metodele pur democratice ale New England-ului. Dar în ciuda tuturor dorințelor lui bune, Oberlin a fost disprețuit și lepădat ca fiind netrebnic, detestabil.” „Se spune că Oberlin este pentru munca manuală, dar așa este și Hudson. Se spune că studenții vin din Est, dar de ce s-ar îndepărta de instituțiile excelente, care au fost încercate de mult timp, dotate din belșug și cu un personal de conducere bun din vechile state, ea să-și facă o educație într-un institut sărac, dotat sărăcăcios din sălbăticiile Ohio-ului? De ce să fie studenții în mod insistent plictisiți cu rugămintea de a părăsi institutele unde sunt pentru a merge la Oberlin, așa după cum am înțeles că a fost cazul, în mare măsură, în această regiune?” **Așa au spus criticii Colegiului Oberlin.**

MANAGERII LUI OBERLIN AU SIMȚIT ÎN MOD PROFUND ACESTE LOVITURI din partea fraților lor care ocupau poziții de conducere. Acuzațiile nu erau adevărate. Oberlin a trimis sute de misionari ce se întrețineau singuri la indieni, la muntenii din Sud, la sclavii eliberați și în alte câmpuri unde era nevoie. Aceasta a făcut pe președintele **Mahan** să răspundă: „Nu avem simțământul că suntem chemați să spunem sau să facem ceva. Nu ne pasă prea mult dacă Societatea îi ajută pe studenții noștri sau nu. Dacă dorim ajutor, îl putem avea.”

„Stigmatizat în felul acesta și ostracizat, ce puteau face Oberlin și prietenii lui decât să organizeze o societate educațională proprie?... Oberlin a fost acuzat atunci pretutindeni de păcatul schismei, numit vrăjmașul unității bisericii, cel ce se luptă din răspuțeri ca să răstoarne starea existentă a lucrurilor eclesiastice... Curând după aceea, a fost partea Oberlin-ului să fie dat la o parte ca fiind detestabil, iar cât despre existența asociației și a altor organizații subordonate afiliate la el, studenții de la Oberlin n-au putut să-și asigure nici licență sau întărirea prin binecuvântare.”

În **1839**, biserica congregațională a inserat această întrebare în revista bisericii în legătură cu Oberlin: „Să mergă oare tinerii acolo în speranța obținerii unei educații depline, clasice și teologice?” Vor fi ei primiți - în acest fel - de către comunități ca pastori sau misionari? Există vreo obligație de a ajuta **Colegiul Oberlin** așa cum este el constituit acum?

În **1840**, doi studenți de la Oberlin au cerut să li se acorde licența și cazul lor a fost trimis unui comitet care, fără să-i examineze, i-a întrebat simplu dacă ei cred în doctrinele pe care le-au învățat la Oberlin și în modul lor de a rezolva lucrurile sau a le pune în practică. Nevoind să răspundă la aceste întrebări, în cele din urmă, ele au fost reformulate astfel:

„Crezi în totalitate că Oberlin este o instituție bună sau este un blestem pentru lume? Ei au mărturisit că ceea ce au învățat a fost bun și, de asemenea, credeau că și comitetul ar gândi la fel, dacă ar petrece o săptămână acolo.” Licența (autorizația) cerută le-a fost refuzată acestor studenți de la Oberlin.” ⁹⁰

CONFERINȚA CONGREGAȚIONALĂ a luat apoi această hotărâre în cazul Oberlin: „Considerăm că este nepotrivit pentru comunitățile noastre să angajeze pastori care sunt cunoscuți ca simpatizând cu ideile de la Oberlin.” În **1841**, următoarea problemă a fost ridicată la Conferința de la **Ohio**: „Va fi acceptat botezul ca fiind valabil, dacă este adus la îndeplinire de către un pastor care și-a făcut studiile la Oberlin? Problema a fost supusă unui comitet, care a răspuns: „Ideile de la Oberlin sunt foarte primejdioase și corupătoare, încât acești predicatori n-ar trebui primiți de către comunități ca pastori drept-credincioși și nici membrii lor n-ar trebui primiți la serviciul Sfintei Cine.” În **1844**, Conferința Generală de la **New York** a condamnat erezia și a cenzurat Conferința Genessee pentru că a privit aprobator spre ea... Comitetul American a revocat doi nobili misionari, **Bradley** și **Casswell** din **Siam**, pentru aceleași motive... Convenția de la Cleveland a avut loc în acel an, dar Conferința din care comunitatea din Oberlin făcea parte nu a fost invitată să ia parte la discuții. Dl **Finney** și președintele **Mahan** au fost prezenți, dar propunerea ca ei

să fie invitați să participe ca membrii corespondenței a fost respinsă cu o majoritate covârșitoare, așa cum mărturisește un delegat. Majoritatea timpului alocat a fost petrecut în **condamnarea Oberlin-ului** și principalul subiect al convenției se pare că a fost acela de a distruge influența lui și a-l exclude din rândul bisericilor drept-credincioase.

FORMAREA ASOCIAȚIEI MISIONARE AMERICANE. Când bărbații de la Oberlin au plecat ca misionari în Nord-Vest, - a fost necesar să se înființeze Societatea Misionară Evanghelică din Vest, care să-i trimită și să-i susțină, și atunci când ei și-au asumat lucrarea în favoarea negrilor din Ohio, Canada, Indiile de Vest sau Africa, alte organizații erau necesare, care în **1846** erau grupate în „**Asociația Misionară Americană**”, care, timp de ani de zile, prin operațiunile ei, a acoperit nevoile din patrie ca și din câmpurile misionare... Spiritul cel rău, care era foarte influent și larg-răspândit, și-a găsit în mod frecvent exprimarea într-un limbaj ca acesta, folosit de un delegat la Convenția de la Cleveland: „*influența Colegiului Oberlin era mai rea decât aceea a romano-catolicismului*”. **Președintele Universității Michigan** a mărturisit public că „*teologia de la Oberlin era aproape diavolească*”, iar un alt frate a spus: „*Fraților, urăsc Oberlin-ul aproape tot așa de mult cum urăsc sclavia și voi știți că eu urăsc sclavia tot așa de mult cum urăsc pe diavol.*”

CÂND STUDENȚII DE LA OBERLIN AU SOLICITAT SOCIETĂȚII AMERICANE DE EDUCAȚIE să fie trimiși ca misionari la indieni, Societatea le-a răspuns: „*Nu putem. Sunteți oameni buni și vă dorim numai bine, dar nu se poate.*” Cu o altă ocazie, „*Comitetul a instruit pe unul dintre misionari să fie foarte atent cum se asociază cu oamenii de la Oberlin, să nu fie în termenii unei prea mari intimități cu ei, ca nu cumva să fie otrăvit de influența lor.*”

Un student de la Oberlin a candidat la postul de pastor într-o comunitate congregațională. Comisia de examinare l-a întrebat dacă atunci când va fi instalat ca pastor va îngădui președintelui Mahan și profesorului Finney de la Oberlin să predice de la amvonul său. Și cum el a răspuns că le va îngădui, o jumătate de zi a fost consumată pentru a hotărî dacă să mai continue examinarea sau nu. Când unul a vorbit despre frații de la Oberlin, un altul a spus că 'aceștia nu sunt frați, ci sunt străini' și aproape toți cei prezenți au fost de acord cu această declarație.”⁹¹

Oberlin a fost botezat cu foc. Aceste experiențe au fost primite, în mare parte, într-un spirit blând. Ei și-au văzut de lucrările lor și au lăsat să pornească de la ei un torent continuu de viață, misionari entuziaști, plini de succes în salvarea sufletelor. **Au început să aprecieze adevărul acestei minunate declarații cu privire la educația creștină:**

„Când ajungem standardul pe care Domnul dorește ca noi să-l atingem, atunci cei lumesti ne vor considera, ca adventiști de ziua a șaptea, niște extremiști ciudați, neobișnuiți și înguști.”

„Doresc să aveți grijă de un lucru: să nu fiți ușor tulburați de ceea ce vor spune alții. Trebuie să știți că aveți dreptate și apoi mergeți înainte... Nu trebuie să vă tulburați din cauza părerilor acelor care vorbesc de dragul de a vorbi.”⁹³

Să ne aducem aminte că **E.G. White** s-a referit la istoria **Colegiului Oberlin** când instituția trecea prin aceste experiențe, spunând:

*„Aproape toate bisericile degenerază în mod trist. Ele s-au depărtat foarte mult de Domnul și El le-a părăsit.”*⁹⁴

Dacă s-ar fi supus cerințelor bisericii, dacă nu s-ar fi străduit să asculte de Dumnezeu chiar în situații dificile, Oberlin n-ar fi îndeplinit niciodată ceea ce a realizat. Căci în fața acestor experiențe el a reușit să trimită mai mulți misionari printre sclavii eliberați decât toate celelalte colegii americane la un loc. Duhul Domnului i-a ajutat pe profesorii de la Oberlin să recunoască, în condițiile acelor timpuri, principiul din următoarea declarație: „Nu este voia Domnului ca lucrarea din Sud să fie limitată la niște reguli fixe, obișnuite, mai dinainte stabilite. S-a găsit că este imposibil să limitezi lucrarea la aceste reguli fixe și totuși să ai succes. Lucrătorii se umplu zilnic de zel și înțelepciune de sus și ei trebuie să

lucreze așa cum sunt călăuziți de către Domnul, fără să aștepte să-și primească însărcinarea de la oameni."⁹⁵

UN STUDENT DE LA OBERLIN CARE A URMAT PROGRAMUL MUNCII MANUALE DEVINE PREȘEDINTE. Experiența profesorului **James H. Fairchild**, care a fost legat de Oberlin mai bine de șaiszeci de ani, la început ca student și apoi ca profesor, dă mărturie despre faptul că Oberlin a făcut posibil ca studenții să se susțină singuri.

Profesorul Fairchild scrie: *„Un motiv foarte clar pentru alegerea acestei instituții a fost acela al mijloacelor financiare limitate pe care le aveam.”*

Vorbind despre sine la vârsta de șaptesprezece ani, el spune: *„Părinții mei puteau să se lipsească de mine la muncile de la fermă, dar nu-mi puteau da bani nici măcar pentru taxele școlare. Oberlin era o școală unde exista posibilitatea lucrului manual și astfel fratele meu și cu mine, luând primul curs împreună, am devenit studenți, întreținându-ne din lucrul manual. La sosirea noastră la școală, am fost puși să răspundem de circularul de făcut scânduri din fabrică, patru ore pe zi, cu cinci cenți pe oră. Aceasta a acoperit cheltuielile noastre din primul an. Anul următor și ceilalți ani am lucrat ca dulgheri și tâmplari la clădirile Colegiului și ale caselor de locuit din colonie. Printr-o astfel de muncă, întăriți prin salariile pe care le primeam în timpul vacanței ca învățători, ne-am câștigat mijloacele necesare pentru toți anii de studii, fără să ducem lipsă, să ne simțim obosiți sau să întâmpinăm vreun obstacol în calea studiilor noastre sau, în general, în pregătirea noastră pentru lucrarea vieții.”*⁹⁶

Acest tânăr a fost student la teologie și împreună cu alții din clasa sa au mers să lucreze în comunități ca pastori ce se întrețineau singuri. Aceasta a fost pregătirea pe care a primit-o și care l-a făcut în stare să ocupe, la început, un loc de instructor la **Oberlin** și mai târziu de președinte al instituției în care și-a petrecut viața.

SALARIUL. Caracterul profesorilor care i-a inspirat pe studenți pentru lucrare, întreținându-se singuri, este astfel descris în persoana unui profesor de la Oberlin:

„Evlavia sa este mai mult decât ceva obișnuit, asemenea Profesorului divin; el muncește cu toată puterea să facă ceea ce este bine în școală și în afara ei; educația sa, deși nu este academică, este destul de vastă - el este un om al lucrului manual; nu predă pentru bani, ci pentru a face bine; este profund interesat în Vest...”

Cu privire la salariul acestui om, un membru al consiliului de conducere a scris:

„Vă sfătuiesc să-i oferiți 400 de dolari, o casă unde să locuiască și câteva pogoane de pământ, fân pentru cal și cele două vaci și lemnele de care are nevoie.”

Cu privire la fondatorii Colegiului Oberlin, se spune că *„aceste suflete neegoiste și care se susțineau singuri s-au oferit să lucreze fără salariu timp de cinci ani de zile.”*⁹⁷

Oberlin a fost în stare să fie o instituție ce se susține singură, în parte pentru că și-a redus numărul corpului profesoral, utilizând ca profesori și studenți, și în parte pentru că membrii consiliului profesoral erau dispuși la sacrificii în ceea ce privește salariul lor.

STUDENȚII care căutau să-și facă educația într-o astfel de instituție aveau însușiri tot așa de puternice ca și profesorii lor.

Despre studenții de la Oberlin se spune că *„cu propriii lor mușchi și-au făcut drum în pastorație. În mod comparativ, majoritatea dintre ei erau maturi, unii chiar trecuți de treizeci de ani... Era o clasă mobilă de tineri, neobișnuit de puternici, puțin necivilizați, în totul radicali și teribil de zeloși.”*⁹⁸

MISIONARI CE SE ÎNTREȚIN SINGURI. Aceste școli care se luptau cu problemele unei adevărate educații, toate instruiău misionari și evangheliști. *Ei puneau o țintă bine definită înaintea studenților lor, o viață de lucrare care cerea sacrificiu de sine și consacrare. Aceasta în sine pune zel și viață în lucrarea profesorilor și a studenților.* Lumea se apropia de unul dintre cei mai importanți ani din istoria ei. *Solia judecății era scadentă.* Tensiunea și stresul puneau stăpânire pe oamenii din orice clasă socială. Studenții din aceste școli erau activi, interesați de marile probleme sociale ale zilei și, în ioc să-și

cheltuiască timpul și energia în studiul clasicilor, un studiu mort, cum și în alte subiecte nepractice, care aveau puțină sau nu aveau nici o valoare în instruirea lucrătorilor creștini, ei se ocupau cu probleme vii, care cereau atât activitate, cât și gândire. De exemplu, studenții de la Oberlin erau consacrați lucrării misionare printre indieni. Ei făceau educația oamenilor de culoare; trimiteau lucrători în districtele muntoase din Sud și chiar în insulele mării. „În fiecare vacanță mare, un număr dintre studenții de la Oberlin se îndreptau spre Ohio, în Sud, oriunde erau adunați laolaltă oameni de culoare, oameni săraci și, revărsându-și asupra lor simpatia și împreună lor simțire, primeau numai hrana cea de toate zilele.”

„În 1836, Hiram Wilson, un student de la Lane, a mers în Canada de sus ca să lucreze printre cei douăzeci de mii de sclavi liberi, care au fugit de sclavie și s-au refugiat în acel loc. Ei erau într-o cumplită sărăcie și ignoranță. El și-a consacrat toată viața creștinării și educării lor. După doi ani, paisprezece profesori de la Oberlin îl ajutau. În 1840, nu mai puțin de treizeci și nouă predau în școlile de culoare din Ohio, jumătate din ei fiind femei tinere, primind ca salariu numai masă și casă, și mai mulți decât atât în Canada.” A fost o experiență care i-a pregătit pe acești tineri să facă cea mai eficientă lucrare pentru acești oameni liberi.

CEA MAI MARE PARTE DIN ACEASTĂ LUCRARE S-A FĂCUT PE BAZA PRINCIPIULUI SELF-SUPPORTING (AUTOÎNTREȚINERE). Marele grup al tinerilor care au plecat în primele zile de la Oberlin ca să predice au mers ca misionari în patrie - cu această singură excepție, ei n-au apelat la vreo societate care să ajute comunitățile în plata salariilor lor. Nu era greu să găsești comunități în nevoie care să le spună un bun venit... Ignoranța și înțelegerea greșită erau așa de precumpănitoare în legătură cu Oberlin-ul, încât tot ceea ce căutau era privilegiul de a lucra în unele câmpuri în nevoie fără să fie hărțuiți. Fiecare om era obligat să-și găsească un loc și, încet, încet să-și asigure recunoașterea. În aceste condiții, oamenii de la Oberlin își găseau de lucru și așteptau o zi mai luminoasă.

MISIONARI ÎN CUBA. În 1836, un student ce căuta un climat mai cald din cauza sănătății sale a plecat în Cuba. „Fiind un mecanic iscusit, el a găsit cu ușurință de lucru ca să se susțină singur și, în timp ce se afla acolo, a avut ideea unei misiuni printre negrii din Jamaica, misiune care să fie înființată fără nici un ajutor din afară. Una din misiunile înființate în Cuba a fost numită Oberlin.”

„Timp de cincisprezece ani, cererea de personal a continuat și s-a primit răspuns, în total, treizeci și șase care au continuat să lucreze. Timp de mai mulți ani, acești oameni, bărbați și femei, care au îndurat mult, în afară de plata de mizerie pe care foștii sclavi o puteau da, au depins aproape în totul de munca propriilor lor mâini. Pe lângă lucrarea lor, și-au construit propriile lor locuințe, ca și capelele și clădirile școlilor.”

OBERLIN A INSTRUIT BĂRBAȚI CARE SĂ VESTEASCĂ O SOLIE NEPOPULARĂ și aceste experiențe erau o parte din instruirea lor. „Un an sau doi de lepădare de sine și muncă într-o eficientă comunitate în nevoie, fără vreun ajutor, era proba obișnuită pentru recunoașterea poziției de pastor. Studenții în teologie, mergând să predice Evanghelia, n-au găsit nici o societate misionară care să-i îndrume, care să deschidă uși înaintea lor și să le asigure o compensație pentru slujba lor. Ei mergeau acolo unde se simțea că este nevoie și adesea se întorceau cu mâinile goale, așa cum se duceau, cu excepția prieteniei și a recunoașterii acelora cărora ei le-au dus Evanghelia.”

Cineva s-ar putea întreba astăzi cum puteau supraviețui, dar scriitorul merge mai departe, spunând că „ei erau studenți ce lucrau cu mâinile lor și puteau să-și câștige taxa la Oberlin pentru un alt an. Situația își avea și avantajele ei. Cei de la Oberlin și-au asigurat o poziție teologică de sine-stătătoare - un drept prin naștere la libertate. Această libertate poate că s-a obținut cu un preț foarte mare, dar merita să o aibă.”⁹⁹

Aceasta este o ilustrație a marelui principiu ce ne-a fost dat: „Din toate punctele de vedere, cultivarea unei vieți practice va face ca tinerii noștri să fie folositori după ce pleacă de la școală pentru a merge în țări străine. Deci nu vor depinde de oamenii la care ei merg ca aceștia să gătească și să coasă pentru ei sau să le construiască locuințe. Ei vor avea mult mai multă influență, dacă vor demonstra că pot să-i educe pe cei neștiutori cum să muncească folosind cele mai bune metode și care să dea cele mai bune rezultate... Un fond mult mai mic va fi necesar pentru susținerea unor astfel de misionari... și oriunde ar merge aceștia, tot ceea ce câștigă pe linia aceasta le va asigura o poziție stabilă.” ¹⁰⁰

OBERLIN ÎI AJUTĂ PE STUDENȚII SĂ-ȘI GĂSEASCĂ LUCRUL LOR ÎN VIAȚĂ.

Oberlin „n-a fost niciodată în mod atât de exclusiv pentru o cultură pur scolastică, însușită din cărți, cum au fost vechile colegii. S-a pus mai mult accentul pe partea practică. Cunoașterea este bună prin folosirea ei...Oberlin a fost totdeauna impresionat de faptul că lumea are cel mai mult nevoie de caracter, de bărbați și femei de o adevărată valoare și putere, ale căror scopuri sunt neegoiste și nobile și care privesc lucrarea de slujire ca pe o plăcere.”

Profesorii „erau plini până la refuz de stimulente pentru gândire și entuziasm... Ceea ce este superficial, afectat, care face paradă a fost disprețuit... Problemele cele mai mari erau aduse zilnic în discuție.” ¹⁰¹

Oberlin era „alcătuit numai din oameni aleși, care s-au angajat într-o misiune, cu o povară și un scop precis... Unul dintre primii absolvenți obișnuia să povestească cum că, atunci când clasa lor a absolvit și elevii își luau rămas bun, într-un institut din Est, directorul i-a compătimit că fuseseră născuți așa de târziu în istorie, încât toate lucrurile în adevăr importante fuseseră îndeplinite, astfel că n-a mai rămas nimic și pentru ei, decât lucrarea umilă de a ajuta ca roțile progresului să continue să se miște pe vechile făgașuri. Dar, intrând într-un mic luminiș din pădure (Oberlin), el a descoperit în curând că convingerea universală era aceea că o mulțime de mari probleme își așteptau încă rezolvarea; că lucrarea de răscumpărare a lumii nu era decât la început.”

PROFESORII PLINI DE VIAȚĂ SUNT MAI IMPORTANȚI DECÂT UN ECHIPAMENT SCUMP, PENTRU A-I INSPIRA PE STUDENȚII.

„Printre conducătorii de la Oberlin erau bărbați de o remarcabilă forță, care și-au făcut cunoscute convingerile lor într-un mod atât de măiestrit, încât acest lucru i-a făcut cunoscuți pretutindeni. Pe lângă aceasta, acești oameni erau deosebit de practici. Gândire, cercetare, opinie, toate acestea își găsesc rostul, scopul lor potrivit numai în actul de voință și acțiune. Definiția pe care ei o dădeau creștinismului era destul de largă pentru a include fiecare problemă legată de binele omenirii. În fiecare an, ei trezesc și inspiră sute dintre cele mai impresionabile minți și inimi.” ¹⁰²

„Nu spune 'noi nu ne putem permite să lucrăm într-un câmp în care sunt puțini oameni, puține așezări omenești și în mare măsură să ne susținem singuri...' Dumnezeu dorește ca fiecare om să-și facă partea sa și să nu aibă sentimentul că lucrarea este prea grea.” ¹⁰³

INFLUENȚA OBERLIN-ULUI SE FACE SIMȚITĂ. Istoricul redă în următoarele cuvinte efectul unei astfel de instruirii: „Este greu să supraestimăm partea pe care au avut-o misionarii de la Oberlin în această lucrare. Să nu uităm că, la început, se numărau cu sutele și nu după mult timp erau mii... Ei s-au împrăștiat spre Vest, Est și chiar spre Sud, totdeauna întreprinzători, agresivi, dezbătând problemele activi. Ele clocoteau, ieșind de pe buzele lor tot așa de natural ca și respirația și nu se puteau abține să nu vorbească... Colegiul Oberlin este deosebit de toate instituțiile de învățământ din țară, având un grup așa de mare de studenți temporari ce sunt plini de spiritul lui, dar care nu au diploma lui; oasele și tendoanele țării, oriunde ar fi; activi și cu influență în sfera lor modestă și totdeauna gata să susțină eforturile și să sprijine lucrarea reprezentanților lui cu o mai mare autoritate, oricând aceștia ar apărea... Cu greu găsești un oraș la vest de

Alegani și la nord de linia centrală a Ohio-ului, în care influența oamenilor de la Oberlin și a opiniilor Oberlin-ului să nu poată fi în mod exact identificată și urmărită. A fost propaganda unei școli de gândire și acțiune, având caracteristici deosebite.” ¹⁰⁴

Poate că nu există o altă experiență ca să illustreze mai bine marea putere a oamenilor de la Oberlin, cum și îndrăzneala lor de a lua inițiativa împotriva opiniei populare, decât atitudinea față de problema sclaviei și a eliberării sclavilor. Când vedem lucrarea făcută în legătură cu aceasta, putem aprecia mai bine valoarea sistemului de educație de la Oberlin, împreună cu studiul Sfintei Scripturi, renunțarea la literatura vătămătoare, indiferența lui față de „titlurile academice”, instruirea în ceea ce privește munca manuală, autoconducerea și întreținerea prin mijloace proprii. Fără o astfel de instruire, ar fi fost dificil pentru studenții de la Oberlin să urmeze drumul pe care l-au urmat în problema sclaviei. Aceasta i-a adus în conflict cu legile țării, dar studenții au ascultat de legile lui Dumnezeu mai degrabă decât de legile oamenilor. Următoarea declarație a fost adresată de către un judecător public unui om de la Oberlin care era judecat pentru că a ajutat un sclav să fugă: „Un om cu inteligența dumneavoastră trebuie să știe că, dacă etalonul a ceea ce este drept este așezat mai presus și împotriva legilor țării, aceia care sprijină aceasta sunt orice altceva în afară de buni cetățeni și buni creștini... Comportamentul lor este tot atât de criminal cum este de primejdios exemplul lor.” ¹⁰⁵

DORINȚA DE REFORMĂ TREZITĂ PRIN CORELAȚIE. Secretul succesului profesorilor de la Oberlin, de a-i determina pe studenți să ia poziție în această problemă în discuție și să-i pună acolo unde să devină lideri într-o mișcare practică de a trezi mintea poporului în legătură cu teribila slăbiciune a sclaviei ca instituție, stă în faptul că acest colegiu n-a condus lucrul la clasă și cursurile după linia obișnuită, stereotipă a școlilor din jurul lor. Din contră, Oberlin, în fiecare ocazie, lega acest subiect cu lucrarea zilnică de la clasă. Unul dintre vrăjmașii lui a înțeles acest secret la data aceea și a scris:

*„Cu **aritmetica** este învățată evaluarea, calcularea numărului de sclavi și valoarea pe cap de sclav; cu **geografia**, spațiul teritorial și acele localități ale teritoriului sclavilor care se presupune că este favorabil pentru emanciparea lor; cu **istoria**, cronica acestei instituții deosebite, cu **etica** și **filozofia**, legea cea mai înaltă și rezistența împotriva legilor federale. De aici, absolvenții la Oberlin sunt licențiați (M.A.) în aboliționism, și o dată cu obținerea diplomelor lor de absolvire, ei sunt pregătiți să meargă mai departe, să-și mai ia o diplomă sau două, dacă împrejurările o cer... Ei își imaginează că fac lucrarea lui Dumnezeu, că sunt în serviciul Lui. S-ar putea să existe unele scuze pentru ei (pentru studenți), dar nu există nici o scuză pentru profesorii lor. Ne îndoim că ar exista o scuză pentru unii sau pentru alții. Atâta vreme cât Oberlin-ul înflorește și educă 1250 de studenți pe an, bărbați și femei, aboliționiștii vor continua să se înmulțească.”* ¹⁰⁶

A fost totdeauna planul lui Dumnezeu, așa cum s-a ilustrat în școlile profeților, ca școlile creștine să fie leagănul în care să se nască și să crească reformatori care, după ce au terminat școala, să meargă înainte arzând de zel practic și entuziasm ca să-și ocupe locul de conducători ai acestor reforme. El intenționează ca profesorii să fie conducători în această reformă și să aibă suficientă ingeniozitate și adaptabilitate pentru a face o legătură vitală între fiecare lecție și reforme. Aceasta a fost metoda care a făcut din Wittemberg centrul Reformațiunii secolului al XVI-lea.

TEAMA DE A ACCEPTA ȘI A ACȚIONA ÎN SPIRITUL REFORMEI – UN SEMN AL SISTEMULUI PAPAL DE EDUCAȚIE. *Politica papalității a fost totdeauna aceea de a steriliza creierul profesorilor, astfel încât ei să nu poată fi impregnați cu idei despre reformă. Sistemul papal de educație îi face să se mulțumească să repete un set de lecții studenților lor, așa cum ei înșiși le-au învățat în școală, fără să gândească să facă o aplicație practică.* Studenții, la rândul lor, merg să-i învețe pe alții în același mod mecanic în care au învățat și ei și, în felul acesta, munca din rutină merge înainte, totdeauna învățând, dar n-ajungând niciodată nicăieri.

Macaulay descrie astfel acest sistem: *„Filozofia antică era o muncă uniformă, mecanică, și nu o cale. Ea era alcătuită din întrebări cu privire la polemicile existente, întrebări ce reveneau mereu și care o luau totdeauna de la început. Era o născocire, cerând mult efort dar fără nici un progres... Astfel că mintea omenească, în loc să meargă înainte, să progreseze, nu făcea decât să marcheze timpul. Lucrul acesta cerea tot atât de multe eforturi și griji cât erau necesare ca să meargă mai departe și, cu toate acestea, rămânea pe loc. Nu exista nici o acumulare a adevărului... S-a arat mult, s-a grăpat, s-a secerat și treierat. Dar grânarul era plin numai cu mălură și paie.”* ¹⁰⁷

Orice școală care, asemenea Oberlin-ului, are puterea să-i trezească, să-i determine pe studenții ei să ducă mai departe o reformă la care îi cheamă Dumnezeu, trebuie să se aștepte să se confrunte cu aceeași aprigă împotrivire din partea acelor care se mulțumesc numai cu forma unei educații creștine, dar fără puterea Duhului. Aceștia sunt fântâni fără apă, nori fără ploaie, cuvinte fără idei, lămpi fără ulei.

OPOZIȚIA DĂ LOC LA CERCETĂRI CE DUC LA PRIETENIE. În zilele când **Thomas Jefferson** se confrunta cu cea mai ascutită critică din cauza reformei în educație, pe care o susținea, el a găsit totuși prieteni pentru reforma sa chiar în școlile cele mai conservatoare. De exemplu, profesorul **George Ticknor**, un membru al corpului profesoral de la **Harvard**, a făcut un studiu atent al concepțiilor lui Jefferson despre educație. A fost o surpriză pentru prietenii lui atunci când el a călătorit șase sute de mile cu poștalionul, cu puținul confort al acelor timpuri, și a îndurat cu răbdare necazurile unor drumuri rele și lipsa de confort a unor hanuri rele. La ce s-a gândit el într-o așa de lungă călătorie spre Sud? El mergea să vadă noua universitate a lui Jefferson, deschisă în mod atrăgător și despre care el a scris că *„a găsit un sistem mult mai practic de cum s-a temut că va întâlni; și a găsit un experiment ce merită să fie încercat.”* ¹⁰⁸

FRECVENTAREA COLEGIULUI OBERLIN - O TAINĂ. Am văzut gelozia și atitudinea critică a multor lideri față de Colegiul Oberlin. Era greu pentru Oberlin să suporte iritarea ce era menținută permanent, dar Dumnezeu a privit cu plăcere la modul în care acest colegiu a întâmpinat această persecuție. *„În cea mai mare parte, s-au făcut puține eforturi pentru a făuri sau mânui arme pentru apărare. El a mers înainte cu răbdare și persistență, ocupându-se de propriile lui treburi și aducându-și la îndeplinire lucrarea în felul său, încredințat că reabilitarea, recunoașterea va veni în cele din urmă. Însă, în tot acest timp, cei care erau strâns legați de Colegiul Oberlin au avut mângâierea de a cunoaște faptul că nu erau lipsiți de prieteni devotați, care îi admirau, și că puteau vedea că a fost realizat un succes fenomenal în multe lucruri. Colegiul era pur și simplu inundat cu studenți de ambele sexe. O astfel de creștere surprinzătoare și fără precedent, în ciuda unei sărăcii extreme, în ciuda unor greșeli și gafe serioase, în ciuda mulțimii vrăjmașilor a căror putere unită părea copleșitoare, era un mister pe care cel mai înțelept dintre calomniiarii lui nu-1 putea rezolva. Unul dintre aceștia și-a exprimat nedumerirea față de dl. Finney cam în felul acesta: „A fost totdeauna bine înțeles faptul că nici o instituție nu poate prospera sau avea succes fără simpatia și conlucrarea bisericilor și slujitorilor ei. În cazul dumneavoastră, marea majoritate a acestora fie că au stat de-o parte, fie s-au arătat pe față ostili; și, cu toate acestea, v-ați asigurat studenți, profesori, clădiri și dotări cu mult mai mult decât cei mai prosperi dintre vecinii dumneavoastră. Nu putem înțelege nicidecum acest lucru.”* ¹⁰⁹

„Nici o instituție de educație nu poate intra în opoziție cu rătăcirile și corupția acestui veac degenerat fără să primească amenințări și insulte. Dar timpul va așeza o astfel de instituție pe o platformă mai înaltă, având asigurarea lui Dumnezeu că a acționat drept.” ¹¹⁰

14. Selectarea și instruirea profesorilor

Fără îndoială că mai multe eșecuri au avut loc în cadrul reformelor de educație și în școli, din cauza faptului că fondatorii acestora n-au fost în stare să aleagă profesori care să simpatizeze cu educația creștină și care să aibă capacitatea de a preda materiile esențiale, așa cum au fost îndrumați de îngerii care așteaptă să conlucreze în procesul predării din fiecare clasă, decât datorită oricărei alte slăbiciuni. Au fost angajați în școli creștine profesori *„care puteau foarte bine să facă față în instituțiile de învățământ ale lumii”*, dar care nu puteau urma exemplul divin așa cum a fost el descoperit fondatorilor. Pentru acest motiv, multe școli înființate de reformatori au ajuns în curând asemenea școlilor populare.

„Dumnezeu mi-a descoperit că noi suntem în reală primejdie de a aduce în lucrarea noastră educațională obiceiurile și stilul de lucru ce predomină în școlile lumii.” ¹¹¹

„Fie ca nici unul dintre administratori, profesori sau asistenți să nu se întoarcă la vechiul și obișnuitul lor mod de a gândi și învăța și să influențeze negativ chiar planul pe care Dumnezeu l-a prezentat ca fiind cel mai bun pentru educația fizică, mintală și morală a tinerilor noștri. Domnul ne cheamă să facem pași de înaintare.” ¹¹²

Oberlin a fost presat în mod teribil de propriii lui frați, care erau necunoscători în ceea ce privește natura și valoarea luminii despre educație, pe care Dumnezeu le-a descoperit-o într-un mod atât de generos. Dar, chiar și în condițiile severe în care i-a adus critica și presiunea exercitate din afară, Oberlin ar fi putut să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu în pregătirea unei armate de misionari care să transmită marea strigare, dacă unii dintre profesorii lui nu ar fi continuat să se mai agațe de principiile și metodele școlilor din lume. Germenul care, în cele din urmă, a făcut ca el să șovăie în drumul lui a fost plantat înăuntrul lui de către membrii propriului său corp profesoral. Unul dintre multele exemple ce pot fi date este suficient pentru a clarifica acest lucru. *„Profesorul J.R. Cowles n-a privit niciodată în mod favorabil un astfel de ciudat regim dietetic; el n-a avut nici un scrupul în a batjocori și a se opune acestuia și așa cum el personal a declarat, a adus cutii cu piper și a aprovizionat bucătăria, timp de luni de zile, cu acest produs, deși, în cele din urmă, acestea erau luate de comitet, ce s-a dovedit a fi foarte prudent.”*

Influența acestui profesor împreună cu a altora care se opuneau poziției președintelui **Finney** cu privire la piper și alte condimente ca, ceaiul, cafeaua, mâncarea de carne etc. și care n-au reușit să înțeleagă această reformă sanitară ca pe o pană de despicat, este astfel prezentată: *„Sub presiunea acestui moment de panică, ei s-au întors grăbiți și confuzi la oalele lor cu carne; și aici, sub influența plină de veselie a unei noi infuzii a arbustului chinezesc, a boabelor Mocca, cu mâncarea zgomotoasă a cărnii de porc și bând fiertura unor lucruri nesuferite, ei au reușit să oprească o lucrare ce era necesară pentru reînviore.”* ¹¹³

OPOZIȚIA DIN AFARĂ, GREA ȘI CHINUITOARE; DINĂUNTRU, SERIOASĂ. Șicanele, râsul batjocoritor și neadevărurile celor din afara zidurilor Colegiului Oberlin care nu simpatizau cu reforma lui erau obstacole neplăcute și serioase, dar opoziția unor profesori, care în mod continuu subminau iubirea și respectul studenților pentru reforma sanitară, a fost fatală pentru întreaga reformă. *Cedând în privința reformei sanitare, Oberlin a început să abandoneze reformele ei una după alta, până când, în 1844, colegiul n-a mai putut să treacă testul.* În felul acesta, Oberlin a eșuat în marea misiune la care a fost chemat de către primul înger, pentru că unii dintre profesorii lui nu simpatizau cu educația creștină. *În acele reforme asupra cărora corpul profesoral a căzut de acord, Oberlin a obținut un record recunoscut în toată lumea.*

ȘCOALA LUI JEFFERSON n-a reușit, în cele din urmă, să îndeplinească reformele ei, pentru că a fost destul de neînțeleaptă să aleagă un număr de membri ai corpului profesoral al Universității din Virginia din universitățile din Europa. Înțelept cum a fost

Jefferson în multe alte probleme mari, s-a dovedit slab în acest punct și se spune că *„Washington a obiectat; el s-a îndoit de faptul că este avantajos să importăm un corp de profesori străini, care vor fi înclinați să aducă din școlile din Europa idei ce sunt în dezacord cu principiile democrației”*, pe care Jefferson dorea să le pună la temelia școlii sale.¹¹⁴

Aceluiași motiv s-a datorat faptul că puternicii reformatori puritani au renunțat la poziția lor de păstrare a acelor principii care i-ar fi pregătit pe urmașii lor pentru strigătul de la miezul nopții. Ei au înființat un număr de școli, cum sunt de exemplu **Harvard** și **Yale**, care ani de zile au fost recunoscute ca fiind școli biblice, dar care erau sub influența profesorilor care, așa cum am văzut, au adus principiile papale de educație de la **Oxford**, **Eton** și alte școli europene, și aceasta a distrus în cele din urmă dorința pentru reformă. *Dacă este un lucru mai presus de altul și cu privire la care adventiștii de ziua a șaptea au fost atenți, atunci acesta este acel lucru.* Sfărâmături ale educației creștine au fost împrăștiate de-a lungul drumului, numai pentru că profesorii s-au opus reformelor așa cum a făcut și acel profesor de la Oberlin, care a insistat să pună cutii cu piper la mese și care și-a bătut joc de reforma sanitară și de apărătorii ei. ***Este posibil ca unii profesori adventiști de ziua a șaptea să fi folosit cutiile lor de piper pline cu cele mai caustice și mai usturătoare remarci împotriva reformei sanitare!***

„Este foarte dificil să adopți principii drepte după ce, o vreme atât de îndelungată, ai fost obișnuit cu metode populare. Primele încercări de a schimba vechile obiceiuri au adus neazuri grele asupra acelor care voiau să meargă pe calea arătată de Dumnezeu.

*S-au făcut greșeli care s-au soldat cu mari pierderi, au fost obstacole care au tins să ne țină pe cărări obișnuite, lumești, și să ne împiedice să pricepem adevăratele principii ale educației... Unii profesori și directori, care sunt numai pe jumătate convertiți, sunt pietre de poticnire pentru alții. Ei sunt de acord cu unele lucruri și fac jumătăți de reformă; dar, când vine mai multă cunoștință, ei refuză să înainteze, preferând să lucreze după propriile lor idei... Reformatorii au fost biruiți și unii au încetat să mai stăruie pentru reforme. Ei par neputincioși în oprirea curentului îndoielii și al criticii... Acum, noi trebuie să începem din nou. Trebuie să se treacă la reforme cu inima, cu sufletul și cu voința. Erorile poate că au încărunțit de bătrânețe, dar bătrânețea nu face din eroare adevăr și nici din adevăr erezie.”*¹¹⁵

SPIRITUL REFORMATORILOR. În zilele când școlile profetilor înfloreau, omul care avea aceste școli în răspunderea sa era numit *„tată”* și studenții erau cunoscuți ca *„fii”*. În timpurile Noului Testament, unul dintre cei mai mari profesori, în afară de Domnul, vorbește plăcut despre *„Timotei, adevăratul meu copil în credință”* (**1 Tim. 1,2**) și *„Tit, adevăratul meu copil în credință”* (**Tit 1,4**) și *„copilașii mei pentru care iarăși simt durerile nașterii”* (**Gal. 4,19**). El subliniază mai departe **deosebirea dintre un adevărat profesor și un instructor numit**, spunând: *„Chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie”* (**1 Cor. 4,15**).

Acest spirit părintesc al profesorului este acela care aduce succesul. Emerson spunea că *„o instituție este umbra alungită a unui om”*. Acel singur om este *„tata”*.

Am văzut deja că multe din eșecurile reformei în educație trebuie să fie puse la picioarele timidității, necredinței, profesorilor conservatori; oriunde s-a văzut un succes real și s-au adus roade în mișcarea pentru o reformă în educație, vei găsi unul sau mai mulți profesori care au servit ca părinți sau mame pentru instituție. Ca o regulă, trebuie să recunoaștem că o școală care este obligată să facă în mod frecvent schimbări în corpul profesoral sau al administrației va vedea puține rezultate pe calea unei reforme ferme și sănătoase în domeniul educației. **Luther și Melancton** erau părinții **Wittenberg**-ului și atâta vreme cât ei au trăit, instituția a fost o putere pentru reformă în toată Europa.

JEFFERSON CA TATĂ. La cei **83 de ani** ai săi, **Jefferson** mergea opt sau zece mile călare, pe un drum greu de munte, la Universitatea din Virginia. *„Aceasta arată profundul*

interes cu care el veghea asupra acestui copil al bătrâneții sale și de aceea prefera mult mai îndrăgitul titlu de „tată” aceluia de „fondator”. Dl Jefferson a manifestat acest sentiment patern în toți acei ultimi ani ai vieții sale, căci el obișnuia să îi invite pe studenți la masă, în fiecare duminică, în propria sa casă. *„Ei puteau fi tineri și sfioși, dar el cunoștea regiunea de unde veneau, oameni pe care ei îi cunoșteau și el se confunda cu familia studenților așa de bine, încât în curând ei se simțeau ca acasă.”* ¹¹⁶

OBERLIN A AVUT TAȚI. Oberlin n-ar fi realizat niciodată ceea ce a realizat, dacă i-ar fi lipsit acest spirit părintesc. Relația fondatorilor cu instituția, atunci când în mintea lor s-a născut ideea înființării instituției, este exprimată în aceste cuvinte rostite atunci când s-au ridicat de la rugăciune:

„Bine... copilul s-a născut, dar cum se va numi?” ¹¹⁷ Iubirea lor pentru acest copil s-a manifestat în același fel în care un părinte manifestă iubire pentru odraslele sale; ei muncesc din greu, fac sacrificii și suferă ani de zile fără să se gândească la remunerație.

Despre profesorii de la Oberlin se spune că *„printre ei era convingerea pe care nimic n-a putut s-o zdruncine că profesorii trebuia să meargă prin credință în materie de salarizare; adică n-ar trebui să se insiste asupra vreunei obligații legale de a le plăti o anume sumă, dar să se mulțumească cu ce vor primi de la casierie.”* Spiritul părintesc din partea oamenilor de la Oberlin este manifestat în următoarea experiență a unui lucrător: El *„a fost așa de încântat de ceea ce a găsit în ceea ce privește fervoarea sau zelul religios și simplitatea democratică, încât, nu mult timp după ce s-a alăturat coloniștilor, a adus mai multe mii de dolari din buzunarul său sau primiți, la cerere, de la prietenii săi. Ales ca membru al consiliului de administrație, el s-a angajat în eforturi financiare.”* ¹¹⁸

Spiritul părintesc nu înseamnă numai sacrificii în ceea ce privește salarizarea, ci și folosirea banilor tăi și, de asemenea, solicitarea de ajutoare de la prieteni.

Dl **Finney** a avut, de asemenea, astfel de relații cu instituția. Mulți au căutat să-l ademenească, să-l implice în ceea ce lor le plăcea să numească domenii mai importante și o salarizare mai bună, dar el a rămas ca președinte al școlii mai bine de patruzeci de ani. După cum **Ilie** l-a chemat pe **Elisei** de la plug pentru a ocupa un loc de subaltern în școala profeților, pentru a fi instruit ca să devină ca un părinte atunci când Ilie va pleca, tot astfel **Finney** l-a chemat pe **Fairchild**, un tânăr care și-a plătit singur taxele muncind la **Oberlin**. Lui Fairchild i s-au oferit după aceea poziții avantajoase și populare, dar el a ales să rămână la Oberlin ca subordonatul doctorului Finney pentru patru dolari pe săptămână și acolo a primit el educația care l-a propulsat în fruntea școlii, atunci când Finney n-a mai fost. *Legătura lui Fairchild cu școala a durat peste șaiszeci de ani.*

Acești oameni au avut fiecare viziunea lor. Studenții lor aveau viziunile lor. Tații și mamele de la Oberlin își iubeau copiii și exemplul lor nu s-a pierdut în ceea ce-i privește pe studenți, căci oriunde mergeau, aceștia mergeau cu același spirit de tată al unor instituții de salvare de suflete. Ei n-au ezitat niciodată atunci când un câmp era considerat greu. Erau tot atât de credincioși față de un câmp greu, așa cum profesorii lor au fost loiali față de Oberlin. Aceasta i-a făcut pe studenții de la Oberlin să spună: *„De acum înainte, țara sau locul acela este patria mea care are cel mai mult nevoie de ajutorul meu.”*

MERGÂND CU DUMNEZEU, DAR NU CU O INIMĂ DESĂVÂRȘITĂ. Despre unii împărați ai lui Iuda este scris că *„ei au făcut ce este bine înaintea Domnului, dar cu o inimă care nu era în totul dată Lui”* (**2 Cron. 25,2**). Dumnezeu l-a folosit pe profesorul Finney și i-a descoperit starea spirituală a bisericilor populare. El știa care aveau să fie rezultatele, dacă nu vor face o reformă. *„Profesorul Finney de la Colegiul Oberlin spunea că, în general, este trist că toate bisericile degenerază. Ele s-au depărtat foarte mult de Domnul și El le-a părăsit.”* ¹¹⁹ **Stewart, Shipherd**, președintele **Mahan**, toți fondatorii **Colegiului Oberlin** au înțeles situația tot așa de bine ca și profesorul Finney. Toți recunoșteau că singura cale sensibilă de a aduce o permanentă reformă în bisericile protestante era printr-un sistem creștin de educație, căci *„speranța viitoarei lucrări misionare stă sau se află la cei tineri”.*

Acești oameni au luptat lupta cea bună. Ei erau cu toții reformatori la cel mai înalt grad. Ei aparțineau clasei **William Miller, Fitch, Himes** și alții.

OBERLIN A AUZIT SOLIA PRIMULUI ÎNGER PREDICATĂ DE WILLIAM MILLER ȘI FITCH. „*William Miller, descoperind de mult timp lucrurile cele minunate din Daniel și Apocalipsa, a pornit timp de o jumătate de generație să răstoarne lumea cu susul în jos în pregătirea pentru sfârșitul acestei dispensațiuni, pe care acest profet fermier a fixat-o la 1843.*”¹²⁰

„*Reverendul Charles Fitch a venit să predice doctrina iminentei reveniri a lui Hristos. El era un om cu o puternică atracție personală, cu un zel intens, profund convins de adevărul soliei sale și chemat, așa cum simțea el, să aducă o lumină mai bună oamenilor de bine de la Oberlin.*”¹²¹

Fondatorii au fost foarte mult mișcați, așa cum au fost și mulți studenți. Dar am văzut deja slăbiciune din partea unor profesori de la Oberlin față de reformele preliminare. Am văzut teribilul spirit de înverșunare sau împotrivire manifestat de marea majoritate a conducătorilor denominaționali. Aceste lucruri aproape că au zdrobit reformele de la Oberlin, până când acesta n-a mai fost în stare să facă față înaltelor cerințe ce-i reveneau în cadrul mării strigări. Colegiul Oberlin nu era desăvârșit în inima sa, dar Dumnezeu a răsplătit instituția pentru credințioșia pe care a manifestat-o și ea a devenit un factor puternic în cadrul anumitor reforme în istoria lumii, deși a eșuat să ia parte la acea reformă a tuturor reformelor, întreita solie îngerească. **Este bine ca adventiștii de ziua a șaptea să nu uite că aceste lucruri s-au întâmplat în dreptul Colegiului Oberlin ca un exemplu pentru aceia peste care vine sfârșitul lumii.** Profesorii de la Oberlin n-au „frânt jugul” educației lumești, ci „au pus pe grumajii studenților lor juguri lumești, în loc de jugul lui Hristos”. Nouă ni se spune că planul școlilor pe care le vom înființa în acești ani de încheiere a lucrării trebuie să fie diferit de acelea pe care le-am înființat până acum”, dar Oberlin a hotărât să urmeze metodele adoptate de vechile școli ce au fost înființate. *El a cedat presiunii și astfel a început* „să se prindă de vechile obiceiuri și din cauza aceasta, noi suntem cu mult în urmă față de unde ar fi trebuit să fim în „dezvoltarea” lucrării lui Dumnezeu. Oamenii de la Oberlin, chiar înainte ca testul lor să vină, au dat greș în înțelegerea scopului lui Dumnezeu prezent în planurile pe care El le-a pus înaintea lor pentru educația lucrătorilor lor. „*Ei au adoptat metode care au făcut ca lucrarea lui Dumnezeu să dea înapoi.* Anii s-au scurs în veșnicie cu foarte puține rezultate, care ar fi trebuit, în schimb, să arate realizările unei mari lucrări. Cedând opoziției, Oberlin nu a putut duce mai departe solia adevărului prezent în toată plinătatea ei în alte țări, „*pentru că nu a rupt orice jug în domeniul educației.*” El nu a pășit „*în rândul sau curentul adevăratei educații*” și, ca rezultat, n-a putut să proclame lumii solia finală.

Note

01. E.G. White, *Mărturii*, vol.6, ed.1995, p.130
02. *Idem*, p.131.135
03. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.233-235
04. *Idem*, p.235
05. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.150
06. *Idem*, p. 151,232
07. E.G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, ed.1997, p.23
08. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.231-235
09. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.106
10. Boone, *Education in the United States*, p.190.191
11. Jefferson, *Thomas Jefferson and the University of Virginia* (Adams), p.243
12. Boone, *Education in the United States*, p.196
13. Boone, *Education in the United States*, p.197,198

14. Hartman, *Religion or No Religion in Education*, p.43
15. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, p.528
16. E.G. White, *Mărturii*, voi. 6, p.133
17. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.29
18. Jefferson, *Thomas Jefferson and the University of Virginia* (Adams), p.153
19. Boone, *Education in the United States*, p.191
20. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.398
21. *Idem*, p.267
22. E.G.White, *Review and Herald*, 9 ian. 1894
23. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.408
24. Merriam, *Higher Education in Tennessee*, p.33
25. H. Mann, *Life and Works of Horace Mann*, vol.1, p.515
26. Pointer, *Histoiy of Education*, p.171
27. E.G. White, *Health Refonner*
28. E.G. White, *Unpublished Testimonies*, 19 mai 1897
29. E.G: White, *Christian Education*, p.184
30. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.86
31. *Idem*, p.218-219
32. *Idem*, p.83
33. *Idem*, p.222-223
34. H. Mann, *Life and Works of Horace Mann*, voi.5, p.342.415
35. Madison School, *Testimonies*, Seria B, Nr. 11, p..28-29
36. E.G. White, *Mărturii*, vol.6, ed.1995, p.l82
37. E.G. White, *Idem*, p.181-185
38. Jefferson, *Thomas Jefferson and the University of Virginia* (Adams), p.69
39. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.82
40. Jefferson, *Thomas Jefferson and the University of Virginia* (Adams), p.271
41. *Idem*, p.253-254
42. E.G. White, *Mărturii*, vol.7, ed.1996, p. 96.97
43. Jefferson, *Thomas Jefferson and the University of Virginia* (Adams), p.69-101
44. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.86
45. *Idem*, p.359
46. E. James, *Education in Georgia*, p.83
47. E.G. White, *Counsel on Education*, p. l1.18.19
48. Jefferson, *Thomas Jefferson and the University of Virginia* (Adams), p.84
49. Jefferson, *Pagan Vs. Christian Education*, p.43
50. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.230
51. *Idem*, p. 98.100.223.225
52. *Idem*, p.229-230
53. *Idem*
54. Jefferson, *Pagan Vs. Christian Education*, p.253
55. *Idem*, p.271
56. Charles E. James, *Education in Georgia*, p.61
57. E.G. White, *Madison School, Testimonies*, Seria B, Nr. 11
58. Jefferson, *Pagan Vs. Christian Education*, p.253-255
59. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.341
60. E.G. White, *Mărturii*, vol.6, ed.1995, p.145
61. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.243-247
62. *Idem*, p.231
63. Charles E. James, *Education in Georgia*, p.65
64. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.466

65. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p. 190-192
66. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.231.407
67. *Idem*, p.262
68. E.G. White, *Christian Education*, p.211
69. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.623
70. White, *Life of William Miller*, p.15.16
71. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.623
72. White, *Testimonies*, Seria B, Nr. 11, p.28
73. E.G. White, *Educație*, p. 282.283.284-290
74. Jefferson, *Pagan Vs. Christian Education*, p.94
75. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.399
- 75a. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.263-265
76. E.G. White, *Christian Education*, p.61
77. H. Mann, *Life and Works of Horace Mann*, vol.I, p.438.515
78. Madison School, *Testimonies*, Seria B, Nr. 11, p..28
79. E.G. White, *Christian Education*, p.61
80. E.G. White, *Mărturii*, vol.7, ed.1996, p.230
81. E.G. White, *Unpublished Testimonies*, 9 ian. 1909
82. *Idem*, 6 ian. 1908
83. *Idem*, 24 ian. 1907
84. Madison School, *Apel pentru...*
85. E.G. White, *Faptele Apostolilor*, ed. 1994, p.294.295
86. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.384.385.387.388
87. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.328
88. *Idem*, p.249.250
89. *Idem*, p.150
90. *Idem*, p.251-255
91. *Idem*, p.249-265
92. E.G. White, *Review and Herald*, 9 ian. 1894
93. E.G. White, *Unpublished Testimonies*, 18 iulie 1892
94. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.384
95. E.G. White, *Selection from the Testimonies*, p. 62
96. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.290
97. *Idem*, p. 209
98. *Idem*, p. 132
99. *Idem*, p. 322-325
100. *Christian School*, p.47
101. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.400
102. *Idem*, p.298
103. *Words of Encouragement to Self-supporting workers*, p.10.14
104. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.314.315
105. *Idem*, p.125
106. *Idem*, p.265
107. *Macau'ay's Bacon*, p.380
108. *Thomas Jefferson and the University of Virginia (Adams)*, p.129
109. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p. 263
110. E.G. White, *Buletinul Conferinței Generale*, 1901, p.454
111. E.G. White, *Testimonies*, Seria B, Nr. 11 (Madison School, p.28)
112. E.G. White, *Unpublished Testimonies*, 27 decembrie 1901
113. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.422.424
114. Jefferson, *Pagan Vs. Christian Education*, p.45

115. E.G. White, *Mărturii*, vol.6, ed.1995, p.145,146
116. Jefferson, *Pagan Vs. Christian Education*, p.216
117. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.81
118. *Idem*, p.284
119. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.384
120. Fairchild, *Oberlin, The Colony and the College*, p.66
121. *Idem*, p.86

15. Câteva experiențe ale adventiștilor de ziua a șaptea din domeniul educației

Starea bisericilor protestante în 1844 este ilustrată de cele cinci fecioare neînțelepte. Când s-a auzit strigarea de la miezul nopții din primăvara aceluiași an, marea majoritate a conducătorilor acestor denominațiuni au luat poziție împotriva ei. În timpul zilelor de pregătire, **ei nu au „înțeles adevărata știință a educației”** și, în felul acesta, nu au fost gata atunci când a venit momentul de apogeu. Unii dintre propriii lor reformatori în domeniul educației s-au străduit să pregătească bisericile pentru acest mare eveniment, dar acestor educatori li se împotriveau conducătorii bisericilor și erau respinși de către aceștia. De aceea, conducătorii bisericii n-au fost gata să primească prima solie îngerească. Dacă bisericile protestante „ar fi intrat pe linia adevăratei educații”, atunci ar fi acceptat solia îngerului întâi... **Aceasta i-ar fi unit iarăși într-un singur corp.** *„Biserica ar fi ajuns iarăși în acea stare binecuvântată de unire, credință și iubire care se vedea în zilele apostolice, când credincioșii erau 'o inimă și un suflet'.”*¹

Denominațiunile populare au fost chemate de Domnul să pregătească lumea pentru a doua Sa venire. Acestea au refuzat să asculte și *„aproximativ cincizeci de mii de persoane s-au retras din biserici.”*² Din acest număr, au ieșit câțiva creștini viguroși, îndrăzneți și credincioși, care au devenit întemeietorii și conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. **Cea mai mare parte din acești conducători hotărâți „aveau puțină știință de carte învățată în școli”.** *Ei și-au făcut educația „în școala lui Hristos, iar umilința și ascultarea lor i-a făcut mari.”*³ **Ei erau autodidacți** și nu aveau nevoie de mult timp pentru a se dezvăța de înțelepciunea primită prin acest sistem de educație, care a adus ruina bisericilor protestante în 1844.

James White, în biografia lui **William Miller**, a exprimat în următoarele cuvinte felul în care a estimat acel sistem de educație care a dus protestantismul la ruină: *„Care ar fi fost acum efectul a ceea ce a fost numit cursul normal al educației?... Ar fi îndeplinit el oare lucrarea cuvenită, aceea a disciplinării, lărgirii și înzestrării minții, lăsată intactă de procesul natural al energiilor ei, dependența ei de om și simțământul ei de dependență și responsabilitate ca înaintea lui Dumnezeu? Sau l-ar fi plasat în rândurile îngărămădite ale aceluia care sunt mulțumiți să se împărtășească din onoarea de a repeta palavre, fie ele adevărate sau false, care trec drept adevăr în școală sau vreo grupare care i-a făcut ceea ce sunt?”*⁴

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA, CHEMAȚI SĂ FIE REFORMATORI. Acești bravi reformatori creștini făceau acum față unei situații asemănătoare aceleia căreia trebuia să-i facă față refugiații creștini care au fugit din Europa spre țărmurile Americii, de dragul dezvoltării unei noi ordini a lucrurilor.

Dar *„reformatorii englezi, cu toate că renunțaseră la învățăturile romanismului, au păstrat totuși multe din formele lui.”*⁵ Întemeietorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au părăsit bisericile apostate și, asemenea reformatorilor englezi, au fost impresionați de starea acestor biserici, dar, în timp ce denunțau doctrinele papale găsite în bisericile protestante apostate, ei n-au văzut toate ereziile din aceste biserici. Reformatorii de la 1844 au înfruntat și ei persecuția, așa cum a fost și cazul reformatorilor englezi înainte să

vină în țara aceasta. Despre ei, se spune că „*mulți erau persecutați de către frații lor necredincioși*”.

În timpul primilor câțiva ani ai istoriei Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, îi găsim pe fondatori cercetând Biblia pentru marile învățături fundamentale ale întregii solii îngeresti, care scoteau la iveală **învățăturile false** și **unele erori** care se furisaseră în bisericile populare, scriind și publicând pentru lume aceste doctrine și punând bazele unei organizații bisericești. Ei și-au îndeplinit bine lucrarea.

DAR CE S-A FĂCUT PENTRU EDUCAȚIA COPIILOR ȘI A TINERILOR în această perioadă constructivă? Mulți dintre ei frecventau aceleași școli care instruiseră până atunci oameni care să respingă lumina soliei îngerului întâi. Mulți dintre reformatori erau tulburați de această situație. Ei au început să-și dea seama că, dacă își țineau copiii în aceste școli, aceștia aveau să primească adevărul așa cum l-au primit și profesorii lor care nu simpatizau cu solia.

Lumina a venit de la Dumnezeu în problema educației. Părinții adventiști de ziua a șaptea au fost instruiți să-și ia copiii din școlile publice și să înființeze școli care să ofere o educație creștină. „*Când mi-a fost arătat de îngerul lui Dumnezeu că va fi înființată o instituție pentru educarea tinerilor noștri, am văzut că aceasta avea să fie unul din marile mijloace rânduite de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor.*”⁶ A înființa școli părea o sarcină prea mare pentru majoritatea poporului nostru din acel timp. A fost asemenea cuceririi Canaanului de către copiii lui Israel. *Mulți copii din familii adventiste erau scoși din școlile lumești, dar bisericii îi lipsea credința de a înființa școli și de a se prinde de făgăduințele Domnului că Se va îngriji ca să fie profesori creștini.* Astfel, pentru un timp, copiii au fost lăsați fără binefacerea sau avantajele școlii. Părinții și-au dat seama atunci că trebuie să facă ceva, dar, cum nu aveau credință să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu în această problemă, în mod treptat ei și-au retrimis tinerii la școlile lumești. *Astfel a început pribegia adventiștilor de ziua a șaptea în pustia educației lumești.* Ei nu au înțeles „*adevărata știință a educației*”. Lucrarea a rămas în urmă și, „*datorită acestui lucru, noi suntem cu mult mai în urmă decât acolo unde ar fi trebuit să fim în dezvoltarea întregii solii îngeresti*”. Această experiență a avut loc cam prin anul **1860**; în anul **1901**, *după patruzeci de ani*, a venit acest îndemn: „*Este începutul reformei în educație.*”

Următoarea instrucțiune a venit în timpul acestei peregrinări în pustia educațională:

„*Ar fi trebuit ca în generațiile trecute să se ia măsuri radicale în ceea ce privește educația pe scară mai mare. Ar fi trebuit înființate școli cu profil de agricultură și industrial. De asemenea, ar fi trebuit să fie profesori pentru munca în gospodărie. Ar fi trebuit să fie rezervat un timp în fiecare zi, care să fie folosit la muncă, pentru ca puterea fizică și mintală să fie folosite în egală măsură. Dacă ar fi fost înființate școli conform planului pe care 1-am menționat, n-ar fi acum atât de multe minți dezechilibrate... Dacă sistemul de educație cu generații în urmă ar fi fost condus după un pian cu totul diferit, tinerii din această generație n-ar fi acum așa de stricați și de nimic.*”⁷

Din paginile revistei **Review and Herald**, reținem că *a fost o considerabilă agitație cu privire la problemele educaționale până la înființarea Colegiului Battle Creek*, în **1874**.

La data aceasta, mulți dintre conducători au început să înțeleagă mai pe deplin rezultatele teribilei greșeli de a nu fi dat ascultare instrucțiunii primite în perioada anilor cincizeci cu privire la educație. Nevoia de școli era vizibilă. Fratele **A. Smith**, scriind în **Review and Herald** (vol.40, nr.2), spunea: „*Oricine cunoaște cât de puțin școlile noastre obișnuite este conștient de faptul că influența celor cu care se asociază este îngrozitoare asupra moralei copiilor noștri... Nu știu de ce tinerele nu se pot califica printr-un curs făcut la Battle Creek, pentru a lucra ca profesoare la școlile mai selecte din marile noastre comunități.*” Aceste rânduri conțin sugestia pentru înființarea de școli de biserică.

O ȘCOALĂ A COMUNITĂȚII a fost înființată la **Battle Creek** cam în timpul acesta. Primul profesor, care s-a mutat în această instituție, era un adept al reformei educaționale

și, dacă reforma pe care el a susținut-o ar fi fost primită favorabil și practică în mod inteligent, adventiștii de ziua a șaptea ar fi ieșit din pustia educațională cu mult mai înainte decât au ieșit. Ideile acestui om în legătură cu educația erau asemănătoare cu reforma, așa cum era ea gândită înainte de 1844. Dumnezeu le-a trimis adventiștilor de ziua a șaptea un educator care a acceptat întreita solie îngerească și care era gata să înceapă lucrarea de educație printre noi de la punctul de la care o lăseseră educatorii înainte de 1844. Această lucrare de reformă acceptată ar fi plasat **lucrarea educațională a adventiștilor de ziua a șaptea înaintea lumii într-o poziție care corespundea cu aceea avută de lucrarea sanitară a adventiștilor de ziua a șaptea.** Primul sanatoriu adventist de ziua a șaptea s-a aliniat repede tuturor ideilor avansate, învățate și practicate mai înainte de 1844. Și dacă există ceva ce i-a deosebit pe adventiștii de ziua a șaptea de restul lumii, atunci acelea au fost principiile lor în ceea ce privește reforma sanitară și lucrarea în sanatorii. Ei au o șansă egală în lumea educației.

Următoarele cuvinte arată că s-a făcut o serioasă greșală atunci când acest reformator în domeniul educației, care a venit în mijlocul nostru, a fost criticat și reforma sa respinsă:

*„Veacul acesta este unul de paradă și are o lucrare superficială în educație. Fratele _____ posedă în mod natural o iubire pentru sistem și un caracter profund, și acestea au devenit de acum obiceiuri printr-o instruire și o disciplină de o viață întreagă. El a fost aprobat de Dumnezeu pentru aceasta. Munca sa are o valoare reală pentru că el nu le va îngădui studenților să fie superficiali. Dar chiar de la primele sale eforturi pentru înființarea unor școli de biserică, el a întâmpinat multe obstacole... Unii părinți au neglijat să susțină școala și copiii lor n-au respectat pe profesor pentru că acesta purta niște haine sărăcicioase... Domnul a aprobat comportarea generală a fratelui _____, pe când acesta puneu temelia școlii care funcționează acum.”*⁸ Această școală a comunității s-a dezvoltat și a devenit **Colegiul din Battle Creek.**

COLEGIUL DIN BATTLE CREEK AR FI TREBUIȚ SĂ FIE ÎNFIINȚAT LA ȚARĂ.

Promotorii Colegiului de la Battle Creek au fost instruiți să înființeze școala pe o mare bucată de pământ, unde să se poată pune pe picioare diferite industrii și școala să fie un institut pentru instruire în munca manuală și condusă în armonie cu ideile reformei în educație. Următoarea declarație, care apare în **Buletinul Conferinței Generale, 1901**, p.217, a fost făcută de fr. **Haskell** cu referire la întemeierea Colegiului de la Battle Creek:

„Îmi aduc aminte de timpul când această parte a fost aleasă pentru așezarea Colegiului Battle Creek... Sora White, luând cuvântul în comitetul pentru fixarea locului unde să se ridice Colegiul, aici, în Battle Creek, a spus: 'Așezați școala pe un teren în afara orașului așa de aglomerat și unde studenții pot să muncească la câmp'.”

În același Buletin al Conferinței Generale, paginile **115** și **116**, este următoarea declarație a sorei **E.G. White** cu privire la locul unde să fie așezat **Colegiul Battle Creek**:

*„Unii ar putea să se agite din cauza mutării școlii de la Battle Creek, dar nu trebuie să se tulbure. Această mișcare este în armonie cu planul lui Dumnezeu pentru școală, și aceasta mai înainte ca instituția să fie înființată, dar oamenii n-au putut să vadă cum poate fi făcut acest lucru. Au fost atât de mulți care au spus că școala trebuie să fie în Battle Creek! **Acum spunem că ea trebuie să fie în altă parte. Cel mai bun lucru ce poate să fie făcut este acela de a scăpa de aceste clădiri ale școlii cât mai repede cu putință.** Începeți imediat să căutați un loc unde școala să poată fi condusă după concepții drepte... Găsiți și luați o bucată mare de teren și începeți acolo lucrarea pe care v-am rugat stăruitor să o începeți, mai înainte ca școala să fie înființată aici... Școlile noastre ar trebui așezate departe de orașe, pe o mare bucată de pământ, astfel încât studenții să aibă ocazia să facă lucru manual.”*

Din cele de mai sus vedem că, atunci când Colegiul Battle Creek a fost înființat, nu s-a dat pe față destulă credință și destul curaj pentru a înființa o instituție educațională printre adventiști la țară, la o fermă, așa cum și-au așezat școlile reformatorii din domeniul

educației, mai înainte de 1844. Cauza acestei neputințe de a aprecia sistemul de educație pentru care Dumnezeu făcea apel, era faptul că bărbații care erau atunci conducătorii denominațiunii și-au făcut educația în școlile care au respins ideile reformei susținute mai înainte de 1844. Importanța instruirii manuale și a reformelor în domenii înrudite n-a făcut impresie asupra minții lor ca în cazul Oberlin, în timpul experienței lui în problema reformei, care a imprimat aceste idei în mintea studenților lui.

Atunci, de asemenea, adventiștii de ziua a șaptea, cu un număr de ani mai înainte de înființarea primului lor colegiu, au fost lipsiți de credință pentru a asculta pe Dumnezeu în înființarea unor școli simple, după un plan bun pentru educarea copiilor, care ar fi trebuit luați din școlile publice. **Acei copii adventiști, ai căror părinți, din cauza lipsei de credință, nu i-au scos din școlile publice, sunt acum printre liderii bisericii.** Credința și curajul lor în reforma educației au fost slabe și ochii lor au fost tot atât de orbi față de adevărata știință a educației creștine, cum au fost și ochii părinților lor, care nu au reușit să le ofere școli creștine. Conceptul acesta este astfel exprimat: *„Dacă păstorii și profesorii ar putea să aibă un simțământ deplin al responsabilității lor, am vedea o situație a lucrurilor cu totul diferită astăzi în lume, dar ei sunt prea înguști în concepțiile și în planurile lor. Ei nu-și dau seama de importanța lucrării lor sau de rezultatelor ei.”*⁹

Și astfel, din cauza necredinței, primul colegiu a fost înființat acolo unde Dumnezeu a spus că nu trebuie să fie și, în loc de principiile și metodele reformei în educația creștină, au fost introduse principii, metode, căi, studii și idei ale colegiilor bisericilor protestante din jurul lor. De aceea, în aceste împrejurări, în această instituție, a trebuit să fie instruiți viitorii misionari ai bisericii - acei misionari care să evite greșelile în pregătirea pentru marea strigare, care i-au prins în cursă pe tinerii bisericilor protestante înainte de 1844, atunci când s-au apropiat de marea strigare.

REZULTATELE EȘECULUI. Primul nostru colegiu a început în curând să dea o recoltă abundentă de roade ale educației lumesti și Domnul a prezentat în mod clar cum prețuiește El acest rod și sistemul care l-a produs și a dat un sfat sănătos cu privire la cel mai bun drum pe care să-l urmeze: *„Dacă influența a ajuns să predomină în școala noastră, atunci vindeți-o celor din lume și lăsați-i să aibă întregul control asupra ei și aceia care și-au investit mijloacele în această instituție vor înființa o altă școală, care să fie condusă nu după planul școlilor populare, nu după dorința directorului și a profesorilor, ci după planul pe care l-a arătat Dumnezeu... Colegiul nostru stă astăzi într-o poziție pe care Dumnezeu nu o aprobă.”*¹⁰

O ȘANSĂ PENTRU REFORMĂ. Nu este scopul nostru acela de a intra în istoria Colegiului Battle Creek. El a făcut multe lucruri bune, dar așezarea lui și sistemul care l-a adoptat la început au făcut dificilă aducerea la îndeplinire a reformei educației creștine. Totuși, adesea, s-au făcut eforturi puternice pentru a realiza reforma. Următoarea declarație prezintă în mod concis întreaga istorie a Colegiului Battle Creek:

*„Instituțiile noastre de învățământ s-ar putea să se întoarcă la conformarea față de cele lumesti. Pas cu pas, ele pot să înainteze spre lume, dar sunt prizoniere ale speranței și Dumnezeu le va îndrepta și ilumina și le va aduce înapoi la poziția lor cea dreaptă, de a fi deosebite de lume.”*¹¹

Colegiul Battle Creek din Battle Creek, asemenea lui **Israel** din vechime, a pendulat între planurile lui Dumnezeu și sistemul de educație al lumii. Dar el a fost un *„prizonier al speranței”* și, așa cum sora **White** a declarat, și găsim această declarație în Buletinul Conferinței Generale din 1901, Dumnezeu l-a adus înapoi la poziția cea dreaptă. Cu alte cuvinte, El l-a stabilit acolo unde a spus că ar trebui să fie înființat și unde ar putea să aducă la îndeplinire principiile educației creștine.

Am văzut că Dumnezeu a transmis în mod clar și pozitiv instrucțiuni pentru a-i călăuzi pe conducătorii adventiști de ziua a șaptea în alegerea locului și înființarea primului lor colegiu. Ni s-a spus că aceste instrucțiuni nu au fost urmate pe deplin. Credința lor n-a

fost destul de puternică pentru ca ei să încerce să îndeplinească aceste instrucțiuni, cum și alte principii dintre cele mai importante și fundamentale ale educației creștine, cum ar fi: a face din Biblie baza tuturor subiectelor sau materiilor predate, renunțarea la literatura dăunătoare; eliminarea cursurilor tradiționale, cum și a titlurilor lor academice; a face din fiziologie baza fiecărui efort educațional; instruire în munca fizică, manuală; lucrarea în agricultură; reformă în ceea ce privește clădirile, dieta etc.

ADVENȚIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA SE AGAȚĂ DE EDUCAȚIA PAPALĂ.

Eșecul lor în toate aceste direcții s-a datorat aceleiași experiențe care a făcut ca reformatorii englezi să dea greș în punerea unei temelii pentru o educație care avea să califice o armată de misionari creștini, care să vestească prima solie îngerească. *„Reformatorii englezi, cu toate că renunțaseră la învățăturile romanismului, au păstrat totuși multe dintre formele lui.”*¹²

Am învățat că, în timp ce reformatorii englezi s-au rupt de învățăturile (doctrinile) papale, într-o mare măsură pentru faptul că au ignorat rezultatele, ei n-au ezitat să adopte în totul sistemul papal de educație. Ei au considerat că punând laolaltă (ca într-un sandvici) puțină Biblie și aseasonând învățătura lor cu puțină învățatură religioasă, aceasta constituie educație creștină. Ei au greșit. Lunga istorie a eșecurilor spirituale din această țară au fost roadele acestei atitudini. Ca rezultat al acestei ignoranțe, bisericile protestante au decăzut, ajungând la o stare în care semănau foarte mult cu papalitatea și au fost numite Babilon. Propriii noștri conducători adventiști de ziua a șaptea au părăsit aceste biserici protestante, așa cum reformatorii englezi au părăsit bisericile europene papale. Ei s-au rupt de învățăturile papale păstrate de bisericile protestante, exact la fel cum au făcut și reformatorii englezi. Dar, asemenea acestora, ei au împrumutat de la bisericile protestante sistemul educațional, care era papal în spirit. Reformatorii englezi s-au luptat timp de ani de zile să stăvilească curentul apostaziei. Dar ei n-au înțeles filozofia declinului experienței lor religioase. Cu toate acestea, rezultatele n-au întârziat să se arate îngrozitoare, dar sigure; ei erau ruinați din punct de vedere moral și dați la o parte, pentru că n-au reușit să intre *„pe adevărata linie a educației”*. A fost o perspectivă frumoasă, dar complet distrusă de către viclenia arhiînșelătorului. Datorită necunoașterii sau ignorării principiilor educației creștine, a fost posibil acest lucru din partea multor oameni mari și buni.

În aceste zile de pe urmă, dacă va fi posibil, Satana va înșela chiar și pe cei aleși. Este oare vreun motiv pentru care el să nu folosească aceeași metodă care s-a dovedit a fi așa de eficientă în mâinile sale de-a lungul tuturor veacurilor - în răsturnarea bisericii iudaice și bisericii apostolice; în neutralizarea, prin iezuiți, a marii reforme a secolului al șaisprezecelea; în zădărnicierea eforturilor reformatorilor englezi, care au încercat să organizeze biserica pe țărmurile Americii pentru lupta ei finală?

Să urmărim din nou sistemul actual al educației lumești spre izvorul ei. Planul educațional al primului nostru colegiu a fost în mare măsură împrumutat de la colegiile religioase populare ale bisericii protestante.

Aceste biserici au primit lumina cu privire la educație de la instituțiile de educație mai vechi ale acestei țări, cum sunt, de exemplu Harvard și Yale; acestea, așa cum am văzut, au împrumutat și ele lumina lor de la Oxford și Cambridge; Oxford și Cambridge sunt fiice ale Universității din Paris; Universitatea din Paris, condusă de papistași, era în totul papală și este mama universităților europene; ea a împrumutat sistemul ei educațional de la Roma păgână; Roma păgână a strâns în brațele sale elemente ale culturii grecești și orientale:

„Scolile grecești și-au scos înțelepciunea și inspirația lor din Egipt. Anticii priveau la Egipt ca la o școală a înțelepciunii. Grecii și-au trimis acolo pe iluștrii lor filozofi și legiuitori - Pitagora și Platon, Licurg și Salon - pentru a-și desăvârși studiile... De aici

vedem că până și grecii din antichitate erau obișnuiți să împrumute politica și învățătura lor de la egipteni.”¹³

DECI EGIPTUL TREBUIE SĂ FIE RECUNOSCUȚ DREPT SURSA ÎNTREGII ÎNȚELEPCIUNI OMENEȘTI care merită să fie studiată.

Acest sistem lumesc de educație din Egipt este în mod sigur puternic, altfel el n-ar fi ajuns până la noi, de-a lungul acestor lungi veacuri. Chiar acest spirit al filozofiei egiptene, este acela care a format așa-numita literatură clasică, așa de atractivă pentru oamenii acestei lumi. Înțelepciunea Egiptului a fost păstrată vie în lume de către studenți, care, în timp ce erau în școală, au studiat filozofia ei și s-au inspirat din clasici. **Este destul de ciudat să spui că cel mai puternic factor în păstrarea vie a acestei educații egiptene a fost chiar biserica creștină.** Din diferite motive, în diferite timpuri, ea nu numai că a îngăduit, ci i-a și încurajat pe tinerii ei să studieze aceste scrieri. Din nou și din nou biserica a fost înșelată de această înțelepciune egipteană, așa cum **Eva** a fost înșelată prin cunoașterea binelui și răului. Creștinii au înveșmântat această filozofie subtilă cu o haină creștină (recunoști papalitatea?) și apoi au răspândit-o.

ACEASTĂ FILOZOFIE EGIPTEANĂ A RUINAT FIECARE BISERICĂ, până la 1844, și adventiștilor de ziua a șaptea li s-a spus că **„acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă nu înțelegem aceasta, nu vom avea niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu.”** Impotriva acestei filozofii egiptene ne-a avertizat Dumnezeu în cuvintele pe care tocmai le-am citat mai sus. Această filozofie așa de subtilă este aceea la care s-a referit El atunci când a avertizat biserica în privința lui Satana: **„dacă este posibil, el (Satana) va căuta să înșele chiar și pe cei aleși”.** Noi, tinerii adventiști de ziua a șaptea, ar trebui să studiem pe **Moise**, care **„a învățat toată înțelepciunea Egiptului, un absolvent al celui mai înalt institut de educație din lume** și recunoscut ca un gigant intelectual, dar care a abandonat toate lucrurile de care educația Egiptului l-a făcut în stare să se bucure și a intrat în școala de instruire a lui Dumnezeu din pustie! **„Nu învățătura școlilor din Egipt l-a făcut pe Moise în stare să triumfe asupra vrăjmașilor săi, ci o credință totdeauna statornică, o credință neclintită, o credință care nu s-a prăbușit, n-a dat greș nici în cele mai grele împrejurări.”¹⁴**

După ce a petrecut patruzeci de ani pentru a uita educația sa lumească și pentru a obține înțelepciunea lui Dumnezeu, **Moise** a fost calificat să stea în fruntea celei mai mari școli industriale cunoscute vreodată. **„Ce școală industrială minunată era aceea din pustie”¹⁵,** care a luat studenților din această școală alți patruzeci de ani pentru a frânge jugul sistemului de educație egiptean și a înțelege **„adevărata știință a educației”**, astfel încât ei să poată avea un loc în țara Canaanului.

HRISTOS ÎI CHEAMĂ PE OAMENI SĂ PĂRĂSEASCĂ SISTEMUL EGIPTEAN DE EDUCAȚIE. Dar cel mai important lucru pentru noi, tinerii adventiști de ziua a șaptea, este acela de a studia pe Marele învățător, despre Care s-a spus: **„Am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (Mat. 2,15).** Atât de cu totul a fost Fiul lui Dumnezeu chemat din Egipt, încât, pe când era un copil, nu I s-a îngăduit să urmeze nici măcar școlile bisericii iudaice, pentru că ele erau saturate de educația lumească a Egiptului. **Copiii adventiștilor de ziua a șaptea au o șansă asemănătoare.**

Studiați pe Domnul în umila școală a căminului din **Nazaret**, în atelier și la fermă, pe dealuri și prin văi. El a crescut în înțelepciune, până când, la vârsta de doisprezece ani, i-a uimit pe conducătorii bisericii cu roadele educației sale creștine. **„Să reținem caracteristicile lucrării Domnului Hristos... Deși urmașii Săi erau pescari, El nu i-a sfătuit să meargă mai întâi la școlile rabinilor, înainte de a începe să lucreze.”¹⁶** **De ce? Pentru că școlile rabinilor erau pline de filozofia greacă și de cea egipteană, care orbesc ochii ca să nu vadă adevărul spiritual.** **Unuia dintre profesorii unei astfel de școli. Domnul Hristos i-a spus: „Tu trebuie să te naști din nou” (Ioan 3,7).**

Domnul insistă pe lângă noi să înființăm școli pentru copiii noștri, astfel ca ei să poată obține înțelepciunea și înțelegerea. Sa începând cu anii lor cei mai fragezi. Studentii adventiști de ziua a șaptea ar trebui să întoarcă pentru totdeauna spatele acestui sistem lumesc de educație - **înțelepciunii Egiptului** - care a ruinat perspectivele oricărei biserici creștine până la adventiștii de ziua a șaptea. Și noi, în mod individual, suntem în primejdie din partea aceleiași înțelepciuni egiptene. „Sunt plină de tristețe când mă gândesc la starea noastră ca popor. Domnul n-a închis cerul față de noi, dar propriul nostru curs al continuei apostazii ne-a despărțit de Dumnezeu. Și, cu toate acestea, opinia generală este aceea că biserica este înfloritoare și că pacea și prosperitatea spirituală sunt în toate hotarele ei. Biserica I-a întors spatele și nu-L mai urmează pe Hristos, Conducătorul ei, și se retrage, se îndreaptă în mod sigur spre Egipt.”¹⁷

Mai înainte de 1844, Duhul lui Dumnezeu a trimis solii bisericilor protestante, arătându-se situația lor într-un limbaj foarte asemănător cu acela pe care tocmai l-am citat. Ei nu l-au înțeles pentru că, așa cum am văzut, sistemul papal de educație, pe care ei, în mod neînțelept, l-au introdus în școlile din bisericile lor, a înlăturat viziunea lor spirituală și le-au astupat urechile față de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu au înțeles „adevărate știință a educației”; n-au venit și n-au urmat linia adevăratei educații și au fost respinși.

Cercetătorul istoriei educației cunoaște forța acestei declarații: „Biserica se îndreaptă în mod sigur spre Egipt, căci acest sistem papal de educație își are rădăcinile în învățătura și filozofia Egiptului, de care Dumnezeu l-a îndemnat întotdeauna pe poporul Său din vechime să se îndepărteze. Dându-ne seama de rezultatele la care au ajuns alte biserici creștine, am putea fi descurajați văzând prima noastră școală modelată în mare măsură după colegiile bisericilor populare, având în vedere faptul că „obiceiurile și practicile școlii din Battle Creek au ajuns la toate comunitățile și bătăile inimii acestei școli sunt simțite în tot corpul credincioșilor.”¹⁸

Dar noi avem făgăduința cea bună a Dumnezeului nostru că „instituțiile noastre de învățământ s-ar putea să se întoarcă la conformarea față de cele lumesti. Totuși, ele sunt prizoniere ale speranței și Dumnezeu le va îndrepta, le va ilumina și le va aduce înapoi la poziția lor cea dreaptă, de a fi deosebite de lume. Privesc cu un interes deosebit, sperând să văd școlile noastre pline până le refuz de duhul adevărului și o religie nemânjită. Când studenții sunt astfel îmbibați... ei vor vedea că acolo este o mare lucrare de făcut și că timpul pe care l-au folosit pentru distracții va fi acum consacrat pentru a face, cu zel, lucrare misionară.”¹⁹

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA, CHEMAȚI SĂ FIE REFORMATORI. Toți adventiștii de ziua a șaptea care sunt credincioși, văzând obârșia instituțiilor noastre de educație, cum și speranța ce le-a fost dată, se vor strădui să ajute la aducerea la poziția cea dreaptă a fiecărei școli, ca să fie în armonie cu planul divin. **Fiecare metodă folosită în școlile noastre ar trebui să fie supusă testului divin: „La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Is. 8,20).** Tot ceea ce nu se dovedește a fi adevărat ar trebui să fie dat la o parte. În loc să tratăm situația în mod ușuratic sau să ne implicăm într-o critică reacționară, așa cum au tratat oamenii reforma în trecut, în mod deosebit acele reforme din anii 1834-1844, să studiem cu rugăciune următoarea instrucțiune:

„Acum, noi trebuie să începem din nou. Trebuie să se treacă la reforme cu inima, cu sufletul și cu voința. Erorile poate că au încărunțit de bătrânețe, dar bătrânețea nu face din eroare adevăr și nici din adevăr eroare. Mult prea mult au fost urmate vechile obiceiuri și deprinderi. Domnul vrea acum ca orice idee care este falsă să fie îndepărtată de la profesori și studenți... Ceea ce a spus Domnul Hristos cu privire la educația ce trebuie să fie dată în școlile noastre trebuie să fie respectat cu strictețe, căci, dacă nu are loc, în unele privințe, o educație de un caracter cu totul diferit de ceea ce s-a făcut în unele din

școlile noastre, nu ar fi trebuit să intrăm în cheltuieli pentru a cumpăra terenuri și a construi clădiri pentru școli.” ²⁰

COLEGIUL BATTLE CREEK - UN MODEL PENTRU ALTE ȘCOLI. Având în vedere că Colegiul Battle Creek a fost prima noastră școală, exemplul lui a fost urmat practic de toate celelalte școli înființate de biserica noastră. Ele și-au modelat școlile după metoda lui de studiu, au imitat metoda lui de predare și, în mare măsură, au urmat planul lui de alegere a locului unde să fie așezat și și-au făcut clădirile după modelul lui: *„Obiceiurile și practicile școlii din Battle Creek au ajuns la toate comunitățile și bătăile inimii acestei școli sunt simțite în tot corpul credincioșilor.”* ²¹

Aceste fapte ar trebui să ne ajute să înțelegem mai bine declarația făcută atunci când s-a hotărât să se mute Colegiul din Battle Creek la o fermă. *„Suntem recunoscători pentru faptul că se manifestă interes pentru lucrarea de a înființa școli pe o bună și dreaptă temelie, așa cum ar fi trebuit să se facă cu ani în urmă.”* ²²

A doua școală înființată printre adventiști a fost așezată la **Healdsburg**, California. Fondatorii acestei școli au încercat să urmeze instrucțiunile Domnului în ceea ce privește locul unde să fie așezată. În timp ce **Healdsburg** nu a fost așezat în oraș, așa cum a fost cazul cu Colegiul Battle Creek, totuși, *„asemenea lui Lot, fondatorii au cerut să meargă într-un oraș mai mic. Colegiul Healdsburg a fost așezat la marginea unui orașel. În timp ce ei se străduiau să stabilească lucrul manual ca trăsătură caracteristică, așezarea lor nefericită pe o mică bucată de pământ, păstrarea tradiționalelor cursuri și a titlurilor academice, cum și puternica influență exercitată de Colegiul Battle Creek au dus în curând Colegiul Healdsburg la conformarea cu lumea. Dar cuvintele de încurajare au fost rostite și în dreptul lui: „Pas cu pas, ele pot să înainteze spre lume; dar sunt prizoniere ale speranței și Dumnezeu le va îndrepta, le va ilumina și le va aduce înapoi la poziția lor cea dreaptă, de a fi deosebite de lume.”* ²³ După aproape un sfert de veac de la înființarea lui, Colegiul Healdsburg a fost mutat pe o mare bucată de pământ, lângă **St. Helena, California**, și, în noua sa așezare, Colegiul a fost adus în situația de a putea începe reforma lui în educație, așa cum se spune despre Colegiul Battle Creek că a venit la poziția lui cea dreaptă atunci când a fost reșezat pe un alt teren.

În **volumul 6** din **Mărturii**, poporului nostru i se spune că *„ar trebui să fie înființate școli, nu sofisticate ca acelea din Battle Creek și College View, ci mult mai simple, cu clădiri mai modeste și cu profesori care vor adopta aceleași planuri care erau urmate în școlile profesilor.”* ²⁴ De asemenea, în același volum, ni se spune că acum trebuie să începem din nou. *„Trebuie să se treacă la reforme „cu inima, cu sufletul și cu voința.”* ²⁵

CURSURILE TRADIȚIONALE. Una dintre reformele principale ce trebuie făcute în sistemul papal de educație se referă la problema cursurilor (materii de studiu) și la rangul sau titlurile academice, pentru că decăderea morală a bisericilor protestante se poate atribui aproape în mod direct cursurilor tradiționale oferite în școlile lor, cum și titlurilor academice ce le însoțesc. **Ca o regulă, pastorii lor erau obligați să termine un asemenea curs și să obțină o diplomă, iar lucrul acesta afecta adesea independența lor de a urma Cuvântul lui Dumnezeu; aceasta era un obstacol în calea independenței și a originalității lor.** Oamenii școlii spun că școala trebuie să fie

„o reprezentare stereotipă a ceea ce cursurile fac din ei; dacă aceștia (absolvenții) ridică aproapele din mocirlă, ei niciodată nu-l aduc mai aproape de cer decât școala în care au învățat... Ei sunt mulțumiți să fie părtași onoarei de a repeta palavre adevărate sau false, care trec drept adevăr, în școala sau gruparea care i-a făcut ceea ce sunt.” ²⁶

PRIMII CREȘTINI au dus Evanghelia în mod rapid și eficient în lumea întreagă. *„În școlile lor, ei învățau numai acele materii (subiecte) care îl pregăteau pe student pentru a face lucrarea Domnului. Educatorii lor erau priviți de lume ca fiind „excentrici, singulari, niște extremiști austeri”.* Acești educatori creștini făceau totul pentru a-i educa repede pe studenți, ca fiecare să poată să-și împlinească partea ce-i revenea ca un

bun ostaș într-o bătălie. Studenții nu erau ținuți în școală până terminau un curs sau luau vreo diplomă, un obicei în vogă în școlile lumii. Mai târziu, profesorii păgâno-creștini, convertiți pe jumătate, au introdus ideea de cursuri și diplome, care a dezvoltat un trust educațional controlat de conducătorii bisericii și nimănui nu i se îngăduia să predea sau să predice până când nu a terminat un curs și a primit o diplomă.

UNA DINTRE CELE MAI SERIOASE OBIECTII *aduse împotriva acestui plan este aceea că închide mintea, îngustează gândirea studentului față de adevăr.* În mod practic, fiecare reformă religioasă a venit prin niște laici umili, deoarece conducătorii bisericii, ca regulă, în obținerea educației lor, au devenit conservatori. Conservatorismul este rezultatul trecerii printr-un curs în mod rigid, mecanic, pentru obținerea unei diplome. Studentul este ținut pe un făgaș, într-o muncă mecanică, uniformă; el este descris ca mergând totdeauna, fără însă să ajungă undeva. În consecință, când adevărul este prezentat acestor oameni ai scolii în mod deosebit dacă ei este adus de un laic, nu se privește asupra lui favorabil, pentru că ei se privesc pe ei înșiși ca niște canale obișnuite prin care trebuie să vină lumina la popor. Adevărul acestei declarații este susținut prin fapte istorice. **Motley**, prezentând experiențe ale reformatorilor din **Olanda**, scrie astfel despre restricțiile impuse laicilor de către sistemul papal de educație: *„Interzicem tuturor persoanelor laice să poarte discuții sau controverse, dispute cu privire la Sfânta Scriptură, fie pe față sau în secret, în mod deosebit în probleme îndoielnice sau dificile, sau să citească, să învețe sau să prezinte Scripturile, cu excepția faptului că au studiat teologia și au fost aprobați de vreo universitate renumită.”*

El adaugă totuși că *„spre dezgustul nespus al celor conservatori din biserică și stat, sunt aici oameni cu puțină educație, care sunt cu totul necunoscători ai limbii ebraice - de o condiție socială sărmană - pălărieri, tăbăcari, pielari, vopsitori și alții asemenea acestora - care au început să predice amintindu-și poate în mod exagerat că primii ucenici aleși de întemeietorul creștinismului n-au fost cu toții doctori în teologie cu diplome de la universități renumite.”*²⁷

Domnul a văzut că cursul acesta sever conservator și diplomele aduc adesea în biserică *„mulți oameni firești, mulți puternici, mulți nobili”, în loc să pregătească conducători care să-și dea seama că „Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” (1 Cor. 1,27-29)* Majoritatea profesorilor din jurul anului **1844** au respins întâia solie îngerească pentru că ea nu le-a fost adresată pe calea obișnuită. *„Faptul că solia era într-o mare măsură predicată de laici a fost folosit ca argument împotriva ei... Mulțimile, încrezându-se orbește în pastorii lor, au refuzat să asculte avertizarea.”*²⁸

ADVENȚIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA VOR FI ÎNCERCAȚI ÎN ACELAȘI PUNCT. *„Când vine timpul ca ea să fie proclamată cu cea mai mare putere, Dumnezeu va lucra prin unelte umile, conducând mințile acelor care se consacră slujirii Sale. Lucrătorii vor fi calificați mai mult prin ungera Duhului Său decât prin educația dată de instituțiile de învățământ.”*²⁹

Satana va lucra cu toată puterea sa de înșelare, pentru a avea o grupă de oameni în fruntea bisericii adventiștilor de ziua a șaptea din timpul mării strigări, care vor privi lucrarea instrumentelor umile conduse de Duhul lui Dumnezeu care n-au absolvit vreo instituție de învățământ cu aceeași dezaprobare cu care conducătorii bisericilor protestante au privit aceste *„neregularități”* înainte de 1844. Dumnezeu are nevoie de mii de bărbați instruiți în școlile noastre, dar El nu dorește ca ei să primească o educație care să facă ca atitudinea lor față de adevăr să fie asemenea atitudinii profesorilor altor denominațiuni dinainte de 1844. Problema de cea mai vitală importanță pentru noi, adventiștii de ziua a șaptea, este: am putea noi oare să obținem o educație liberă, practică pentru lucrarea lui Dumnezeu, fără să fim jefuiți în timpul instruirii? Trebuie să fie totuși o cale.

CÂND COLEGIUL BATTLE CREEK A ÎNCURAJAT STUDENȚII SĂ URMEZE CURSURI care să ducă la obținerea de diplome (titluri academice) după modelul școlilor din lume, el a primit următoarea instrucțiune: *„Nici chiar studenții nu s-ar fi gândit la o astfel de întârziere în ceea ce privește intrarea lor în lucrare, dacă nu le-ar fi fost cerută de aceia despre care se presupune că sunt păstori și păzitori.”*

Acest sistem a fost descris ca *„un proces lung, adăugând mereu mai mult timp, mai multe cunoștințe”*. Domnul își exprimă neplăcerea în aceste cuvinte: *„Pregătirea studenților a fost condusă după aceleași principii după care a fost condusă acțiunea de construire a clădirilor... Dumnezeu cheamă și a chemat de ani de zile la o reformă în această direcție... în timp ce așa de mult timp este petrecut pentru a trece câțiva printr-un istovitor curs de studii, sunt mulți care însetează după cunoașterea pe care o pot avea în câteva luni. Unul sau doi ani ar fi considerați o mare binecuvântare... Dați studenților ocazia să înceapă, dar să nu considerați că este de datoria voastră să-i purtați an după an. Este de datoria lor să meargă în câmp să lucreze... Studentul n-ar trebui să-și permită să fie legat de vreun curs particular de studiu, care să cuprindă lungi perioade de timp, dar ar trebui să fie îndrumat în astfel de lucruri de Duhul lui Dumnezeu... Vreau să-i avertizez pe studenți să nu facă nici un pas în această direcție, nici chiar la sfatul profesorilor lor sau al unor oameni cu autoritate, ci mai întâi să caute în mod individual pe Dumnezeu, cu inimile deschise larg Duhului Sfânt, obținând astfel sfatul Său cu privire la studiile pe care intenționează să le urmeze.”*

„Fiecare dorință egoistă de a ieși în evidență trebuie să fie lăsată deoparte... Pentru mulți studenți, motivul și scopul care i-au făcut să intre în școală s-au pierdut în mod treptat din vedere și o educație înaltă i-a făcut să sacrifice adevărul. Sunt mulți aceia care îngrămădesc prea multe studii într-o perioadă limitată de timp... Sfătuiesc la restricție în urmarea acelor metode de educație care ar pune în pericol sufletul și ar anula scopul pentru care se cheltuiesc timpul și banii. Educația este marea lucrare a vieții... După ce o perioadă de timp a fost consacrată studiului, nimeni să nu-i sfătuiască pe studenți să înceapă iarăși o altă serie de studii, ci mai degrabă să-i sfătuiască să intre în lucrare pentru care au studiat și s-au pregătit. Ei să fie sfătuiți să pună în practică teoriile pe care și le-au însușit... Aceia care conduc lucrarea de educație îi încarcă cu prea multe studii pe cei care au venit la Battle Creek să se pregătească pentru lucrarea Domnului. Ei au considerat că este necesar să meargă mai profund și tot mai profund pe linia educației; și, în timp ce urmăresc diferite cursuri și materii de studiu, an după an, timp prețios se scurge.”

„Gândul care trebuie să fie ținut înaintea studenților este acela că timpul este scurt și că ei trebuie să facă o pregătire grabnică pentru a face lucrarea esențială pentru acest timp... înțelegeți că eu n-am spus nimic în aceste cuvinte pentru a deprecia educația, ci pentru a-i avertiza pe aceia care sunt în primejdia de a duce ceea ce este legal la extreme nelegale.”³⁰

REZULTATELE APLICĂRII ACESTUI PLAN de educație este foarte bine ilustrat prin experiențele Colegiului Battle Creek, atunci când a lucrat din greu pentru a urma tradiționalele cursuri care duceau la diplome (titluri academice), pe care corpul profesoral al Colegiului sperau că lumea le va primi favorabil. Următoarele cuvinte arată primejdia primirii unei astfel de educații: *„Duhul Sfânt a venit adesea în școlile noastre, dar n-a „fost recunoscut, ci a fost tratat ca un străin, poate ca un intrus”*.

„Din nou solul ceresc a fost trimis la școală.” „Marele învățător a fost printre voi. Cum L-ați onorat? A fost El oare un străin pentru unii dintre educatori?”³¹

Este trist și rușinos că suntem obligați să recunoaștem că noi, profesorii, suntem morți spiritual pentru învățătorul ceresc, așa cum erau profesorii pentru solia primului înger înainte de 1844. Cea mai mare obiecție ridicată de profesori împotriva instruirii de către Duhul Sfânt, cu privire la modul cel drept de a conduce școala, la data aceea, a fost

faptul că lua studenții de la studiile lor obișnuite și le strica planurile pentru terminarea studiilor și primirea de diplome (titluri academice).

Școlii i-au fost date multe instrucțiuni cu privire la subiectul unor cursuri lungi și rigide, dar profesorii și studenții de la Colegiul Battle Creek, în mare măsură, s-au îndepărtat de instrucțiunile Vizitatorului ceresc. Să nu uităm că acest colegiu n-a fost plasat, n-a fost așezat acolo unde a spus Duhul Domnului. El n-a urmat modelul prezentat pentru înființarea lui, nici n-a încercat să introducă și să practice importante reforme în educație, descoperite de către Domnul înainte de 1844, ci s-a mulțumit să-și însușească ideile, viața și inspirația de la colegiile acelor biserici care au respins solia primului înger.

Am citit deja că *„obiceiurile și practicile școlii din Battle Creek au ajuns la toate comunitățile și pulsul acestei școli este simțit în tot corpul credincioșilor”*. Deci trebuie să tragem concluzia că, după cum toate comunitățile și toți credincioșii erau mai mult sau mai puțin sub influența Colegiului Battle Creek, la data aceea, cel puțin *o mare parte dintre adventiștii de ziua a șaptea L-ar fi tratat pe Vizitatorul ceresc, dacă El ar fi venit la ei sugerând reforme, așa cum L-au tratat profesorii și studenții Colegiului Battle Creek.*

Poate că atunci putem înțelege de ce a spus Dumnezeu: *„Planul școlilor pe care le vom înființa în anii de încheiere a lucrării trebuie să fie cu totul diferit de acelea pe care le-am înființat până acum... Mi-a fost arătat că, în lucrarea noastră educațională, nu trebuie să urmăm metodele adoptate în vechile noastre școli. Există printre noi o prea mare dependență de vechile obiceiuri și din cauza aceasta noi suntem cu mult în urma a ceea ce ar fi trebuit să fim în dezvoltarea întregii solii îngerești.”*³²

Fondatorii Colegiului Battle Creek au greșit atunci când n-au urmat planul pe care l-au primit de la Domnul, ci au modelat școala după școlile lumești din jurul lor. În aceste ultime zile, va veni și proba, testul vostru. Nu trebuie să vă faceți școlile după vechile școli înființate de adventiștii de ziua a șaptea, ci trebuie să urmați modelul divin. **Dacă dăm greș să înțelegem acest plan divin, nu vom avea nici un loc în marea strigare.**

REFORMA CHEAMĂ LA... Profesorii de la Colegiul Battle Creek au primit la data aceea acest cuvânt: *„O serie de averse de ploaie din Apa Vieții au venit peste voi, cei de la Battle Creek... Fiecare aversă de ploaie a fost un consacrat influx de influență divină, dar voi nu l-ați recunoscut ca atare. În loc să beți din belșug din izvoarele mântuirii oferite fără plată prin influența Duhului Sfânt, voi v-ați întors la obișnuitele voastre robinete și ați încercat să vă satisfaceți sufletul vostru însetat cu apele poluate ale științei omenești. Rezultatul - niște inimi aride, uscate, în școală și în biserică... Dar sper că profesorii n-au trecut încă linia dincolo de care se ajunge la împietrirea inimii și orbirea minții. Dacă sunt din nou vizitați de Duhul Sfânt, sper că ei nu vor numi neprihănirea păcat și păcatul neprihănire. Este nevoie de convertirea inimii printre profesori. Se impune o reală schimbare a gândurilor și metodelor de predare pentru a-i așeza acolo unde pot avea o personală relație cu un Mântuitor viu... Dumnezeu va veni aproape de studenți, pentru că ei sunt conduși în mod greșit de către educatorii în care și-au pus încrederea.”*³³

Instrucțiunea care a venit la Colegiul Battle Creek timp de ani de zile arată că, în decursul tuturor acestor ani, instituția a fost nesigură cu privire la multe din principiile importante ale educației creștine. *Colegiul a luat ființă având idei false despre educație, cuprinse în statutul lui, și nu a ajuns să cunoască de unde vine slăbiciunea.* El bea din izvoarele mai mult sau mai puțin poluate ale înțelepciunii lumești, dar nu a cunoscut primejdia în care se găsea.

Era un purtător al germenului educațional și nu a reușit să-și dea seama de lucrul acesta. *Mărturia directă trimisă instituției trebuie să convingă pe oricine crede în Mărturia că Colegiul de la Battle Creek avea mare nevoie de o reformă în educație.*

COLEGIUL DE LA BATTLE CREEK A FĂCUT REFORME RADICALE la scurt timp după ce aceste cuvinte i-au fost trimise: *„El a renunțat la cursurile obișnuite și la titluri și în același timp și-a îmbogățit planul de învățământ cu un număr de materii foarte practice*

pentru misionarii adventiști de ziua a șaptea și libertatea de a alege studiile a fost considerată fundamentală.” ³⁴ Fiecare student, cu ajutorul profesorilor, a ales acele studii considerate a fi cele mai esențiale pentru viața sa de lucrare. Forța corpului profesoral a fost îndreptată către acele subiecte de studiu care au fost neglijate și asupra cărora Dumnezeu a atras atenția timp de ani de zile. Când colegiul s-a rupt de cursurile stereotipe și de titluri academice, el și-a dat seama că este mult mai capabil să urmeze instrucțiunile primite de la Domnul și rezultatul a fost acela că, într-un timp scurt, Colegiul Battle Creek a fost reșezat într-o frumoasă fermă. I s-a oferit ocazia să ajungă în poziția cea dreaptă și apoi această declarație, cea mai remarcabilă, a fost adresată: *„Este începutul unei reforme educaționale.” Nici o instituție de educație nu se poate așeza în opoziție cu rătăcirea și corupția acestui veac degenerat fără să primească amenințări și insulte, dar timpul va așeza o astfel de instituție pe o platformă înaltă.”* ³⁵

Acest subiect a fost tratat atât de complet pentru că unii dintre studenții voștri au întrebat de ce nu aranjăm cursurile și studiile ca, în final, să ducă la acordarea de diplome (titluri academice). Trebuie să știți unde vă aflați și de ce stați acolo unde sunteți și ar trebui să vă întrebați: *„Urmez eu planul stabilit de Colegiul din Battle Creek, care a afectat foarte serios fiecare comunitate din biserică sau urmez un alt plan, despre care Domnul a spus: 'Este începutul reformei în educație'?”*

DIPLOMELE / TITLURILE ACADEMICE ȘI UNDE DUC ELE. La titlurile academice s-a făcut referire în mod indirect, pentru că ele sunt o răsplată a cursurilor tradiționale. *Dacă n-ar fi acestea, ar fi imposibil să ții majoritatea studenților la un curs impus.* Cu toate acestea, cel mai primejdios element în decernarea titlurilor academice pare să nu fie înțeles de către acei educatori creștini care se agață de obiceiul acesta. *O diplomă este un semn sau un sigiliu al autorității.* În biserica creștină, *„conferirea de diplome - titluri academice - a fost inițiată de un papă” ca un semn al autorității sale asupra sistemului de educație.* Astăzi, diplomele sunt conferite de stat și statul nu are dreptul să-și pună sigiliul asupra lucrării unei instituții decât dacă el aprobă sistemul de educație oferit de școala respectivă. Diploma (titlul academic) este un semn al aprobării lui. *Orice școală adventistă de ziua a șaptea care oferă diplome invită prin aceasta inspecția statului și trebuie să accepte standardul lumii și să se conformeze sistemului de educație al lumii.* Pretinzând că noi conducem școli creștine, căutăm totuși să predăm ceea ce satisface sistemul lumesc de educație. Între timp, statul va cere fie o conformare absolută față de sistemul lui sau, de nu, va refuza acordarea diplomelor (titlurilor academice). Dacă noi zidim lucrarea noastră în așa fel încât să-i încurajăm pe studenți să caute să obțină diplome (titluri academice), atunci există marea primejdie de a face compromis în privința adevăratei științe a educației și aceasta pentru a obține sigiliul sau semnul statului.

Adventiștii de ziua a șaptea nu sunt ignoranți în ceea ce privește faptul că până și astăzi papalitatea are în mod practic controlul asupra întregii educații și, într-un timp foarte scurt, lucrul acesta va fi în mod deschis recunoscut. *Atunci, inspectarea școlilor noastre care oferă diplome (titluri academice) va fi făcută în mod direct de către papalitate, iar dacă o diplomă (un titlu academic) va fi acordată, aceasta va veni direct de la acea organizație. Va fi un semn, un sigiliu al fiarei. Alți protestanți au dat greș în aceasta. Ce vom face noi, studenții adventiști de ziua a șaptea?*

Un educator a concretizat întreaga problemă a diplomei astfel:

„De la prima lui introducere în școală și până la luarea, în final, a diplomei (a titlului academic), profesorii, părinții și prietenii care ajută financiar conspiră împreună în eforturile lor pentru a stimula pe băiat să o ia înaintea altuia. Bărbații poartă titlurile academice așa cum femeile poartă bonete sau căciulite fine, bijuterii în păr, cercei în urechi și inele în degete și panglici colorate fluturând în vânt. Gândește-te, de exemplu, la valoarea ornamentală a titlurilor A.M., M.S., Ph.D., sau valoarea socială a unei astfel de combinații decorative extraordinare ca aceea de care se bucură dl James Brown, M.A., Ph.

D., LL.D., D.D. Fiecare dintre aceste titluri costă tot atât de mult cât și un diamant de mărime mijlocie sau cât o perlă mare (nu ca mărgăritarul de mare preț) și este purtat, în mod practic, pentru același motiv. De fapt, el nu indică în mod necesar ceva. John Smith, croitor; James Brown, fierar; Mr. Jones, topograf, sunt exemple de titluri care au asupra minții ceva mai mult decât un simplu efect decorativ. Acestea arată meseria sau profesia prin care persoana în cauză își câștigă existența.”

Pentru că titlul academic pune în mod simplu pe posesor într-o poziție care-l deosebește de aceia care nu au aceste titluri și nu este un indiciu al puterii de a înfăptui ceva, oamenii lumesti care construiesc o aristocrație educațională consideră că este necesar să se protejeze, limitând puterea, dreptul de acordare a titlurilor academice. Ei spun: *„Trebuie să fie o legislație care să reglementeze acordarea de titluri sau diplome academice.”*

Următorul extras dintr-un raport semnat de un număr de președinți ai unor universități de frunte a apărut în coloanele revistei **Educațional Review**: *„Diploma (titlul academic) care conferă putere nu trebuie să fie acordată acelei instituții ale cărei condiții de admitere și absolvire sunt mai prejos decât standardul minim stabilit de către comisie sau acelei instituții al cărei fond productiv nu este de cel puțin 100.000 de dolari. Legea este minunată și trebuie să fie adoptată de fiecare stat din Uniune, pentru ca educația aceasta riscantă să se facă pe riscul băncii.”*

Veți fi poate interesați de următoarea declarație, conținută într-o scrisoare, scrisă de secretarul responsabil cu educația al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în **1896**, cu privire la interviul luat sorei E.G. White asupra acestui subiect: *„I-am explicat importanța titlurilor academice (diplomelor) și însemnătatea atașată lor, cum și programul general de studii la care au făcut ei referire înaintea altor educatori și ideea ei se pare a fi aceea că nu trebuie să dăm atenție acestor lucruri, căci ceea ce vrem să facem este să educăm pentru a fi de folos și aici și în împărăția cea veșnică; și că problema poporului nostru nu este aceea dacă un tânăr are o diplomă (titlu academic), ci dacă are o pregătire potrivită să poată fi o binecuvântare pentru alții în această lucrare... Aș dori să mă simt în totul liberă să aranjez lucrarea așa cum am gândit că va fi cel mai bine pentru tineri și pentru lucrare, fără să fim legați de ideea că trebuie să menținem un program de studii, astfel încât să puteți acorda în mod permanent diplome (titluri academice).”*

Obiectivul școlilor noastre ar trebui să fie acela de a pregăti studenți care să ducă mai departe lumii întregi solia în curând a Domnului Hristos și să-i pregătească repede: *„Lucrarea Sa nu trebuie să aștepte în timp ce slujitorii Săi trec prin astfel de minunate și complicate pregătiri, așa cum școlile noastre plănuiesc să facă.”*³⁶

Să sperăm că adventiștii de ziua a șaptea se pot salva din acele capcane în care au căzut bisericile protestante înainte de 1844.

Note

1. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.386
2. *Idem*, p.382
3. *Idem*, p.464
4. J. White, *William Miller*, p.15.16
5. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.284
6. E.G. White, *Christian Education*, p.24
7. *Idem*, p.li
8. E.G. White, *Mărturia* 31, p.86
9. E.G. White, *Christian Education*, p.24
10. E.G. White, *Education*, Nr. 31, p.21
11. E.G. White, *Review and Herald*, 9 ian. 1894
12. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.294

13. Painter, *History of Education*, p.32-34
14. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.120
15. E.G. White, *Educație*, p.34
16. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.136
17. E.G. White, *Testimonies for the Church*, Nr. 31, p.231
18. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.185
19. E.G. White, *Review and Herald*, 9 ian. 1894
20. E.G. White, *Mărturii*, vol.6, ed. 1995, p.146
21. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.185
22. E.G. White, *Buletinul Conferinței Generale*, 1901, p.455
23. E.G. White, *Review and Herald*, 19 ian. 1894
24. E.G. White, *Mărturii*, vol.6, ed. 1995, p.142
25. *Idem*, p.146
26. James White, *Life of William Miller*, p.16
27. Matley, p.261.533
28. E.G. White, *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, p.387
29. *Idem*, p.623
30. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p. 105-106
31. *Idem*, p.51.82.203
32. E.G. White, *Testimony*, Seria B, nr.II (Madison Scholl), p.29
33. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.28.29
34. Boone, *Education in the United States*, p.197
35. *Buletinul Conferinței Generale*, 1901, p.454
36. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.120

16. Principii de educație

*„Mai înainte de a duce solia adevărului prezent în toată plinătatea ei în alte țări, trebuie mai întâi să rupem orice jug. Trebuie să intrăm pe linia adevăratei educații, umblând în înțelepciunea lui Dumnezeu și nu în înțelepciunea lumii. Dumnezeu cheamă soli care să fie adevărați reformatori. Noi trebuie să educăm, să educăm, pentru a pregăti un popor care să înțeleagă solia și apoi să o transmită lumii.”*¹ Obiectul acestor studii a fost acela de a vă ajuta pe voi, studenții, să înțelegeți instrucțiunile din paragraful pe care tocmai l-am citat, ca să evitați capcanele educației și *„să puteți intra pe linia adevăratei educații”* pentru a contribui la ducerea soliei în lume.

Vom revedea pe scurt subiectul și vom întocmi o listă cu cele mai importante principii educaționale din amândouă sistemele. Prezentându-se, acestea determină hotărârea ta față de fiecare și convingerea pentru motivele pe care le ai pentru poziția pe care ai ales-o. Ți se cere să faci acest lucru cu speranța că, făcând astfel, se va întări poziția ta în problema educației și te va ajuta să poți *„intra pe linia adevăratei educații”* și astfel să fii mai bine pregătit pentru a vesti solia revenirii Domnului Hristos în curând. Aceasta se face în speranța că vei putea să înțelegi mult mai profund importanța următoarei declarații:

„Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă nu reușim să înțelegem aceasta, nu vom avea niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu.”

1. Protestanții și-au ținut copiii în biserică atunci când aceștia au primit o educație creștină. Ei și-au pierdut copiii atunci când au frecventat școli ce aveau un sistem papal. Melancton spunea: *„Religia nu poate fi menținută fără ele”* (școli).

2. Sistemul papal de educație nu este niciodată un model potrivit pentru școlile protestante. Luther și Melancton au recunoscut acest lucru. În consecință, ei au

reformat sistemul școlar, schimbând programul de învățământ, manualele și metodele de predare.

3. Unele școli, creștine în formă, au urmat sistemul papal, punând, asemenea unui sandvici, puțină Biblie, dând programului de studii o aromă de teologie protestantă. John Sturm a făcut acest lucru. Așa au făcut unele școli din zilele lui Sturm până acum.

4. Această combinație a sistemului de educație, amestecând sistemul creștin cu cel papal deschide totdeauna calea pentru controverse teologice, mergând până la despicarea firului de păr în patru, iar studenții sunt neglijați datorită vânătorii de erezii. Aceasta se termină totdeauna cu biruința papalității asupra protestantismului.

5. Sistemul papal de educație face un Moloch din **subiecte abstracte** și se închină la acest altar. Tăria lui stă în repetarea unor forme lipsite de importanță și „un studiu mort al cuvintelor care ia locul unei cunoașteri vii a lucrurilor”. Îndoparea mintală, memorizarea formală sunt metode lăudate de profesorii care le folosesc. Întrecerea, premiile și recompensele sunt stimulente necesare pentru „**exerciții mecanice și obligatorii în formule neînțelese**” iar cursurile lor lungi și stereotipe se termină cu acordarea de diplome (titluri academice), semnul și marca sistemului. Aceasta înseamnă subjugarea minții omenești față de autoritatea unora de mai sus, sufocarea gândirii libere printr-o supraveghere strânsă și nenaturală, în locul autoconducerii sau independenței. Aceasta duce la îndepărtarea de natură, de munca în natură și de Dumnezeuul naturii și centralizarea sau aglomerarea în orașe și în instituții făcute de om. Aceasta este educația papală și răsplata ei este conferirea de diplome (titluri academice) la încheierea cursurilor tradiționale.

6. Fiecare școală este pulsul unei organizații: a statului, dacă este o școală de stat, a papalității, dacă este o școală papală sau a unei biserici creștine, dacă ea este o școală creștină. Orice sistem educațional care învață în mod mecanic un program de studii stereotip ce duce la obținerea unei diplome (titlu academic) va ajunge, cu timpul, la dezvoltarea unui crez prin organizația ce o controlează - un crez scris sau poate constând numai din păreri, opiniile acelora ce au puterea, dar cu toate acestea un crez, după care oricine nu recunoaște puterea ei de a învăța este considerat ca fiind dezordonat sau independent.

7. Educația protestantă îi îngăduie studentului libertatea de a-și alege studiile. Această eliberare de cursurile stereotipe dă roade într-o biserică ce este de acord cu deosebirea de opinii, fără să sestrige că aceasta este o erezie. Cursurile și diplomele (titlurile academice) sunt un element esențial într-un trust religios. Trusturile, în chiar natura lucrurilor, nu se pot folosi de aceia care pun sub semnul întrebării autoritatea lor, aceia care se deosebesc de ei trebuie să fie zdrobiți.

8. Nu există decât două sisteme de educație, unul inspirat din **Cuvântul lui Dumnezeu** și altul inspirat de un **alt gen de literatură**. Școala creștină nu numai că în planul său de studiu are Biblia, ci principiile Bibliei sunt ghidul vieții studentului, iar spiritul Bibliei constituie inspirația școlii. Dacă principiile Bibliei nu sunt baza tuturor subiectelor sau materiilor de studiu și baza tuturor învățăturilor, școala aceea, chiar dacă este creștină cu numele, este plină de principiile papale. Oberlin, rupându-se de sistemul papal înainte de 1844, a repus Biblia în locul ce i se cuvine, ca un manual permanent de studiu, iar autorii păgâni și necredincioși au fost dați la o parte.

9. Orice sistem de educație ce înalță Biblia va primi lumină cu privire la reforma sanitară, simplitatea în îmbrăcăminte, viața la țară etc. Oberlin, pregătindu-se pentru strigătul de la miezul nopții, înainte de 1844, a acceptat lumina cu privire la aceste subiecte. Studenții au renunțat la folosirea cârnii, tutunului, condimentelor, ceaiului, cafelei, produselor de patiserie, pâinii calde și folosesc făina de graham, au renunțat la hrana lichidă, la îmbrăcăminte scumpă, bijuterii, au acceptat satul (viața la țară), ca fiind

căminul stabilit de Dumnezeu pentru om etc. Aceste reforme vor fi duse la desăvârșire de către aceia care se pregătesc pentru marea strigare.

10. Școlile creștine sunt mulțumite cu clădiri și amenajări simple, modeste, dar trebuie să dea, să transmită adevăruri mari și puternice. Școlile papale trebuie să aibă clădiri masive și dotări complicate, dar sunt mulțumite cu puțin adevăr sau chiar cu un adevăr adulterin. Jefferson și alții, ocupându-se de marile adevăruri, au prins ideea unor clădiri simple. Marea strigare va fi vestită de școli ce se mulțumesc cu clădiri și dotări simple, dar ele vor face o mare lucrare.

11. Educația creștină nu se mulțumește numai cu învățarea teoretică a lucrurilor. Ceea ce se studiază trebuie să fie pus în practică. Instruirea manuală este o parte a planului de învățământ din fiecare școală creștină. Sistemul papal este mulțumit ca studenții lui să învețe și să rețină cunoștința, fără însă să se facă o aplicație practică a celor învățate. Studenții acestui sistem învață mereu, dar niciodată nu reușesc să cunoască adevărul. Instruirea manuală nu este o parte esențială a educației lor. Mai înainte de 1844, reformatorii în educație au înființat multe școli în a căror programă de învățământ era prevăzută instruirea manuală, unde studenții studiau agricultura, horticultura, grădinăritul, diferite meserii, cum sunt de exemplu fierăria, tâmplăria, confecționarea hainelor, tipărirea, știința industriei casnice, confecționarea rochiilor, îngrijirea bolnavilor etc. Ei s-au rupt de papalitate și veneau în „*linia adevăratei educații*”. Deoarece marea strigare va găsi multe școli care au dus aceste reforme mai departe, rezultatele vor fi mai mari.

12. Școlile creștine de instruire iau măsuri pentru cultură fizică și exerciții sănătoase, oferind pentru aceasta foarte multă muncă folositoare. Educația papală oferă foarte puține posibilități pentru o instruire manuală, de aceea atletismul, sporturile, jocurile și sala de sport devin înlocuitori artificiali ai planului lui Dumnezeu pentru exercițiile fizice. Școlile ce pregătesc studenții pentru marea strigare trebuie să termine lucrul pe care l-au început.

13. Școlile creștine au ca unul dintre cele mai mari obiective de instruire a studenților acela ca aceștia să se conducă singuri, să-si ocupe locurile lor, nu ca niște membri dependenți și lipsiți de vitalitate ai bisericii, ci ca lucrători independenți și originali, sub conducerea Duhului lui Dumnezeu, conlucrând cu toții în armonie cu principiile divine. Sistemul papal nu face nici un efort pentru a instrui studenții ca aceștia să se conducă singuri, căci o astfel de educație este fatală organizației bisericii papale. Autoconducerea a apărut ca o parte integrală a reformei educaționale înainte de 1844. A apărut ea în școlile noastre?

14. Fiecare misionar creștin ar trebui să fie un producător. Cu alte cuvinte, el ar trebui să se întrețină singur. Nici o mare mișcare religioasă nu poate să înceapă sau să fie dusă mai departe cu succes, dacă nu are o armată de membri laici, care să fie misionari activi și care să se întrețină singuri. Școlile creștine nu au un obiectiv mai mare decât acela de a instrui o astfel de armată. Școlile papale trebuie să evite acest lucru, căci el este distructiv pentru sistemul lor de organizare, acela de a-i controla pe oameni. Școlile creștine mai înainte de 1844 au prins această idee a instruirii misionarilor pentru strigătul de la miezul nopții. Conducătorii bisericii au interzis această reformă. **Școlile creștine, mai înainte de marea strigare, vor scoate o armată de membri laici, care să fie misionari activi și care să se întrețină singuri.**

15. Locurile din lume care sunt în nevoie fac apel la misionari care să se întrețină singuri. Când biserica s-a opus instruirii misionarilor la Oberlin și a refuzat să le dea un loc în lucrare, mii dintre ei au mers la indieni, la sclavi eliberați, la muntenii albi și în țări străine, sub conducerea Societății Misionare Americane, o organizație creată de lucrători ce se întrețineau singuri.

16. Profesorii de la Oberlin, pentru a face ca școala lor să aibă succes, au făcut sacrificii mari în problema salariilor. Studenții lui erau încurajați să meargă acolo unde îi

cheamă Dumnezeu, interesându-se foarte puțin cu privire la problema remunerării. Oberlin a considerat că este de datoria și plăcerea lui să-i ajute pe studenți să-și găsească lucrarea vieții lor.

17. Profesorii de la Oberlin au scurtat timpul pe care studenții îl petrec în școală și au făcut ca studiile lor să fie practice, corelând lucrul la clasă cu reformele pe care doreau ca studenți să le accepte.

18. Opoziția față de Oberlin, în timp ce el se afla pe „linia adevăratei educații”, i-a adus prieteni, iar mijloacele lor și numărul studenților au crescut.

19. Opoziția din exterior este o problemă serioasă pentru o școală creștină, dar atâta vreme cât școala rămâne „pe direcția adevăratei educații”, opoziția nu va face decât să întărească reforma. Dar o opoziție internă prelungită este distructivă. Ea a fost răspunzătoare pentru prăbușirea Reformațiunii secolului al XVI-lea, a ruinat mișcarea de la 1844.

20. Spiritul părintesc este necesar pentru prosperitatea și succesul continuu al reformelor educaționale. Oberlin are această binecuvântare într-o măsură deosebită. Cântăriți avantajele de a avea un profesor, puternic ca un reformator, într-un corp profesoral timp de cincizeci de ani. Studenți, faceți tot ce puteți pentru a duce școala voastră pe „direcția unei adevărate educații” ?

17. Subiecte practice pentru programul de învățământ

„Studenții se află în școlile noastre pentru o educație specială, pentru a se familiariza cu toate ramurile de lucrare, ca, în eventualitatea că vor merge ca misionari, să poată fi de sine stătători și capabili, prin educarea capacităților lor, să-și poată face singuri obiectele de utilitate practică și înlesnirile de care au nevoie.”²

„Studiile, în general, ar trebui să fie puține și bine alese și aceia care frecventează colegiile noastre trebuie să aibă o educație diferită de aceea a școlilor obișnuite ale zilei.”³

Pe lângă aceste subiecte, considerate de obicei esențiale, avem următoarele **meserii** pe care școlile noastre trebuie să le învețe, astfel ca studentul, părăsind institutul, să fie echipat nu numai să-i învețe și pe alții, ci să le folosească pentru susținerea sa:

TÂAMPLĂRIA ȘI CONSTRUIREA DE CLĂDIRI. *„Sub îndrumarea unor lucrători cu experiență, dulgheri care sunt capabili să-i învețe pe alții plini de răbdare și amabili, elevii înșiși ar trebui să ridice clădiri pe terenul școlii... deprinzându-se astfel prin lecții practice cum să construiască în mod economic.”⁴*

AGRICULTURA, POMICULTURA, GRĂDINĂRITUL. *„Studiile agricole ar trebui să fie ABC-ul educației predate în școlile noastre... Ei trebuie să planteze copaci ornamentali și pomi fructiferi și să cultive grădini de zarzavat.”⁵*

DIFERITE MESERII. *„De asemenea, ar trebui să se facă pregătiri pentru a se învăța o serie de lucruri despre fierărie, zugrăvit, cizmărie, bucătărie, brutărie, spălătorie, cârpitul rufelor, dactilografie și tipărire.”⁶*

CREȘTEREA DE ANIMALE ȘI PĂSĂRI. *„Studenții au fost învățați... să îngrijească cu înțelepciune de vite și păsări.”*

ÎNGRIJIREA BOLNAVILOR. *„Educarea pentru lucrarea misionară medicală este unul din cele mai mari obiective pentru care orice școală este înființată.”⁸*

ÎNDATORIRI GOSPODĂREȘTI. *„Atât băieții, cât și fetele ar trebui să dobândească o cunoaștere a îndatoririlor. Să facă un pat, să facă ordine într-o cameră, să spele vasele, să pregătească mâncarea, să spele și să cârpească propria lor îmbrăcăminte, toate clădesc o educație care nu împiedică pe nici un băiat să fie mai puțin bărbat... Fetele, la rândul lor, ar putea să înhame și să mâne un cal, să folosească ferăstrăul și ciocanul tot așa de bine ca și grebla și târnăcopul.”⁹*

GĂTIND ȘI COSÂND. „Ar trebui să fie profesori cu experiență care să le dea tinerelor lecții despre gătit. Tinerele fete ar trebui să fie învățate să confecționeze hainele pe care le poartă, să croiască, să facă și să cârpească îmbrăcămintea.” ¹⁰

SĂ SE ÎNTREȚINĂ SINGURI. Studenții... „vor dobândi o foarte valoroasă învățătură, dacă vor ajunge să se susțină singuri, o educație mai importantă ca aceasta nu vor putea primi”. „Lecția de a se susține singuri, învățată de studenți, va feri instituțiile noastre de învățământ de povara datoriilor.” ¹¹

LUCRUL MANUAL. Este o știință în lucrul manual pe care educatorii creștini trebuie să o recunoască. Ea oferă atât ocazia dezvoltării creierului cât și un mod de sprijin material. Oamenii de știință au descoperit că o dezvoltare armonioasă a minții este imposibilă fără o educație fizică, căci prin folosirea mâinilor se dezvoltă o importantă parte a creierului. Și iarăși, în timpul strâmtorării ce stă înaintea noastră când aceia care sunt „pe direcția unei adevărate educații” nu vor avea acces la mașinile pe care astăzi le avem în mod obișnuit, mare parte din lucrarea ce se face în fabrică și atelier va trebui făcută de mână. Dar succesul în aceasta, ca în orice reformă, va fi în măsura în care cineva iubește cauza lui Dumnezeu. Educatorii care vorbesc despre educația muncii manuale ca despre „educația de a mânuși sapa” vin de la o școală al cărei comitet de conducere s-a îngrijit să existe condiții pentru instruirea în agricultură și învățarea diferitelor meserii, dar toate acestea au fost neglijate. Atitudinea acestui profesor i-a făcut pe studenți să înțeleagă că aceste subiecte importante nu erau decât... pe planul doi.

NECESITATEA UNUI PROGRAM SCHIMBAT. Multe dintre materiile cuprinse în programul de învățământ, a spus Domnul, nu sunt esențiale și ar trebui să fie scoase. Aceste studii practice, a spus El, sunt esențiale, dar ele nu-și găsesc locul ce li se cuvine alături de subiectele sau materiile intelectuale, până când programul care a fost aplicat ani de zile și adaptat vechilor rânduieli nu este schimbat în mod radical, pentru a face față noilor exigențe. Și iarăși, este necesar să se facă un număr de schimbări radicale mai înainte ca un program să poată fi aranjat și care să le ofere studenților o ocazie de a-și câștiga taxele școlare, în timp ce studiază.

„Avem nevoie de școli care să se susțină singure și lucrul acesta se poate realiza, dacă profesorii și studenții vor fi harnici, economi și utili.” ¹² Noi trebuie să avem asemenea școli pentru a educa, a pregăti misionarii pe care îi cheamă Dumnezeu pentru marea strigare.

ȘCOLI DE O NOUĂ ORIENTARE. Planul școlilor pe care le vom înființa în acești ani ai încheierii lucrării trebuie să aibă o orientare cu totul diferită de acelea pe care le-am înființat până acum... *Există printre noi o prea mare aderare de vechile obiceiuri și, datorită acestui lucru, noi suntem cu mult în urmă față de cum ar trebui să fim în dezvoltarea soliei îngerului al treilea. Pentru că oamenii nu pot înțelege scopul urmărit de Dumnezeu în planurile puse înaintea noastră pentru educația lucrătorilor, metodele folosite în unele dintre școlile noastre au dat înapoi lucrarea lui Dumnezeu, în loc să o facă să înainteze.* ¹³

În **școala cu o nouă ordine a lucrurilor**, vom găsi că, pe lângă alte studii esențiale, „studenții au fost învățați să cultive propriile lor cereale, să-și construiască singuri casele și să se îngrijească în mod înțelept de animale și păsări. Ei au învățat să se susțină singuri și o educație mai importantă decât aceasta ei nu puteau primi. În felul acesta, au obținut o educație aleasă pentru a fi de folos în câmpurile misionare.

„La aceasta, ei au adăugat cunoașterea modului de tratare a celui bolnav și de îngrijire a celui rănit. Această instruire pentru lucrarea medicală misionară este unul dintre cele mai mari obiective pentru care orice școală poate fi înființată. Lucrarea de educație în școală și cea din sanatorii pot merge mână în mână. Educația primită în școală va fi benefică pentru pacient, iar instruirea făcută pacienților din sanatorii va fi o binecuvântare pentru școală... Calitatea educației realizată astfel va fi socotită ca o comoară de mare

valoare pentru aceia care se dedică lucrării misionare în câmpuri străine. Dacă mult mai mulți din alte școli ar fi primit o educație asemănătoare, noi, ca popor, am fi un spectacol pentru lume, îngerii și oameni. Solia va fi astfel dusă repede în fiecare țară și suflete ce acum sunt în întuneric vor fi aduse la lumină.

*„Timpul vine în curând, când poporul lui Dumnezeu, din cauza persecuției, va fi răspândit în multe țări. Aceia care au primit o educație multilaterală vor avea un mare avantaj oriunde ar fi. Domnul dă pe față o înțelepciune divină, conducând astfel pe poporul Său să-și cultive toate capacitățile și aptitudinile lor pentru lucrarea de răspândire a adevărului... Nu aveți timp de pierdut. Satana se va scula în curând pentru a crea obstacole; lăsați ca lucrarea să meargă înainte cât poate să facă acest lucru... Atunci, lumina adevărului va fi dusă într-un mod simplu și eficient și o mare lucrare va fi adusă la îndeplinire pentru Domnul într-un scurt timp... Noi trebuie să învățăm să fim mulțumiți cu o hrană și o îmbrăcăminte simple, ca să putem economisi multe mijloace pe care să le investim în lucrarea Evangheliei.”*¹⁴

EXISTĂ SPERANȚA. Este datoria voastră ca studenții aceia de a căuta să descoperiți care este planul lui Dumnezeu pentru școlile voastre și poate că această mică istorie vă va ajuta să înțelegeți mai bine felul de educație ce există în vechile noastre școli, astfel încât să le puteți evita. Îngăduiți-mi să vă întipăresc din nou gândul că voi trebuia să căutați pe Dumnezeu pentru ajutor, ca să vă păstreze, să vă ferească de a avea jugul educației lumești pe grumazul vostru și nici chiar pe acela pus de profesorii voștri. Nu uitați că Dumnezeu a rostit aceste cuvinte esențiale pentru noi, profesori și studenți: *„Noi suntem într-o reală primejdie de a aduce în lucrarea noastră de educație obiceiurile și stilul ce predomină în școlile lumii.”*¹⁵

Am petrecut ani de zile rătăcind în pustia educației lumești. Dacă ne lipsește credința și curajul de a începe această reformă, Dumnezeu va ridica oameni care vor face lucrul acesta. Deja cunoaștem educatori din lume care privesc favorabil asupra planurilor de educație ce ne-au fost date. De exemplu, înaltul Comisar actual pentru educație ai Statelor Unite, Doctorul **P.P. Claxton**, asemenea lui **Horace Mann**, simpatizează cu el; și după ce a vizitat un număr de școli care se străduiesc să realizeze aceste reforme, el a exprimat astfel aprecierea unui grup de profesori cu privire la acest sistem de educație:

„Aș dori foarte mult, dacă este posibil, să iau parte la întâlnirea profesorilor și a asistentelor medicale din școlile de la munte, pe care o țineți în această săptămână. Sunt foarte mult interesat în lucrarea pe care aceste școli o fac. Lucrarea pe care o faceți la Madison este remarcabilă și vrednică de mare laudă. Dacă reușiți ca, în mod permanent, să mențineți școala pe bazele actuale, ea nu va putea să dea greș în realizarea unor lucruri mari. Lucrarea pe care o faceți este în cel mai înalt grad practică și mi se pare că este bazată pe principii fundamentale de educație. Același lucru este adevărat despre școlile mici pe care le-am vizitat și veți observa cu mult interes progresul lor. Cred că veți izbuti să realizați ceea ce intenționați.

„Întreaga educație trebuie să se dezvolte din viața celor educați. Voi și profesorii pe care îi trimiteți în afară recunosc în mod înțelept acest principiu. Pentru educarea copiilor, părinții trebuie să fie de asemenea educați. O adevărată educație trebuie să fie educația întregii comunități și ea trebuie să se bazeze pe viața pe care o duc oamenii, făcându-i mai inteligenți în legătură cu această viață. Este dificil și practic este imposibil să dobândim condiții mai bune până când nu sunt înțelese condițiile existente.”

Dacă am avea spiritul lui Iosua și Caleb și am spune *„cu ajutorul lui Dumnezeu suntem noi în stare să ridicăm o școală pe direcția adevăratei educații”*? Trebuie să ne aducem aminte de făgăduința că școlile noastre *„sunt prizoniere ale speranței și că Dumnezeu le va corecta și ilumina, aducându-le înapoi la poziția lor cea dreaptă, deosebite de lume.”* Dacă suntem binevoitori și ascultători, Dumnezeu ne va da biruința de care avem nevoie.

„Administratorii, profesorii sau ajutoarele lor să nu se întorcă la vechiul lor mod obișnuit de a lăsa ca influența lor să afecteze negativ până și planurile pe care Domnul le-a prezentat ca fiind cele mai bune pentru educația fizică, mintală și morală a tinerilor noștri. Domnul cere să facem pași de înaintare.” ¹⁶

„Profesori, încredeți-vă în Dumnezeu și mergeți înainte. Harul Meu vă este îndestulător, este asigurarea Marelui învățător. Prindeți inspirația cuvintelor și niciodată, niciodată nu vorbiți despre îndoială și necredință! Fiți energici! Nu există o slujbă pe jumătate în religia curată și neîntinată.” ¹⁷

„Mai înainte de a putea duce solia adevărului prezent în toată plinătatea lui în alte țări, noi trebuie să frângem orice jug. Noi trebuie să intrăm pe linia adevăratei educații, umblând în înțelepciunea lui Dumnezeu și nu în înțelepciunea lumii. Dumnezeu cheamă soli care să fie adevărați reformatori. Noi trebuie să educăm, să educăm pentru a pregăti un popor care să înțeleagă solia și apoi să ducă solia lumii.” ¹⁸

„Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă dăm greș în a înțelege aceasta, nu vom avea niciodată un loc în împărăția lui Dumnezeu.”

Note

1. E.G. White, *Mărturii*, Seria B, Nr. 11 (Madison Scholl), p.30
2. E.G. White, *Mărturii*, voi. 6, ed.1995, p.211
3. E.G. White, *Christian Education*, p.47
4. E.G. White, *Mărturii*, voi. 6, ed.1995, p.47
5. *Idem*, pA85
6. *Idem*, p.186
7. E.G. White, *Testimony*, Seria B, Nr. 11 (An Appeal for Madison School)
8. *Idem*
9. E.G. White, *Educație*, p.214.215
10. E.G. White, *Christian Education*, p.19
11. E.G. White, *Educație*, p.219
12. E.G. White, *Testimonies for the Church*, 24 ianuarie 1907
13. E.G. White, *Testimony*, Seria B, Nr. 11, Madison School, p.29
14. *Idem*
15. *Idem*, p.28
16. P.P. Claxton, 27 decembrie 1901
17. E.G. White, *Special Testimonies on Education*, p.30
18. E.G. White, *Testimony*, Seria B, Nr. 11, Madison School, p.30

18. Anexe

E.G. WHITE, UNUL DINTRE FONDATORII COLEGIULUI ȘI SANATORIULUI MADISON

Ellen G. White a avut o parte importantă în întemeierea **Colegiului Madison**. Ea a fost aceea care a ales locul - „o fermă frumoasă”, așa cum spunea ea, pe care a fost ridicată școala.

Ea a devenit membru fondator al comitetului N.A.N.I. și a rămas în acest comitet până cu un an înainte de moartea ei, în 1915. Acesta a fost singurul comitet al unui colegiu din care ea a făcut parte. În timpul tuturor acestor ani de început, ea a continuat să susțină activ lucrarea Colegiului Madison.

„Mi-a fost prezentat faptul că acesta a fost un loc unde o educație completă poate să fie oferită în mod avantajos studenților care vor veni din Nord și Sud pentru instruire.” - **(Madison School, Special Testimonies, Seria B, Nr. 11,6.31).**

„Fiecare mijloc posibil ar trebui să fie luat în considerație pentru a înființa școli de tipul Madison în diferite locuri din Sud.” {**Idem, p.35**}

„Școala Madison nu face numai educația în cunoașterea Sfintei Scripturi, ci și o educație practică, care pregătește pe student să meargă ca misionar ce se susține singur în câmpurile ce îl cheamă. Studenții au fost învățați să cultive propriile lor recolte de grâne, să construiască propriile lor case și să îngrijească în mod înțelept vitele și păsările. Ei au învățat să se susțină singuri și o educație mai importantă decât aceasta nu puteau primit. În felul acesta, ei au obținut o educație valoroasă pentru a fi de folos pentru câmpurile misionare.” {**Idem, p.33**}

„Clasa educației obținute la școala Madison este astfel încât ea să fie socotită o comoară de o mare valoare de către aceia care se înrolează în lucrarea misionară din țări străine. Dacă mult mai mulți din alte școli ar primi o educație asemănătoare, atunci, noi, ca popor, am fi un spectacol pentru lume, îngeri și oameni. Solia ar fi atunci dusă repede în fiecare țară și sufletele aflate acum în întuneric ar fi aduse la lumină.” {**Idem, p.34**}

UN SPECTACOL PENTRU LUME

Pe la **1908**, E.G.White spunea că, dacă planul Modison ar fi în mod convenit extins și adus la îndeplinire cu credincioșie, **„noi, ca popor, am fi un spectacol pentru lume, îngeri și oameni”**.

Dintr-o dată, ca atunci când soarele se ivește de după nori, Colegiul Madison a ajuns în centrul atenției și aprecierii publice. Bărbați și femei de pretutindeni au fost surprinși și impresionați de ideea Madison. **Madison** a devenit într-adevăr un **„spectacol pentru lume”**. Șase lungi serii de aplauze au răsunat din partea presei publice și ele s-au făcut auzite și reauzite ca un ecou de jur împrejurul lumii.

A început în mai **1938**. Revista **Reader's Digest** a prezentat o relatare sub titlul captivant **„Colegiul care se susține singur”**.

THE READER'S DIGEST. **„Educația și viața reală s-au întâlnit în această instituție în care studenții își câștigă mijloacele pe tot timpul școlarizării.”**

COLEGIUL CARE SE SUSȚINE SINGUR

De Weldon Melick

În **1904**, Institutul Normal de Agricultură Nashville, de la Madison, Tenn, consta din unsprezece studenți și câteva clădiri dărăpănate ale unei ferme de 400 de pogoane (acri) de teren slab, cumpărat cu ultimii cenți de către fondatorii acestuia, dr. E.A. Sutherland și alți patru profesori. Cu toate acestea, pe lângă cele de mai sus, el **mai avea ceva de preț**, și anume **ideea dr. Sutherland ca educația într-un colegiu să fie posibilă pentru orice băiat sau fată care ar fi dispus să lucreze pentru aceasta**.

Din această idee a crescut o instituție unică ce, în mod practic, fără dotări, a investit 520,000 de dolari din câștigurile proprii în clădiri, teren și echipament. În prezent, colegiul are 300 de studenți din 36 de state și nouă din alte țări străine.

Programul de învățământ de la **Madison** cuprinde 27 de campusuri industriale, conduse de către studenți pentru susținerea colegiului și a lor. Fiecărui student i se cere să lucreze pentru a-și acoperi cel puțin jumătate din cheltuielile de școlarizare și, preferabil, pentru toate cheltuielile. El poate să intre la Colegiul Madison, așa cum fac două treimi dintre studenți, cu nu mai mult de 35 de dolari, ce se depun ca depozit, și urmează un curs

standard de patru ani pentru titlul de licențiat în științe, absolvind cu depozitul intact, necheltuit. În tot acest timp, studentul nu primește nici un ajutor financiar din afară. El va părăsi Colegiul pregătit nu numai să îndeplinească o slujbă, ci mai multe - multiple asigurări împotriva capriciilor norocului.

Dr. Sutherland, omul care a conceput această idee, a fost președinte a două colegii mai mici, înainte de a începe experimentul de la Madison. Pentru a face rost de fonduri pentru noua sa școală și în același timp să instruiască lucrători medicali și să trateze și pe studenții ce se îmbolnăvesc, el a plănuit înființarea unui sanatoriu care să funcționeze în paralel cu colegiul. Dar, dacă trebuia să conducă un sanatoriu, el trebuia să se califice ca doctor. Astfel că, timp de patru ani, acest educator energic a condus Madison în timp ce a urmat cursurile Universității Vanderbilt și ale Universității din Tennessee. În final, la vârsta de 50 de ani, el și-a susținut diploma de doctor (M.D.).

Astăzi, sanatoriul rural Madison, cu 100 de camere, cu o dotare la zi și cu un personal de 14 medici, este cel mai important institut industrial. Deși el funcționează pentru folosul Colegiului, la suma de 25 la 35 de dolari pe săptămână, sanatoriul n-a refuzat niciodată un pacient, tratându-l din motive de caritate. Studenții fac toată lucrarea de rutină, obținând instruirea practică în procesul de câștigare a mijloacelor financiare pentru taxele de învățământ. Între 25 și 30 de absolvenți ai cursurilor de asistență medicală sunt angajați în fiecare an de cele mai bune spitale și lucrarea lui pre-medicală și predoctorală este acceptată de toate colegiile și de Asociația Americană a Medicilor.

ZIUA MEA

De Eleanor Roosevelt

Orașul New York, marți. În scurtul timp pe care l-am petrecut ieri la Nashville Tenn., o vizită stă la loc de frunte în mintea mea. Secretarul Huli mi-a cerut să-l văd pe Mr. Floyd Bralliar și atunci când l-am întâlnit am fost imediat impresionată de fața lui de o seriozitate deosebită. El a venit să-mi spună despre un proiect educațional în care este profund interesat. Mr. Bralliar inspiră încredere și oricine îl cunoaște pe secretarul Huli este predispus să fie interesat în toți cei care apelează la el. A fost nevoie de numai câteva cuvinte pentru a-mi da seama că aici nu era problema numai a unei personalități, ci ceva cu totul nou din punct de vedere al educației.

Mi s-a povestit despre o instituție de educație, Colegiul Madison, care a primit contribuții pentru investiția sa originală în 430 pogoane (acri) de pământ în afara orașului Nashville. După aceea, Colegiul a fost condus într-un mod unic. Corpul profesoral se întreține acolo, în instituție, în timp ce ca profesor are o slujbă cu normă întreagă. Mr. Bralliar și soția sa au trăit cu 15 dolari pe lună în primii ani, acum având un confort mai mare, cu 35 de dolari pe lună.

Studenții își câștigă întreținerea în timp ce fac din studii o preocupare permanentă. Clădirile au fost construite cu ajutorul studenților, conduși de către corpul profesoral. Ei și-au construit propriile lor case. Nici un student nu primește o diplomă, nu absolvă până când el sau ea nu a obținut două calificări în orice direcție sau compartiment care să se potrivească cu capacitatea lor. Colegiul a construit un spital și-l conduce pentru propriul lui profit și este într-o bună rânduială din punctul de vedere al profesiei medicale și instruieste fetele ce studiază la Colegiu ca asistente medicale.

Produsele Colegiul Madison sunt vândute într-un mod moderat și sănătos și vânzările cresc progresiv, dar nu în mod senzațional, pentru că ei nu-și pot permite să facă reclamă la nivel național: Treizeci și cinci de instituții asemănătoare au început să funcționeze în diferite părți, sub conducerea absolvenților acestui colegiu.

Acum ei s-au aflat dintr-o dată în fața unei noi dificultăți. O revistă a scris un articol despre lucrarea lor și acum sunt asaltați de cereri de primire în Colegiu. Foamea tineretului american după o șansă de a intra pe arena vieții mai bine echipat este, se pare, motivul acestor cereri, căci aici este o șansă pentru cei care nu au bani să obțină un titlu academic.

Mr. Bralliar spune că, probabil, ei vor putea să primească încă o sută de studenți, care să fie folosiți în ramurile lor industriale, dar nu au clădiri unde să-i adăpostească. Ei au de lucru, dar materialele trebuie să fie plătite imediat în numerar. Paisprezece mii de dolari ar fi suficienți pentru nevoile lor. Mr. Brailliar, părând puțin obosit, mi-a spus cât de mult i-au ajutat celelalte instituții de educație din Nashville atunci când și-au construit biblioteca și cât de cooperanți au fost ei, acordând Colegiului Madison tot ajutorul pe care îl puteau da, dar cum, în următoarele câteva luni, trebuie să strângă 14.000 de dolari ca să răspundă cererilor deja înaintate de tinerii din toată țara.

El a menționat, de asemenea, două tinere studente din Dakota de Nord, al căror nume este Roosevelt și care pretind că sunt verișoare cu președintele Theodore Roosevelt. El a mai adăugat că a făcut un studiu asupra a 1000 din absolvenții săi și nici unul dintre ei nu a fost forțat să primească ajutor fie de la guvern, fie de la agenți particulari în timpul acestor ani dificili.

Mă întreb dacă această poveste nu i-ar face pe unii să dorească să investească și să ia cunoștință de acest fapt, dacă nu cumva avem aici un răspuns real la unele dintre problemele tineretului nostru care merită tot sprijinul. E.R.

UN COLEGIU CARE SE HRĂNEȘTE SINGUR

De Milo Hastings

Un număr de persoane interesate în dezvoltarea unei hrane sănătoase mi-au prezentat un raport entuziast cu privire la Colegiul Madison de lângă Nashville, Tennessee. În timp ce erau în vacanță, m-am hotărât să văd cu ochii mei acest unic colegiu, sanatoriu și centru de alimente sănătoase. Rareori am găsit, dacă nu care cumva niciodată, într-un singur loc, atât de diferite activități, care să mă intereseze.

Sosind la Colegiul Madison, ceea ce vede cineva în primul rând nu este un campus obișnuit al unui colegiu, ci, răspândite în jur într-un parc frumos pe vârful unui deal, sunt numeroase vilioase atrăgătoare.

Particularitatea singulară a acestor clădiri este mărimea spațiului terasei și continuarea acestor terase care șerpuiesc printre pajiști, straturi de flori și copaci ce formează un fel de acoperiș deasupra aleilor.

Tot anul, Tennessee Central are o climă apropiată de aceea pe care cineva o poate găsi la est de Rocky Mountains. Ea este în latitudine și altitudine mai ridicată decât a celor mai calde ținuturi ale bumbacului din Sud și cu toate acestea este destul de sudică pentru a avea ierni blânde. Dar acolo plouă. De aceea, arhitectura sanatoriului se potrivește climei.

La început, am crezut că aceste nesfârșite acoperișuri deasupra aleilor, legate unele de altele, erau menite să le ofere pacienților posibilitatea ca în zilele ploioase să vină la o mare și centrală sală de mese. Dar nu există o asemenea sală pentru că pacienților li se servește masa în camerele lor, aceasta făcând posibil ca fiecare pacient să primească în mod strict regimul dietetic prescris.

Acesta este în primul rând un sanatoriu dietetic. Fie că este ales de doctor sau de pacient, fiecare mâncare este în mod specific individuală. Hrana este preparată în mod sistematic în bucătăria sanatoriului și mâncarea, astfel individualizată, în farfurii acoperite, este pusă pe tăvi numerotate. Apoi ele sunt duse de către studenții care lucrează ca chelneri de-a lungul acestor alei acoperite la vilele pacienților.

Acest serviciu excelent și neobișnuit este o particularitate posibilă prin faptul că această instituție este atât un sanatoriu, cât și un colegiu cu o abundență de studenți care lucrează.

Servind la mese, ca un mijloc prin care cineva își câștigă mijloacele necesare studiilor, acest sistem îl găsim pretutindeni, de la Harvard la Stanford. Cataloagele colegiului sunt adesea în situația de a se strădui să consemneze faptul că studenții care lucrează pentru câștigarea taxelor și întreținerii lor în colegiu sunt onorați și respectați. Nu există snobism în campus. La Colegiul Madison, aceasta se întâmplă să fie adevărat. Motivul este acela că nu există ocazia ca cineva să devină snob, deoarece toți studenții lucrează pentru întreținerea lor în colegiu.

Și pentru a desăvârși această democrație a muncii, studenții care mănâncă într-o sală de mese obișnuită nu îi cheamă pe alți studenți chelneri sau care spală vasele, pentru că ei se servesc singuri și fiecare își spală vasele în care a mâncat. Aceasta ar putea să sune confuz, dar sistemul lucrează tot așa de liniștit ca și o linie de asamblare de la Ford.

Colegiul Madison este realizarea visului dr. E.A. Sutherland, care l-a înființat acum treizeci și patru de ani și mai este încă președintele colegiului. El a fost în trecut președinte al Colegiului Battle Creek, care a fost înființat de dr. John Harvey Kellog, în legătură cu renumitul spital pe plan mondial Sanatoriul Battle Creek.

Dieta deosebită vegetariană și principiile curative au cunoscut o dezvoltare la Colegiul Madison și la Sanatoriu, care sunt strâns legate și cooperează cu aceia de la instituția părintească de la Battle Creek.

Dar Colegiul Battle Creek a fost așezat într-un oraș din Nord și dr. Sutherland a fost obsedat de ideea unui colegiu, așezat la o fermă, care se poate hrăni astfel singur, de la pământ la masă, prin munca propriilor lui studenți.

Dacă înțeleg pe dr. Sutherland și l-am găsit foarte abordabil, principalul punct al ideii sale nu a fost numai acela de a educa pe copiii celor săraci. Dacă ar fi fost așa, el ar fi trebuit să consume mult timp, așa cum fac mulți președinți de colegii, cerând de la cei bogați ca aceștia să facă donații și, în felul acesta, să stabilească burse.

Ideea însă, dacă am înțeles-o, și eu o susțin din toată inima, nu este aceea de a da educație cuiva, ci de a le oferi studenților, care, într-adevăr doresc să-și facă o educație, șansa de a o câștiga și prin aceasta ea devine imediat o educație mai bună. Oricine are o experiență mai mare în angajarea noilor absolvenți ai colegiilor va înțelege acest lucru fără să fie nevoie de prea multe explicații.

În problema educării oricărui tânăr în realitățile vieții, hrana este un lucru bun cu care să începi. Ea este baza vieții fizice și realitatea de bază a existenței economice. Cel care a învățat cum să producă hrana pentru el și pentru alții devine un om de bază în cadrul oricărei civilizații. Toți ceilalți depind de el.

Locul în care este așezat un colegiu ca să se poată întreține singur cere o mare suprafață de teren productiv. Mergând în centrul Sudului, s-a obținut o perioadă mai lungă de timp pentru dezvoltarea culturilor, ceea ce înseamnă mai multe luni de muncă și de viață trăită în natură. O astfel de așezare oferă, de asemenea, o excelentă includere atât a tipului nordic, cât și sudic de cereale, ceea ce contribuie la o mare varietate de hrană și prezintă un interes deosebit pentru o instituție vegetariană.

Un colegiu care se întreține singur nu înseamnă una din acele școli care au în planul lor o grădină în care fiecare elev are o parcelă. Colegiul Madison trebuie să aibă simțământul problemelor economice, ceea ce în America de azi înseamnă o agricultură științifică și o puternică muncă la fermă. Aceasta nu este una din acele localități de munte din Tennessee, unde ei trebuie să cultive porumb cu arma de vânătoare. Lanurile de porumb ale colegiului se află pe lunca Râului Cumberland, pe care campusul colegiului îl îmbrățișează cu privirea, iar rândurile de porumb sunt lungi de o milă și un sfert.

Cam cinci sute de oameni trăiesc în campusul Colegiului Madison, dintre care trei sute cincizeci sunt studenți. Ceilalți sunt profesori, medici, surori sau asistente medicale, muncitori și familiile lor. Peste 90% din vegetalele consumate de toți acești oameni sunt cultivate prin munca studenților.

Lista vegetalelor cuprinde porumb, roșii, varză, morcovi, spanac, muștar verde, conopidă, ceapă, sfeclă, castraveți, ardei, pepeni galbeni, pepeni verzi, țelină, vinete și numeroase soiuri de fasole și mazăre, inclusiv fasole soia.

Colegiul produce diverse fructe mici, struguri, în grădinile din jurul vilelor și are, de asemenea, în mod separat, vii și teren cu livezi de pomi în altă zonă, mai bine adaptată pentru fructe -merele, perele și piersicile cresc având o recoltă de aproape patruzeci de mii de livre (1 livră = 453,6 gr) de struguri.

Colegiul are propria lui fabrică de conserve și producția de sezon cuprinde cinci mii de galoane (1 galon = 3,78 l) de roșii, două mii de galoane de fasole verde, câte o mie de galoane de suc de roșii și must. Nu este nevoie de nici o monotonă repetare a spanacului pe factura de livrare, căci lista conservelor cuprinde cinci feluri diferite de vegetale.

Colegiul menține o mare cireada de vite pentru lapte, care, atunci când am vizitat-o, era condusă de un student. Ei au, de asemenea, moara lor proprie pentru produse de grâu și alte cereale, cum și propria lor brutărie, care servește, de asemenea, pâine de făină de grâu și soia la peste o sută de magazine din Nashville, orașul din apropiere.

Școala are propria ei tipografie, spălătorie, croitorie și un magazin de confecții. Ei au o mică fabrică ce confecționează măști din planta numită mătură, ce crește pe terenul fermei.

În atelierul de reparat mașini auto, ei repară automobile nu numai pentru folosința colegiului, ci și pentru cei din afara lui. În timpul vizitei mele, unii dintre băieți au adus, de la mâna a doua, un cilindru compresor cu tăvălug, pe care doreau să-1 folosească pentru repararea drumurilor din campus.

Climatul blând și faptul că materialele de construcție sunt ieftine au făcut posibil ca cei de la colegiu să-și construiască singuri casele de care au avut nevoie. Mi s-a spus că fiecare clădire din campus și sanatoriul cu care este asociat au fost proiectate de către corpul profesoral și de către studenții arhitecți și construite cu munca studenților. Studenții, ca și pacienții sanatoriului, sunt cazați în căsuțe sau vilizoare separate, dar unele din clădirile colegiului sunt durabile și construcții destul de mari din piatră, scoasă chiar din terenul lor. Este calcar, un fel de formațiune de rocă, găsită în combinație cu sol fertil.

Colegiul Madison a început cu economiile personale ale unui mic grup de profesori, care și-au folosit banii pentru plata primei rate a unei mari, dar neglijate ferme. Contribuțiile din afara colegiului în bani și materiale au făcut posibil construirea clădirilor și achiziționarea echipamentului necesar, care împreună cu munca brațelor și a creierului fondatorilor, a studenților și a lucrătorilor din corpul profesoral al colegiului, au contribuit cu toții la construirea acestei instituții cu bunuri care astăzi ar valora un milion de dolari.

Toate fondurile obținute prin contribuții au fost folosite pentru dezvoltarea continuă a colegiului și nu pentru cheltuieli curente. Studenții, ca și profesorii, sunt dependenți pentru cele necesare vieții de munca lor și cele ce se câștigă, din cele fabricate în campus.

Toate acestea înseamnă că munca studenților trebuie să fie practică și într-adevăr se merită. Acest lucru este posibil printr-un aranjament special în ceea ce privește planul de învățământ. Anul școlar funcționează tot anul și este împărțit în patru perioade. Activitatea la clasă este aranjată în așa fel, încât un student poate să nu participe la clasă o perioadă întreagă. Aceste vacanțe îl fac pe student în stare să lucreze tot timpul, lucru pentru care este plătit și astfel poate să câștige în avans o sumă de bani care să-i îngăduie apoi să lucreze mai puțin în perioada de timp în care participă la cursuri.

Aranjamentele ușurează de asemenea activitatea industrială a colegiului, care trebuie să funcționeze tot anul, și permit astfel și conducerea întreprinderilor din afara campusului, incluzând o formă de activitate de educație, constând din cursuri ținute în unități mai mici, conduse după modelul Madison.

Pentru un colegiu mic, studenții de la Madison vin dintr-o remarcabilă diversitate de teritorii, incluzând patruzeci din cele patruzeci și opt de state și o jumătate de duzină din țări străine. Numai douăzeci și doi la sută dintre cei înscriși sunt din statul local, Tennessee.

Nu este nimic vag, nimic utopic în legătură cu Colegiul Madison. Nu este un loc pentru visătorii - înapoi la natură - de tipul arborelui de pâine, nu cititori lesne-crezători ai ziarului de duminică, povești agricole despre 432.000 livre de roșii pe un acru (pogon), ce cresc cu bazine de apă fertilizată. La acest colegiu, care se hrănește singur, nu există nici un fel de mană care să cadă din cer pe factura de expediție.

Studenții de la Madison sunt aleși de pe o listă de cereri ce crește mereu, după sinceritatea scopului urmărit și capacitatea de a lucra și de a studia bine. În mod absolut, nu există rânduiala sau posibilitatea datoriilor. Instituția n-a intrat în datorii pentru clădiri sau echipament și contul studenților este urmărit îndeaproape, astfel încât să nu rămână în urmă cu plata și astfel să se descurajeze. Nu există ocazia pentru studenți de a împrumuta pentru că posibilitatea de a lucra este totdeauna prezentă.

Un mic capital acumulat, cu care să începi, este esențial, preferabil să fi fost câștigat de student. Un ajutor financiar în continuare din afară, până la nu mai mult de jumătate din suma totală a cheltuielilor, nu este considerat ca fiind de disprețuit. Dar Colegiul Madison nu dorește să aibă nici un student care are depusă toată suma necesară pentru studii de către părinți și care vine la Madison numai pentru că taxele sunt mai mici și cheltuielile de întreținere sunt de asemenea mai mici.

Costul nominal pentru cameră, hrană și alte cheltuieli face posibil ca studentul care este econom și care știe să muncească din greu să-și poată păstra poziția sa în birou, la clasă și în departamentul de muncă. În ceea ce privește hrana, în care suntem cei mai interesați, secretarul Colegiului mi-a făcut următoarea declarație:

„Cu privire la prețul pe care studenții trebuie să-1 plătească, în general, felul de mâncare costă doi cenți fiecare; desertul și uneori fructele se vând la trei cenți, atunci când se comandă. Comenzile de la bufetul studentesc sunt neobișnuit de generoase, astfel încât studentul obișnuit să fie satisfăcut cu patru sau șase feluri de mâncare la o masă. S-a aflat astfel că masa tinerelor fete costă cam zece cenți pentru masa de dimineață și seară și paisprezece cenți pentru masa de prânz; și, de asemenea, că băieții plătesc aproximativ doisprezece cenți pentru masa de dimineață și seară, iar masa de prânz îi costă între optsprezece și douăzeci de cenți.

Prețurile de mai sus pentru studenți sunt pe baza prețurilor de cost. Hrana servită la sanatorii pacienților care plătesc are un preț mai mare. Sanatoriul este o instituție ce merge pe profit și principala sursă de numerar cu care colegiul să poată face față cheltuielilor pentru lucruri ce nu pot să fie produse prin munca lor.

În altă parte a acestui număr al revistei, veți găsi exemple de meniuri servite în sala de mese a studenților.

Adresa „Colegiul Madison”, Tennessee, a devenit familiară patronilor de prăvălii ce vând hrană sănătoasă ca un loc distinctiv al unei linii de produse soia. Motivele pentru această dezvoltare s-au datorat următoarei combinații interesante:

În primul rând, ideea pe care a fost întemeiat colegiul într-un loc în care studenții, prin munca lor, să producă, pe cât este posibil, toate câte sunt necesare pentru hrana lor și pentru o dietă care să fie în totul hrănitoare.

În al doilea rând, Colegiul și Sanatoriul Madison sunt în mod strict vegetariene și, asemenea Sanatoriului de la Battle Creek, vegetarianismul a fost aplicat ca o parte a dietei

școlii, ca și a sanatoriului. Studenților, ca și pacienților, li se subliniază importanța hranei potrivite pentru corp.

În al treilea rând, o fază a lucrului de la Colegiul Madison are de a face cu instruirea misionarilor medicali. Aceasta nu numai că a adus în corpul profesoral oameni care au experiență în Orient, dar a adus, de asemenea, studenți din acele țări (în prezent, sunt șase studenți japonezi și zece chinezi).

Din aceste circumstanțe, a apărut dezvoltarea unei noi linii sau direcții în ceea ce privește hrana, pe care o putem numi americanizarea celui de al doilea material important pentru hrană în lumea răsăritului și cea mai mare sursă de proteine vegetariene -fasolea soia.

Unul dintre primele lucruri pe care orice student în cele ale dieteticii îl învață este acela că nucile și legumele sunt înlocuitoare ale cărnii sau sursele vegetariene de proteine. Pentru că nucile sunt scumpe, ele nu sunt în mod cert un lucru practic pentru studenții care se susțin singuri, în sensul de a sădi și crește nuci pe ferma de la Tennessee. Mazărea și fasolea de grădină puteau fi cultivate și tot așa se puteau cultiva și arahidele (alunele americane). Toate acestea folosesc destul de bine ca un fel ocazional de mâncare, dar proprietățile lor nu sunt în situația de a le face adaptabile pentru a oferi un surplus de proteine principale pentru o dietă continuă -fapt observat de către medicii de la Colegiul și Sanatoriul de la Madison.

Cercetătorii în domeniul nutriției au cunoscut de mulți ani faptul că fasolea soia din Orient este un produs excepțional și că ea furnizează proteina principală pentru popoarele Chinei și Japoniei. Unul dintre motivele pentru care japonezii au făcut cuceriri pe continent a fost acela de a obține controlul asupra surplusului de fasole soia din Manciuuria, unde, din cauza unei populații mai rare, există un suficient surplus pentru export.

Fasolea soia nu este un produs în mod miraculos bogat. Majoritatea cerealelor va produce mai multă hrană. Proprietatea caracteristică a fasolei soia este calitatea hranei pe care o dă. Este o legumă care înmagazinează nitrogen din aer, așa cum fac mazărea și fasolea, dar nu seamănă cu ele așa de bine cum arată numele. Fasolea soia conține aproape de două ori mai multe proteine și practic nici un fel de amidon. Este bogată în grăsimi, în timp ce fasolea obișnuită, mazărea și linteaua nu conțin grăsimi aproape deloc.

Fasolea soia este bogată în lecitină, o substanță specială asemenea grăsimii, conținând fosfor organic și un ingredient esențial pentru țesuturile nervoase și ale creierului. Deși este folosită ca un înlocuitor vegetal al cărnii, laptelui și brânzei, fasolea soia poate fi mult mai bine considerată un echivalent vegetarian al gălbenușului de ou, ceea ce nu se poate spune despre nici o altă substanță vegetală.

Timp de mai bine de patruzeci de ani, savanții noștri în agricultură au cerut folosirea fasolei soia ca un îngrășământ al solului și ca o hrană foarte valoroasă pentru animalele de la fermă. Atât porcii, cât și puii de găină cresc mai bine dacă sunt hrăniți cu porumb și fasole soia decât cu oricare hrană vegetală. Mult timp s-a crezut că nici o sursă vegetală de proteine nu poate egala laptele, ca hrană pentru aceste animale. Apoi, a fost descoperit că acea superioritate a laptelui în promovarea unei creșteri rapide nu se datorează calității proteinei, ci marelui conținut de calciu al laptelui care, dacă este furnizat separat, aduce fasolea soia într-o competiție directă.

Calciul din laptele de vacă este mai mult decât dublu de cum este în laptele de mamă și cantitatea excesivă necesară pentru o formare rapidă a oaselor la animalele de fermă nu este, în mod necesar, standardul de urmat pentru copil, a cărui rată de formare a oaselor este numai cu o fracțiune la fel de rapidă.

Acești factori nutritivi ai fasolei soia au fost cunoscuți de un timp, dar s-a făcut puțin progres pentru a introduce acest remarcabil aliment în dieta americanilor. Aceia care au

Încercat să mănânce fasole soia, așa cum mâncau fasolea obișnuită, cei de pe vapoare, n-au fost prea entuziași în ceea ce privește gustul ei.

Foarte probabil că orientalii nu au fost altfel atunci când au încercat pentru prima dată fasolea soia, motiv pentru care, probabil, în China și Japonia sute de diferite produse sunt făcute din fasole soia din care, în mod incidental, sunt mai multe varietăți decât aproape orice altă plantă cultivată pentru a servi ca hrană.

Unele din procedeele prin care produsele orientale de fasole soia sunt făcute constituie o artă foarte complexă. Cunoștința și îndemânarea cerută în aceste procedee au fost transmise din tată în fiu, ca o tradiție de familie. Din acest punct de vedere, produsele din fasole soia, produse ale Estului, sunt la fel ca vinul și brânza din Europa.

Dar să ne întoarcem la Colegiul Madison, cu interesul lui în perfectarea dietei vegetariene. La Colegiu, ca profesor de chimie, a fost numit Perry A. Webber, care și-a luat doctoratul în Colegiul Michigan State, după paisprezece ani de ședere în Japonia. A fost o combinație fericită de împrejurări și chimistul american, cu experiența sa japoneză, s-a așezat la lucru pentru a americaniza fasolea soia ca un izvor de hrană umană.

S-a întâmpat, de asemenea, ca unul dintre prietenii chinezi ai dr. Webber, Philip S. Chen, care a fost coleg cu el la Colegiul Statului Michigan, să vină în America pentru studii științifice. Când și-a completat lucrarea pentru titlul de doctor la Michigan, el a intrat la Colegiul Michigan ca un student special, pentru a lucra în mod practic sub conducerea dr. Webber, în departamentul chimiei. Astfel, cei doi oameni, amândoi cunoscători ai fasolei soia, așa cum este ea folosită în Orient, lucrează acum împreună ca chimiști la Colegiul american.

După doi ani de cooperare, Dr. Webber a fost chemat înapoi în Japonia, pentru conducerea unor școli. Dr. Chen a devenit atunci profesor de chimie la Colegiul Madison și a continuat să lucreze la produsele făcute din fasole soia. - Este laptele de soia ceva nou? I-am întrebat pe dr. Chen. - Da, pentru America, a spus el zâmbind, dar pentru China nu este așa de nou. Noi îl folosim de trei mii de ani.

Laptele de soia, așa cum este el făcut la Colegiul Madison, este totuși nou, pentru că este diferit și superior vechilor forme ale acestui produs oriental. Acest profesor de chimie chinez este un ajutor pentru Colegiul american la producerea acestui lapte. Metodele moderne occidentale ale științei chimiei și ale cercetărilor nutriționale, cu experimentele hrănirii animale bazându-se pe arta tradițională, au îmbunătățit vechiul produs. Astfel a fost rezolvată problema producerii laptelui din soia mult mai acceptabil pentru gustul nostru american și care răspunde mult mai exact cerințelor de astăzi ale științei nutriționale.

Aceasta se aplică, de asemenea, la înlocuitorii produselor de carne și brânză făcute din soia, cum și la folosirea făinii de soia ca un ingredient pentru pâine și produse din cereale. Toate acestea sunt astăzi de un interes special pentru vegetarieni și pentru aceia care urmăresc ultimele forme ale unei alimentații sănătoase. Aceste progrese în știința alimentației vor avea mai târziu o mult mai mare importanță.

America este acum dezinteresată în problema hranei pentru că avem simțământul că există o superabundență de hrană. Dar, recent, am ajuns să ne dam seama că metodele noastre de producere a hranei lasă în mod rapid un pământ pustiu, deșert, din marea și fertila noastră moștenire. Fasolea soia conservă solul și întărește culturile și este sursa cea mai economică de proteine a lumii. Ea este destinată să joace un rol important, mereu crescând, în agricultura noastră viitoare și permanentă, și această lucrare de pionierat a lucrării de americanizare a fasolei soia ca hrană pentru oameni este de o importanță fundamentală.

La Colegiul Madison, dr. Frances L. Dittes este șeful departamentului de nutriție. Departamentul ei se ocupă de educarea fetelor în problema economiei în cămin și a dietei în spital și, de asemenea, duce mai departe lucrarea dietetică în Sanatoriu. Cu un minunat

spirit de cooperare, dr. Dittes s-a specializat, de asemenea, în lucrarea cu fasolea soia, atât în domeniul cercetării științifice, cât și în aplicarea acesteia în meniuri și rețete.

Astfel, noua producție de alimente, dezvoltată din fasolea soia, împreună cu cursurile despre alte feluri de mâncare vegetariană au fost realizate și încercate în sala de mese a studenților, precum și în Sanatoriul de la Madison. Pacienții tratați la sanatorii în mod natural au dorit să continue folosirea produselor naturale și după ce s-au întors acasă. Acest lucru a format nucleul unei întreprinderi pentru fabricarea pe scară industrială a alimentelor sănătoase.

Aceasta, la rândul ei, dă loc la o altă industrie în campus, pentru câștigarea taxelor în perioada studiilor în cadrul Colegiului, oferind studenților ocupația în care ei pot găsi un interes deosebit și de care pot să fie mândri, deoarece afacerea s-a dezvoltat din lucrarea de cercetare făcută de colegiu și care a fost strâns legată atât cu lucrul în agricultură, cât și cu sănătatea lor.

Nu cunosc o combinație mai fericită a educației, lucrării practice și instruirii într-o trăire sănătoasă și nici o contribuție mai mare la soluționarea în mod înțelept a problemelor hranei și sănătății. Această instituție, unică în felul ei, merită, în mod sigur, să prospere, să crească și să existe.

Lumea de astăzi, cel puțin în această țară, este, din nefericire, mult supraaglomerată cu colegii, producând avocați și vânzători de obligații sau titluri de rentă, încercând cu toții să-și câștige existența vorbind unul altuia pe bani, pe care un altul i-a agonisit. Avem nevoie de mai multe colegii Madison care să se hrănească singure și, făcând astfel, contribuim la o mai bună hrănire a noastră, a tuturor.

PHYSICAL CULTURE MAGAZINE, noiembrie 1939 „Lăudând Colegiul Madison ca fiind una dintre **'cele mai bune școli ale națiunii'** și creditând lucrarea dr. Sutherland ca fiind principalul motiv al stabilității lui, dr. P.P. Claxton, fost comisar al Statelor Unite pentru educație și în prezent președinte al Austin Pay Normal School, spunea că raportul Colegiului Madison, în care se spune că nu au nici un șomer, este remarcabil. The Nashville Banner, miercuri, 14 august 1940 „... Ca răspuns la un articol din Reader's Digest cu privire la programul lui unic, unde studenții pot să-și câștige taxele și întreținerea lor pe durata studiilor, Colegiul Madison a primit aproape cinci mii de cereri de înscriere și peste douăzeci de mii de scrisori cu diferite întrebări.

„Am văzut multe școli de toate gradele în multe țări, dar n-am văzut una mai interesantă ca aceasta. Nicăieri n-am văzut atât de multe realizări cu atât de puțini bani.”

Aici, studenții, profesorii și directorii lucrează cot la cot, constituind o comunitate ce se întreține singură, democratică și educațională, eu nemaivăzând ceva asemănător - împlinirea speranțelor și a visurilor educatorilor și filantropilor. Dr. Philander P. Claxton, comisar al Statelor Unite pentru Educație sub președinții Toft, Wilson și Harding.

(citat din A New Thing Under the Sun - Un nou lucru sub soare)